ประวัติและปฏิปทาของ

หลวงปู่คำคนิง จุลมณี

วัดถ้ำคูหาสวรรค์ ตำบลบ้านด่าน อำเภอโขงเจียม
จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๒๒๐
โทรศัพท์ ๐๔๕-๓๕๑๐๔๕ มือถือ ๐๘๖-๒๖๒๙๖๓๒

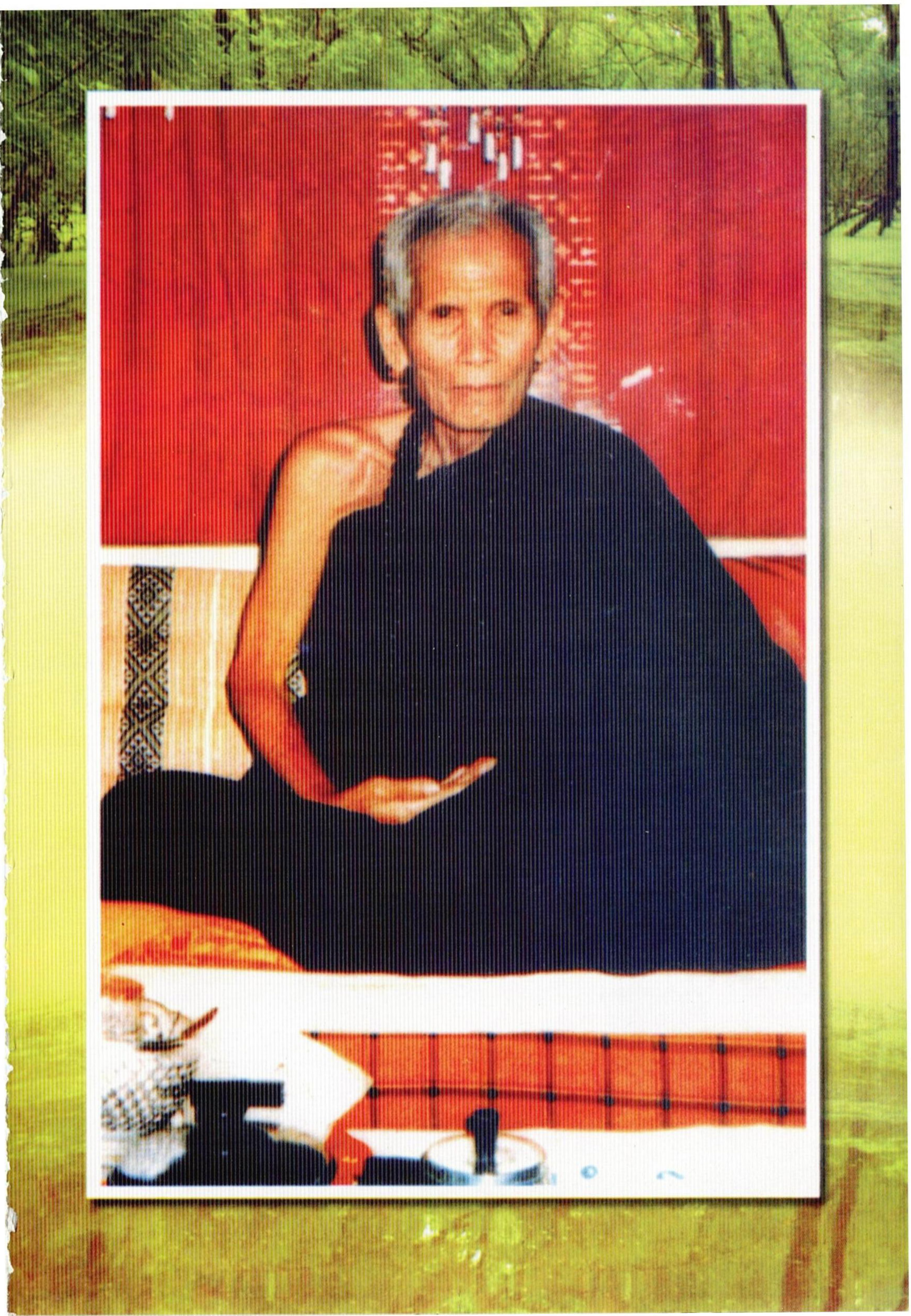

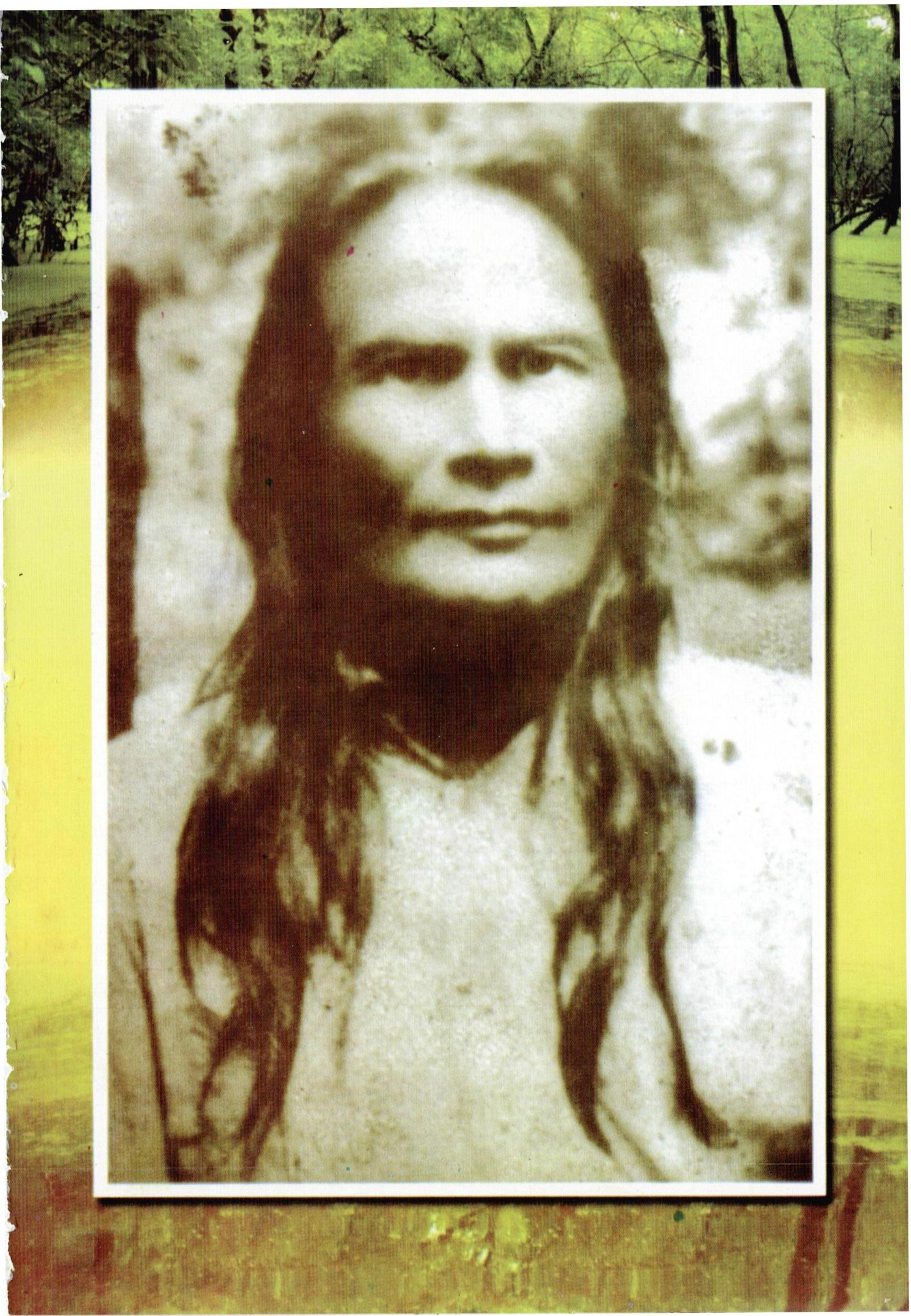
หลวงปู่คำคนิง จุลมณี

วัดถ้ำคูหาสวรรค์

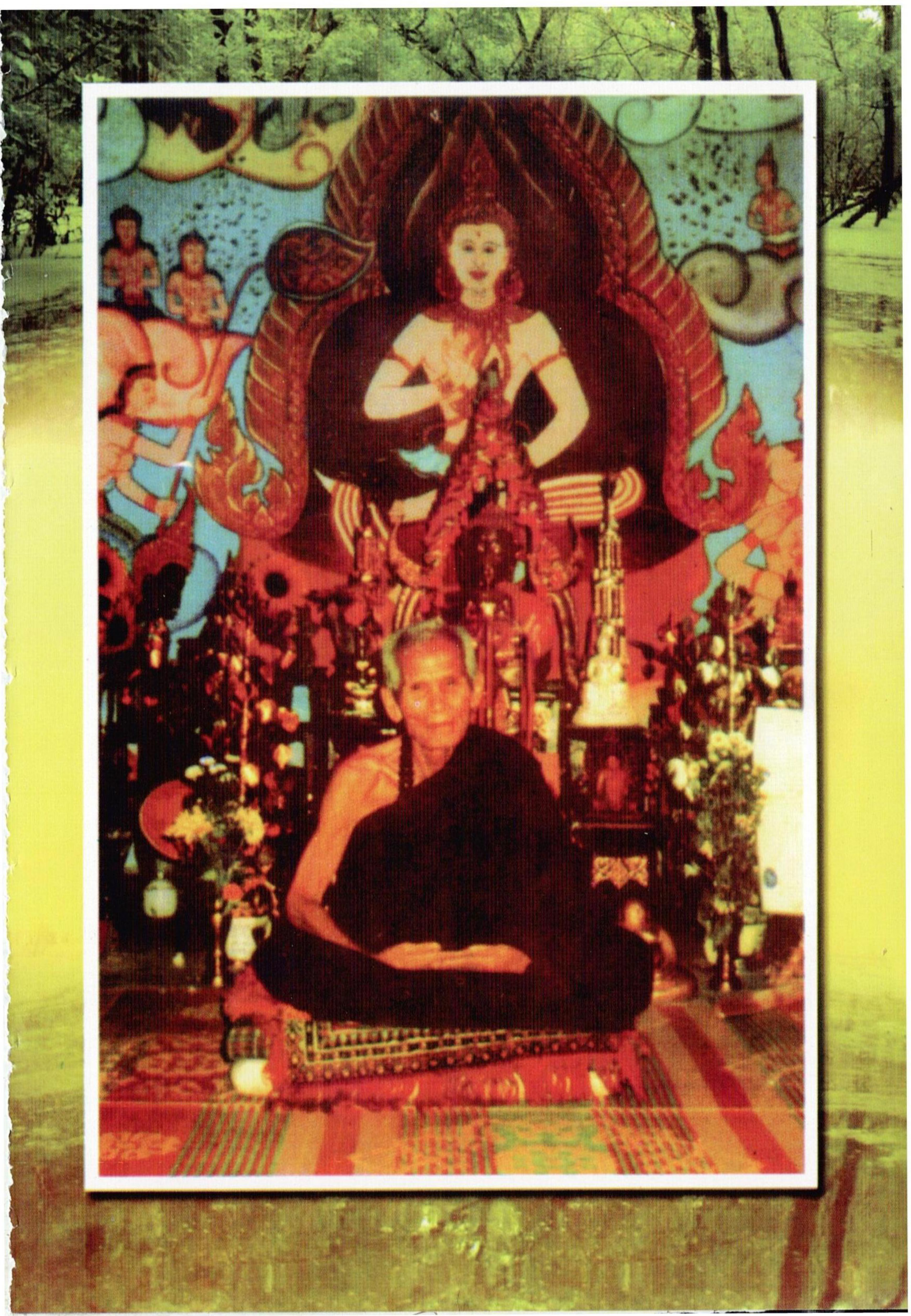
ตำบลบ้านด่าน อำเภอโขงเจียม

จังหวัดอุบลราชธานี

คำคนิง จุลมณี
ถ้ำคูหาสวรรค์ อ. นด่าน จ.อุบลราชธานี

ประวัติและปฏิปทาของ

หลวงปู่คำคนิง จุลมณี

วัดถ้ำคูหาสวรรค์ อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี

หลวงปู่คำคนิง จุลมณี

คำนำ

เนื่องจากประวัติและปฏิปทาการปฏิบัติของหลวงปู่เป็นที่สนใจของพุทธศาสนิกชน ทั้งภิกษุและสามเณร และฆราวาสเป็นอย่างมาก หนังสือประวัติพิมพ์ออกมาสามครั้งก็ไม่พอแก่ความต้องการ อาตมภาพก็ผู้หนึ่งที่มีความเลื่อมใสศรัทธาในหลวงปู่อย่างยิ่ง จึงได้ชักชวนศิษยานุศิษย์ขอจัดพิมพ์ครั้งที่ห้า โดยได้กราบเรียนขอต้นฉบับเดิมจากท่านพระอาจารย์ทองสา ฐานทินฺโน ก็ได้รับเมตตาจากท่านด้วยดี จึงได้จัดพิมพ์เพื่อกราบบูชาหลวงปู่ท่าน โดยเนื้อหาสาระคงเดิม แต่เปลี่ยนปก และรูปถ่ายอิริยาบถต่างๆ ของหลวงปู่เพิ่มไปอีก เพื่อท่านผู้อ่านจะได้กราบไหว้สักการะบูชา คงจะเป็นประโยชน์แก่ผู้มีศรัทธาไม่น้อย

การเผยแพร่ประวัติและปฏิปทาของพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบให้กว้างขวาง อาตมเห็นว่าเป็นเรื่องสมควรอย่างยิ่ง เพราะถ้าไม่มีท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบแล้ว พระพุทธศาสนาของเรา คงไม่ยืนหยัดมาจนถึงทุกวันนี้ บุญกุศลอันใดที่เกิดจากการจัดพิมพ์หนังสือนี้ ขอน้อมบูชาคุณหลวงปู่คำคนิง จุลมณี ทุกประการ

พระครูพิพัฒนากร

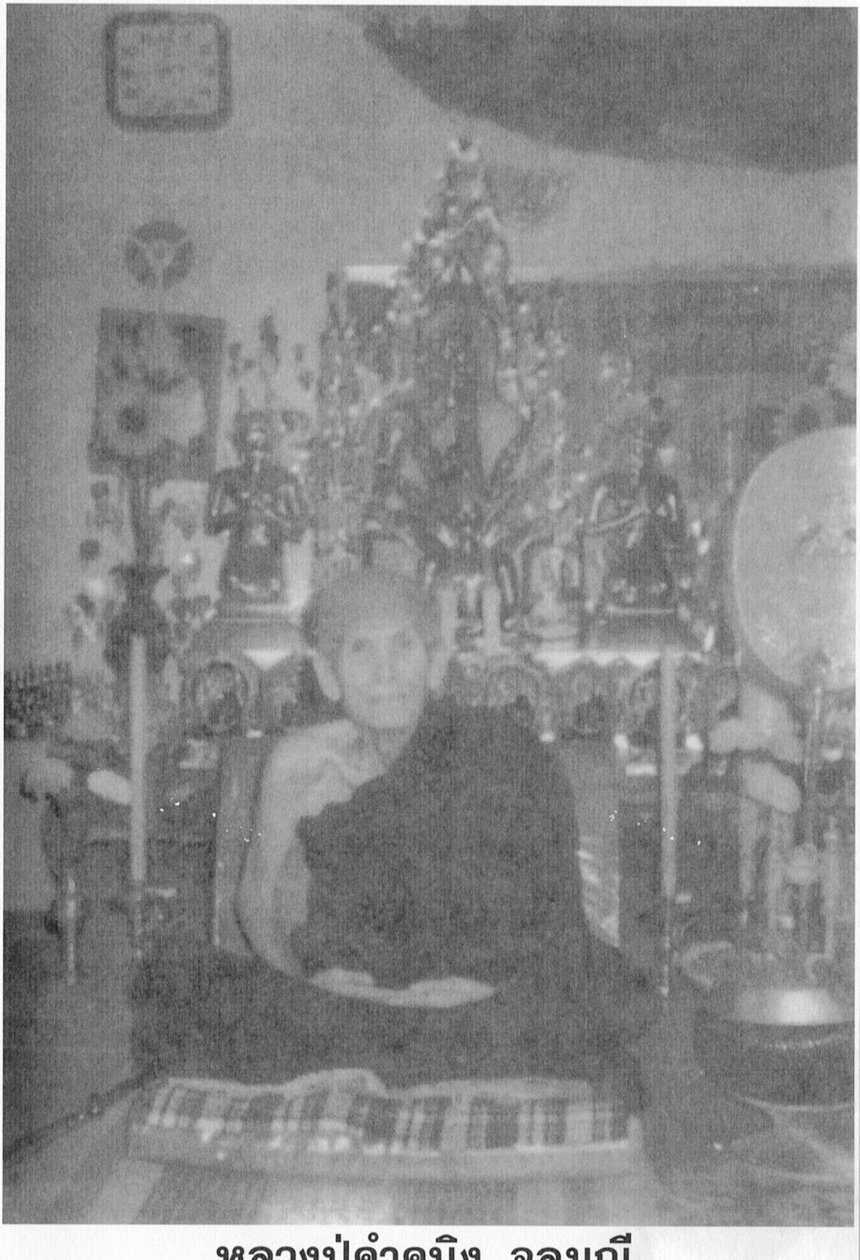
เจตนาของศิษย์

หนังสือประวัติ หลวงปู่คำคนิง จุลมณี แห่งถ้ำคูหาสวรรค์ ต.บ้านด่าน อ.โขงเจียม จ.อุบลราชธานี ที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ อาตมาบันทึกจากคำบอกเล่าของหลวงปู่คำคนิง เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้ทราบตามความเป็นจริงว่า คนที่ตายไปแล้วไม่สูญ มีการเสวยสุขเสวยทุกข์ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ และเพื่อรับรองเรื่องฌานสมาบัติและมรรคผลว่ามีจริง และให้ผลต่อผู้ปฏิบัติจริง หลวงปู่เป็นพระที่มุ่งนิพพาน ท่านรักษาศีลยิ่งกว่าชีวิต ดังนั้นมุสาวาทจึงไม่มีแน่ และหลวงปู่จะเป็นพระอริยะหรือเปล่า ถ้าเป็นอาตมาไม่มีทางทราบได้แน่นอน แต่ก็ควรระวังไว้ก่อน ท่านอาจจะเป็นพระอริยะจึงไม่ควรกล่าวปรามาสแม้จะไม่เชื่อก็ตาม

หลวงปู่บอกว่าเรื่องตายแล้วเกิด เรื่องนรก เรื่องสวรรค์ เรื่องพญานาค เรื่องอิทธิฤทธิ์และอภิญญาเหล่านี้ จะลงความเห็นโดยการใช้เหตุผลของมนุษย์สามัญไม่ได้ หลวงปู่ท้าให้พิสูจน์กันได้ด้วยการฝึกฝนตนเองปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ แล้วท่านจะรู้ได้เองว่าจริงหรือไม่จริง

พระสุธี ธาตุเหล็ก (ญาณวโร) ผู้เรียบเรียง
พระทองสา คำแฝง (ฐานทินฺโน) ผู้แปลภาษาไทย

สารบัญ

หลวงปู่คำคนิง จุลมณี

ประวัติหลวงปู่คำคนิง จุลมณี

กำเนิด

หลวงปู่ท่านเกิดวันพุธ เดือน ๔ ปีกุน อายุ ๙๐ ปี ๔๖ พรรษา ถิ่นกำเนิดบ้านหนองบัว แขวงคำม่วง ประเทศลาว บิดาชื่อคุณพ่อคินทะโนราช มารดาชื่อคุณแม่นุ่น มีพี่น้อง ๕ คน หลวงปู่เป็นคนที่ ๓ ปัจจุบันได้เสียชีวิตหมดแล้ว

ชีวิตการครองเรือน

เมื่ออายุได้ ๑๘ ปี มีครอบครัว มีบุตรด้วยกัน ๒ คน เริ่มแรกทำงานเป็นหัวหน้ากรมโยธา ทำอยู่ได้ ๘ ปี ก็เกิดเบื่อหน่ายหันมายึดอาชีพค้าขายประมาณ ๖ ปี ท่านเกิดเบื่อหน่ายในชีวิตเห็นว่าชีวิตนี้เป็นทุกข์มีความตายในที่สุดได้แต่นึกคิดทบทวนในชีวิตของท่านตั้งแต่เล็กเคยอยู่กับพ่อแม่พี่น้องได้รับทั้งความอบอุ่นความรัก จนกระทั่งเข้าสู่วัยหนุ่มสาวต้องออกมาต่อสู้กับโลกภายนอกและความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน ให้ความสุขเลี้ยงดูบุตรและภรรยา เห็นชีวิตนี้ไม่มีความแน่นอน เกิดเบื่อชีวิตคิดจะบวชเพื่อตอบแทนคุณบิดามารดา ท่านจึงได้ไปปรึกษาภรรยาจะขอบวชเป็นเณรสัก ๗ วัน ภรรยาก็เห็นดีเห็นงามตกลงให้ท่านบวชทดแทน

คุณพ่อแม่ที่เคยเลี้ยงดูมา ในระหว่างที่ท่านบวชเณรอยู่คืนหนึ่ง ท่านฝันไปว่าเห็นมารดามาบอกว่าอย่าได้สึกเลย เพราะว่ามารดาที่ตายไปนั้นถูกจ่านิรยบาลคุมขังเอาไว้ได้รับความทุกขเวทนามาเป็นเวลานาน เพิ่งจะได้รับการพ้นทุกข์เพราะอานิสงส์ของการบวชเณรของลูกในคราวนี้เอง ท่านตกใจตื่นนอนคิดทบทวนความฝันนั้นแล้วก็สังเวชสงสารมารดา คิดในใจว่าจะบวชต่อไปไม่สึก รุ่งเช้าจึงนำความฝันไปบอกให้ภรรยาฟัง และจะขอบวชต่อไปอีก แต่ภรรยากลับหาว่าท่านคิดเอาตัวรอดผู้เดียว ไม่ยอมรับผิดชอบต่อครอบครัว ซึ่งลูกๆ ก็ยังเล็กอยู่ ท่านพยายามหาทางออกทุกอย่าง โดยพูดกับภรรยาว่าจะหาสามีให้ใหม่ ทั้งสองตกลงกันไม่ได้ ผลสุดท้ายท่านหมดหนทาง เพราะทนการอ้อนวอนขอร้องจากภรรยาที่คอยติดตามไม่ไหวท่านจึงตัดสินใจสึกจากเณรมาทำมาหากิน ส่งเสียเลี้ยงดูครอบครัวอีกวาระหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นความตั้งมั่นในการบำเพ็ญเพียรธรรมของท่านหาได้มีลดละความพยายามไม่

หลังจากท่านไปทำงานหาเงินทองเป็นกิจวัตรประจำวันแล้ว ท่านจะมานอนที่วัดปฏิบัติธรรมสมาธิเป็นประจำ บ้านเรือนของท่านที่เคยอาศัยอยู่ก็ปล่อยให้ภรรยาและลูกๆ อยู่กัน เงินทองที่หาได้มาก็ส่งเสียเลี้ยงดูไม่ได้ให้ขาดแคลนเดือดร้อนอะไร จนกระทั่งลูกๆ ได้เติบโตพอที่จะช่วยแม่ทำงานทำการได้ เหตุนี้เองทำให้ภรรยาท่านเกิดความเบื่อหน่ายหมดอาลัยตายอยากในตัวท่าน จึงได้

เอ่ยปากบอกกับท่าน เมื่ออยากจะบวชก็ไป ไม่ต้องมาห่วงทางครอบครัว ลูกๆ ก็โตแล้ว พอจะช่วยทำงานทำการได้ ท่านจึงตัดสินใจไปบวชด้วยความหมดห่วงหมดใย

ชีวิตเข้าสู่การบำเพ็ญเพียรธรรม

หลังจากได้ตกลงใจจะบวชในครั้งที่สองนี้ ท่านก็ได้เป็นโยมอยู่ที่วัดอาจารย์สีทัดที่เมืองท่าอุเทนกับเพื่อนอีก ๒ คน แต่แล้วก็ผิดหวัง เพราะอาจารย์สีทัดกลับปฏิเสธ ไม่ยอมรับเป็นศิษย์ แต่กลับแนะนำให้เดินทางไปหาอาจารย์เหม่ย ท่านและเพื่อนร่วมเดินทางจึงกราบลาอาจารย์สีทัดเดินทางไปหาอาจารย์เหม่ยตามคำแนะนำ

พบอาจารย์เหม่ย ผู้ทรงคุณวิชาอันแก่กล้า

เมื่อถึงที่อยู่ท่านอาจารย์เหม่ย ท่านแลเพื่อนทั้งสองก็เข้าไปกราบนมัสการกราบเรียนขอถวายตัวเป็นศิษย์ เล่าความเป็นมาให้ท่านอาจารย์เหม่ยทราบโดยตลอด เมื่อท่านอาจารย์เหม่ยฟังความก็กล่าวว่า

"ได้ ถ้าจะมาเป็นศิษย์ แต่ว่าพวกเจ้าที่มาหาอาจารย์ทั้งสามคนนี้จะต้องตายหนึ่งคน มีใครกลัวตายไหม" อาจารย์เหม่ยกล่าว แล้วถามไปทีละคน ปรากฏว่าเพื่อนทั้งสองที่มา บอกว่า

กลัวตายกัน แต่หลวงปู่คำคนิงนิ่งเงียบไม่ตอบ ท่านอาจารย์จึงเอ่ยปากถามว่า “แล้วเจ้าเล่าไม่กลัวตายหรือ”

ท่านตอบว่า “ไม่กลัวตาย”

ผลสุดท้ายเพื่อนที่มาด้วยกันสองคนถูกอาจารย์เหม่ยไล่กลับไม่รับเป็นศิษย์

ต่อมา ก็มีโยมมาอยู่ร่วมอีกคนหนึ่ง โยมคนนี้ไม่กลัวตายเหมือนกันกับหลวงปู่คำคนิง ก็ได้อยู่ร่วมเป็นเพื่อนปฏิบัติธรรมด้วยกัน พระอาจารย์เหม่ยให้ศิษย์ทั้งสองฝึกฝนธรรมสมาธิกันอย่างหนัก แม้เวลาจะนอนก็ไม่ให้หลับ โดยให้ลูกมะพร้าวเป็นหมอนหนุนหัวแทน ทั้งสองก็ปฏิบัติตามครูบาอาจารย์สั่งทุกอย่าง การเพียรธรรมของศิษย์อาจารย์เหม่ยนี้ต้องลำบาก แม้เวลาจะกินข้าวก็มีแต่ข้าวตากแห้งประทังชีวิตไปเท่านั้น การนอนหลับพักผ่อนก็น้อย ร่างกายสังขารทนไม่ไหวในที่สุดเพื่อนร่วมศิษย์อาจารย์สำนักเดียวกันต้องเอาชีวิตมาทิ้งในขณะนั่งทำสมาธิ

อาจารย์เหม่ยสอนสุภกรรมฐาน

เมื่ออาจารย์เหม่ยทราบข่าว ลูกศิษย์อีกคนได้เสียชีวิตแล้วขณะนั่งสมาธิ จึงได้สั่งให้หลวงปู่คำคนิงนำศพไปในป่า เดินข้ามเขาอีกลูกหนึ่ง แล้วเอาศพนั้นไปผูกมัดไว้ในลักษณะท่ายืนติดกับต้นไม้ แล้วสั่งให้หลวงปู่เดินรอบต้นไม้ที่ศพมัดติดอยู่ โดยให้เพ่งศพไปด้วยตลอดวันตลอดคืนแต่ผู้เดียว

รุ่งเช้าหลวงปู่ท่านกลับมาหาอาจารย์ อาจารย์ก็ถามว่าเป็นยังไงท่านตอบว่าศพที่ตายไปนั้นเหมือนกับตัวท่านเอง ไม่มีอะไรแตกต่างกันตรงไหน อาจารย์เหม่ยถามอีกว่า "กลัวไหม"

ท่านก็ตอบว่า "ไม่กลัว เพราะเขาก็เหมือนเรา เราก็เหมือนเขา"

คราวนี้อาจารย์เหม่ยสั่งให้หลวงปู่ท่านเอามีดไปที่ศพมัดอยู่พร้อมกับสั่งให้ท่านแก้ศพที่มัดติดยืน ๑ คืนออกจากต้นไม้เอานอนลงกับพื้นดินให้หลวงปู่เอามีดผ่าท้อง แล้วสั่งให้หลวงปู่หยิบอวัยวะทุกชิ้นส่วนในร่างกายออกมาดูแต่ละชิ้น ขณะที่หลวงปู่หยิบหัวใจก็ดี ตับก็ดี ปอดก็ดี ให้พูดเสียงดังๆ ด้วยว่าเป็นอะไรแล้วนำไปกองรวมกันอีกมุมหนึ่ง จนกระทั่งครบทุกอย่าง แล้วทำการลอกหนังทุกส่วนออกเช่นเดียวกัน ให้นำไปเผาไฟ คงเหลือไว้แต่กระดูก จึงสั่งให้ท่านนำกระดูกไปต้มล้างให้สะอาด แล้วนำกระดูกทั้งหมดมาร้อยด้ายเป็นโครงกระดูก สั่งให้หลวงปู่นับด้วยว่ามีกี่ท่อน ปรากฏว่าเมื่อหลวงปู่นำเอาชิ้นส่วนต่างๆ มาร้อยด้ายจนครบหมดก็นับได้ ๑๘๐ ท่อน

ท่านอาจารย์เหม่ยจึงกล่าวว่าคนที่จะมาเพียรธรรมให้บรรลุนั้นจะต้องมีกระดูกจนครบ ๓๐๐ ท่อน อาจารย์ก็สอนธรรมไปในขณะหลวงปู่ร้อยกระดูก กระดูกคือพระวินัย เนื้อหนังคือพระวินอกระเบียบคือ หู ตา จมูก ปาก มือ เท้า

หูไม่ให้ฟังในสิ่งที่ไม่เป็นธรรม ตาไม่ให้เห็นทั้งรูปและนาม

ในสิ่งที่ไม่เป็นธรรม ปากห้ามพูดในสิ่งที่ไม่ดี ใจให้ระลึกชอบ ต้องคิดชอบ ปฏิบัติชอบ อยู่ชอบ กินชอบ วาจาชอบ นอนชอบ ให้ถูกต้องตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ หลวงปู่ได้รับการสั่งสอนอบรมฝึกฝนเคร่งครัด และเว้นความชั่วทุกประการ

การทำความเพียรของหลวงปู่มีจิตใจกล้าหาญ กล้าเสี่ยงความตายสร้างพลังจิต กระทำสมาธิภาวนาด้วยการเจริญอานาปานสติเป็นมาตรฐานคือการเดินลมเข้าออกภาวนาพุทโธนั้นเอง การฝึกจิตต้องฝึกอานาปานสติก่อน เพราะเป็นกรรมฐานกองใหญ่และยากที่สุดในกรรมฐาน ๔๐ กอง หลวงปู่กล่าวว่าจะเพ่งกสิน ๑๐ อสุภะ ๑๐ อนุสสติ ๑๐ และอาหาเรปฏิกูลสัญญา จตุธาตุวัฏฐาน หรืออะไรก็ตาม ถ้าไม่ใช้อานาปานสติควบคู่ไปด้วยไม่มีทางจะได้ผล หลวงปู่คำคนิงมักจะบำเพ็ญเพียรภาวนาอดอาหาร ๗ วันบ้าง ๑๕ วันบ้าง จนร่างกายชินเป็นธรรมดาไป ร่างกายไม่อ่อนเพลียหิวโหย แต่อย่างใด

หลวงปู่คำคนิงให้คำอรรถาธิบายว่า ก่อนเข้าสมาธิภาวนาจะต้องกำหนดอธิษฐานไว้ก่อนว่า จะเข้าสมาธิระดับฌานที่ ๑ ถึงฌาน ๔ เป็นเวลากี่วันกี่คืน เมื่อกำหนดได้แล้วก็เข้าสมาธิภาวนาจนถึงขั้นอัปปนาสมาธิ จากนั้นก็ถอยจิตออกมาอยู่ระดับอุปจารสมาธิซึ่งเป็นสมาธิระดับที่ใช้ความพิจารณาได้ แล้วก็น้อมจิตอธิษฐานว่าจะเข้าฌาณ ๗ วัน หรือ ๑๕ วัน ก็อธิษฐานลงไปเลย

พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ไม่ให้เข้านานวันจนเกินไป เป็นการทรมานตัว หลวงปู่คำคนิงบอกว่า เมื่อเข้าสมาธิลึกถึงขั้นอัปปนาฌานที่ ๔ จะเลยขึ้นอรูปฌานก็ได้ แต่ต้องชำนาญฌาน ๔ ก่อน เพียงแต่ว่าเพิกกสิณให้หายไปเสียแล้วยกเอารูปกรรมฐานทั้ง ๔ มาพิจารณา คือ

๑. อากาสานัญจายตนะ
๒. วิญญาณัญจายตนะ
๓. อากิญจัญญายตนะ
๔. เนวสัญญานาสัญญายตนะ

ทั้งหมดนี้เรียกว่าอรูปสมาบัติ หรือสมาบัติ ๘ ผู้ได้ถึงสมาบัติ ๘ ย่อมมีอำนาจพลังจิตมหาศาลและมักจะได้ อภิญญา ๕ ด้วย ผู้ที่ได้สมาบัติ ๘ แล้ว ถ้าเจริญวิปัสสนาสืบต่อ ใช้เวลาเพียงชั่วแค่เคี้ยวหมากแหลกเดียวก็เป็นพระอรหันต์ แต่หลวงปู่คำคนิงท่านปฏิเสธว่าท่านไม่ใช่พระอรหันต์ท่านเป็นเพียงพระภิกษุผู้เพียรปฏิบัติอยู่ในร่องรอยพระพุทธศาสนา

หลวงปู่ท่านเพียรธรรมกับอาจารย์เหม่ยจนแก่กล้า และชำนาญในการเข้ากรรมฐานจนครบทุกอย่าง ท่านอาจารย์เหม่ยก็อนุญาตให้หลวงปู่เข้าป่า เดินธุดงค์ตามลำพังแต่ผู้เดียวนับแต่นั้นเป็นต้นมา ถึงแม้กระนั้นหลวงปู่ท่านก็ยังไม่รู้ตัวว่าท่านได้ธรรม ท่านก็ยังอุตสาห์เที่ยวเดินธุดงค์ค้นหาครูบาอาจารย์ เพื่อศึกษาปฏิบัติธรรม เพื่อจะได้พบโมกขธรรมแห่งการหลุดพ้นการเวียนว่ายตายเกิดต่อไปอีก

เดินธุดงค์พบนาคกระเสน

เมื่อหลวงปู่คำคนิงออกเดินธุดงค์ผ่านป่าเขาไปทางด้านเหนือของประเทศลาวเป็นเวลาแรมปี จนกระทั่งพบดาบสผู้หนึ่งให้คำแนะนำไปหาพระนาคกระเสน ซึ่งอยู่ในอุโมงค์บนเทือกเขา (พระนาคกระเสนนี้เห็นหลวงปู่บอกว่าไม่ใช่คนธรรมดา เป็นพระอรหันต์ลงมาโปรด) ครั้งหลวงปู่คำคนิงไปถึง ก็เข้าไปตามอุโมงค์นั้น พอไปได้แค่ครึ่งทางก็พบพระนาคกระเสน พระนาคกระเสนจึงได้ถามการมาของหลวงปู่คำคนิง ท่านก็ตอบพระนาคกระเสนว่าต้องการมาหาโมกขธรรม พระนาคกระเสนจึงได้ให้พระคำภีร์แผ่นทองคำแก่หลวงปู่ โดยได้สั่งให้หลวงปู่นำแผ่นทองคำพระคำภีร์ของพระนาคกระเสนนี้ ไปคัดลอกใส่ใบลานตามกำหนดเวลาที่ตกลงไว้แล้วให้หลวงปู่นำเอาแผ่นทองคำพระคัมภีร์นั้นกลับมาคืน

เมื่อหลวงปู่คำคนิงได้กลับเอาแผ่นทองคำพระคัมภีร์ไปคืนพระนาคกระเสนแล้ว ก็ได้ถามหลวงปู่คำคนิงว่า "ท่านจะไปไหนต่อ"

หลวงปู่ท่านก็ตอบว่า "จะไปหาโมกขธรรม"

พระนาคกระเสนจึงตอบว่า "โมกขธรรมมันอยู่ในตัวเจ้าแล้วเจ้ารู้ตัวไหม" แต่หลวงปู่คำคนิงกลับไม่เชื่อในคำบอกเล่า หาว่าพระนาคกระเสนพูดโกหก

ดังนั้น หลวงปู่จึงถูกพระนาคกระเสนด่าว่าต่างๆ ที่ไม่เชื่อ

พระนาคกระเสน เลยบอกว่าถ้าเจ้าไม่เชื่อว่าโมกขธรรมมันอยู่ในตัวเจ้าละก้อ จงเดินไปตายเสีย แล้วพระนาคกระเสนก็ขับไล่ไม่ให้อยู่ออกจากที่นั้นทันทีทันใด หลวงปู่เกิดความเสียใจ คิดจะไปตาย ไม่ว่าจะเดินเข้าป่าขึ้นเขาลงห้วย ก็จะไม่ยอมให้ผู้คนเห็นหน้า หลวงปู่เดินธุดงค์อย่างไม่มีจุดหมายปลายทาง หวังเบื้องหน้าเป็นที่ตาย จนถึงเชียงค้อ เชียงคาน เชียงราย เชียงแสน จนกระทั่งเชียงแมน ถึงเขตเชียงตุงในป่าทึบใหญ่

หลวงปู่คำคนิงแสดงฤทธิ์กับหลวงพ่อปาน

เมื่อหลวงปู่คำคนิงเดินธุดงค์ผ่านเข้าเขตเชียงตุงในเขตป่าใหญ่เทือกเขาแห่งหนึ่งเป็นภูเขาดิน มีอุโมงค์พอที่จะเป็นที่พักพิง หลวงปู่ท่านจึงคิดในใจว่าจะเอาที่ตรงนี้เป็นที่ตายโดยจะไม่ให้ใครเห็นแม้แต่ซากศพของท่านเอง หลวงปู่ท่าน ได้อยู่มาถึงหนึ่งพรรษา หลังจากผ่านไปประมาณเดือนห้าหรือเดือนหก หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้พาคณะธุดงค์ผ่านมาในเขตเชียงตุง มาพบหลวงปู่คำคนิงในป่าลึก

ครั้นเมื่อพบกัน หลวงพ่อปานก็พูดขึ้นว่า “เออ...นี่พระหรือคน”

หลวงปู่คำคนิงได้ยิน ก็เกิดโมโหเดือดดาลขึ้นมาทันที แล้วพูดขึ้นว่า “ไอ้พระนะมันอยู่ที่ไหน เฮ้ย...พระมันอยู่ที่ไหนวะ”

หลวงพ่อปานท่านก็ย้อนตอบว่า “อ้าว...ก็เห็นผมยาว ผ้าก็อีหรุปุปะสีเหลืองก็ไม่มี แล้วใครเขาจะรู้ว่าพระหรือคน”

หลวงปู่คำคนิงท่านก็ถามหลวงพ่อปานว่า "พระมันอยู่ที่ผมหรือวะ" หลวงพ่อปานตอบว่า ไม่ใช่

หลวงปู่คำคนิงท่านก็ถามหลวงพ่อว่า "พระมันอยู่ที่ผ้าเหลืองหรือวะ" หลวงพ่อปานตอบว่า ไม่ใช่

หลวงปู่คำคนิงก็ถามอีกว่า "แล้วพระมันอยู่ที่ไหนเล่า"

หลวงพ่อปานก็ตอบว่า "พระนะอยู่ที่ใจสะอาดนะซี"

หลวงปู่คำคนิงท่านก็เลยหันมาตะคอกเข้าใส่เอาว่า "ถ้าอย่างนั้นก้อเสือกมาถามทำไมล่ะว่าพระหรือคน"

หลวงพ่อปานท่านก็เลยตอกกลับให้ว่า "เห็นผมเผ้ายาวรุงรังอย่างนั้นนี่ใครจะไปรู้เล่า"

หลวงปู่คำคนิงก็ยังไม่หายโมโห เลยกระแทกให้ว่า "ก็ในเมื่อพระมันไม่ได้อยู่ที่ผม ไม่ได้อยู่ที่ผ้าแล้ว เสือกมาถามทำไม ทำไมไม่ดูใจคน ไอ้พระบ้านพระเมือง พระกินข้าวชาวบ้านแบบนี้อวดดีมันจะต้องเห็นดีกัน"

หลวงปู่คำคนิงพูดจบ ท่านเดือดโมโหจัดก็เลยหันไปคว้าเอาหวายอันยาวร่วมวา ขว้างผลุงไปตรงหน้าหลวงพ่อปาน

อัศจรรย์เป็นที่สุด ไม้หายไปกลายเป็นงูตัวยาวใหญ่พุ่งฉกเข้าหากลุ่มพระธุดงค์ หลวงพ่อปานแตกฮือหลบฉากไปแอบอยู่ข้างหลังหลวงพ่อปานกันหมด ต่างก็แปลกใจไปตามๆ กันไม้ไหงกลายเป็นงูไปได้ หลวงพ่อปานท่านก็ก้มลงเก็บใบไม้ขึ้นมาเสก แล้วขว้างออกไป

อัศจรรย์มาก ใบไม้ของหลวงพ่อปานก็กลายเป็นนกตัวใหญ่

โฉบเอางูของหลวงปู่คำคนิงหายไปทั้งงูแลนกใหญ่ พองูตกลงมาถึงพื้นดินงูนั้นก็กลายเป็นช้างใหญ่ ส่วนของหลวงพ่อปานก็กลายเป็นเสือต่อสู้กันต่างฝ่ายต่างก็บันดาลให้เป็นสัตว์ร้ายต่อสู้กันเต็มไปหมด ยังไม่มีใครแพ้ ชนะ ต่างคนต่างบันดาลลมพายุฝนเข้ากระหน่ำกันจนทำให้ฝุ่นตลบไปหมดในบริเวณนั้น เวลาผ่านไปครึ่งค่อนวัน ก็หามีใครแพ้ชนะไม่ จนต่างฝ่ายต่างเหนื่อยอ่อนทำอะไรกันไม่ได้

ในที่สุด หลวงปู่คำคนิงและหลวงพ่อปานต่างก็นั่งลง หัวเราะกันด้วยความขบขัน หลังจากนั้นหลวงปู่คำคนิงก็บอกคณะธุดงค์ของหลวงพ่อปานว่าข้าสองคนนี้เป็นเพื่อนกัน พระธุดงค์ลูกศิษย์หลวงพ่อปานก็เข้าไปกราบหลวงปู่คำคนิง ท่านก็เอามือลูกศีรษะพระทุกองค์ด้วยความเมตตา หลวงพ่อปานก็บอกกับหลวงปู่คำคนิงว่าพระพวกนี้เขาอยากเห็นของจริงก็เลยพาเขามาให้เห็นเสียพระพวกนี้เขาก็เป็นคนจริงเสียด้วย

หลวงปู่คำคนิงก็เลยบอกว่า ข้าน่ะไม่ได้เก่งอะไรหรอกอาจารย์แก่เขาเก่งอยู่แล้ว เมื่อพูดจบหลวงพ่อปานก็บอกว่าตัวท่านเองไม่เก่งหรอกสู้หลวงปู่คำคนิงไม่ได้ ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมให้ใครเป็นอาจารย์กันผลสุดท้ายตกลงเป็นเพื่อนกันในระหว่างพักแรมด้วยกัน ต่างฝ่ายต่างโต้ตอบถามธรรมะแก่กัน ทั้งฝ่ายถามฝ่ายแก้ก็หาได้แพ้ชนะกันไม่ สลับถามตอบกันไปกันมา จนต่างฝ่ายเลิกถามกันไปเอง หลวงพ่อปานและคณะธุดงค์ได้พักอยู่กับหลวงปู่คำคนิงหลายวันพอสมควร จึงได้แยกย้ายจากกัน

พบพระนาคกระเสนครั้งที่สอง

หลวงปู่คำคนิงหลังจากได้แยกย้ายกับหลวงพ่อปานที่เชียงตุง แล้วท่านก็ออกเดินธุดงค์ลงมาทางใต้ ผ่านป่าเขาลำเนาไพร เป็นเวลาแรมเดือนจนกระทั่งมาถึงอุโมงค์ของพระนาคกระเสน หลวงปู่ท่านก็ได้เข้าไปหาพระนาคกระเสน เล่าเรื่องที่ได้พบหลวงพ่อปานให้พระนาคกระเสนฟังจนหมด ในที่สุดพระนาคกระเสนจึงได้สรุปให้หลวงปู่คำคนิงฟังว่า ทั้งหมดที่ท่านได้เล่ามานั้นแหละเป็นตัวธรรมที่เจ้าต้องการ

เมื่อหลวงปู่คำคนิงได้ฟังพระนาคกระเสนกล่าวเช่นนั้นก็ดีใจ ความไม่กลัวตายกลับทวีคูณขึ้น หลังจากลาพระนาคกระเสนก็ได้ออกเดินธุดงค์จะเข้าถ้ำไหนป่าไหน ความกลัวตายไม่มีในใจท่านเลย ท่านเดินธุดงค์ผ่านหมู่บ้านใดก็แสดงธรรมโปรดญาติโยมด้วยธรรมะอันลึกซึ้ง หลวงปู่ท่านบอกว่าท่านไม่เคยเรียนหนังสือหนังหาทางด้านธรรมะมาเลย แต่แปลกใจที่ว่าความรู้ที่ได้แสดงธรรมโปรดญาติโยมไม่รู้ว่ามาจากไหน สามารถแสดงธรรมได้จนเป็นที่เคารพนับถือ จะไปทางไหนก็มีแต่ญาติโยมติดตาม หลวงปู่ท่านเกิดความเบื่อหน่าย ก็ได้หนีความวุ่นวายเข้าถ้ำไปอีกวาระหนึ่ง

พบเณรคำผู้วิเศษเหนือมนุษย์ธรรมดา

เมื่อหลวงปู่คำคนิงเดินธุดงค์ผ่านถึงภูเขาลูกหนึ่ง เป็นภูเขาที่แปลกและอัศจรรย์ที่สุด ไม่ว่าตัวหลวงปู่เองหรือต้นไม้ต้นไร่ดูเหลืองอร่ามไปหมดบนภูเขาลูกนี้ หลวงปู่ท่านแปลกใจมากเลยตกลงใจจะค้างแรมสักสองสามวัน ในระหว่างที่พักแรกบนภูเขาลูกนี้หลวงปู่ท่านได้พบเณรองค์หนึ่งอายุราวๆ ๒๐ กว่าปี ยังหนุ่มแน่นอยู่ แต่พอได้สนทนากันก็รู้ว่าเณรคำองค์นี้อายุได้ ๒๒๐ ปี และพูดภาษามคธได้ สามารถพูดภาษากับสัตว์ร้ายต่างๆ เช่น เสือ ช้าง สิงโต และผีสางได้ด้วย หลวงปู่คำคนิงก็ได้อยู่ร่วมกับเณรคำ

วันหนึ่งเณรคำเรียกสัตว์ดุร้ายต่างๆ ในป่านั้นมา พร้อมทั้งผีร้ายต่างๆ เช่น ผีกองกอย คือ มีลักษณะพิเศษตรงที่ว่าเท้าของผีกองกอยด้านหน้าจะกลับไปอยู่ด้านหลัง ข้างหลังจะกลับมาอยู่ข้างหน้า เณรคำจะเรียกสัตว์ร้ายทั้งหมด พร้อมผีดุร้ายต่างๆ มาหมอบก้มกราบ แสดงธรรมเป็นภาษาสัตว์แล้วให้ศีลไม่ให้สัตว์ร้ายต่างๆ หรือผีก่อกรรมทำเวร ให้อยู่ในศีลในธรรม (เรียกว่าจับเอาสัตว์ทั้งหมดในป่าพร้อมทั้งผีมาบวชใจ)

ส่วนหลวงปู่คำคนิงเอง ตอนนั้นก็เพียงแค่ได้ฟังภาษาสัตว์รู้เท่านั้นแต่พูดไม่เป็น เวลาจะกินอะไรทำอะไรเณรคำก็มักจะเนรมิต เป็นที่น่าอัศจรรย์แก่หลวงปู่เป็นอย่างยิ่ง หลวงปู่คำคนิงและเณรคำได้อยู่ที่ภูเขาอัศจรรย์ลูกนี้เป็นเวลาครึ่งเดือนกว่าก็ได้ออกเดินธุดงค์ไปด้วยกัน จนกระทั่งมาถึงภูเขาแอ๋ว มีลักษณะ

จะต้องเดินข้ามเหวไปอีกฝั่งหนึ่งซึ่งจะมีหินลูกหนึ่งเป็นทางข้าม หลวงปู่ได้รับคำบอกเล่าจากเณรคำว่า มีพระกรรมฐานเอาชีวิตมาตายที่นี่เป็นจำนวนร้อยแล้ว เณรคำยืนยันชี้ลงไปก้นเหวให้หลวงปู่ดู หลวงปู่ก็ก้มลงไปดู เห็นมีแต่กระดูกเต็มไปหมด

หลวงปู่ได้รับคำบอกเล่าจากเณรคำว่า ผู้ที่จะข้ามได้จะต้องเป็นผู้ที่แก่กล้าในญาณสมาบัติ ๔ เท่านั้น จึงจะข้ามได้ ต่อจากนั้นเณรคำก็เดินข้ามให้หลวงปู่ดู แต่หลวงปู่กลับข้ามไม่ได้จึงได้นอนรอเณรคำอยู่อีกฝั่งหนึ่งเป็นเวลา ๗ วัน เณรคำจึงได้กลับมาหาแล้วบอกหลวงปู่ว่า ญาณสมาบัติ ๔ ของหลวงปู่ ยังไม่แก่กล้าพอ

หลังจากนั้นเณรคำกับหลวงปู่จึงได้ร่วมเดินทางธุดงค์ต่อไปถึงอ่างคำบนภูเขาหลวงนี้ ก็มีลักษณะแปลกคือจะเป็นหนองน้ำ ขนาดใหญ่ น้ำนี้จะใสมาก สามารถมองเห็นกรวด หิน ดิน ทราย ถึงก้นหนองน้ำ แต่กลับไม่มีกรวดไม่มีทรายเลย มีแต่ทองคำจำนวนเป็นตันๆ จมอยู่ก้นหนองน้ำ พร้อมทั้งกระดูกคนเต็มไปหมด มีคนจำนวนไม่น้อยที่คิดจะเอาทองคำ แต่ต้องมีอันเป็นไปแม้แต่ฝรั่งก็เช่นเดียวกัน ที่มีเครื่องมืออันทันสมัยลงไปเอากัน เอาชีวิตไปทิ้งก็มี ส่วนคนที่โชคดีกลับขึ้นมาพร้อมกับทองคำ แต่แล้วทองคำก็กลายเป็น ดินเป็นหินไป นับว่าอ่างนี้แปลกและอัศจรรย์มาก จากนั้นเณรคำก็พาหลวงปู่ออกธุดงค์ต่อไป

พบเมืองมหัศจรรย์

เณรคำกับหลวงปู่ได้เดินธุดงค์มาถึงภูเขาช้างแฮ เขตเมืองพระลานที่บริเวณตรงนี้แปลกอยู่ที่ว่า มีบ้านเมืองรกร้างตั้งอยู่ประมาณ ๕๐ หลังคาเรือน และบ้านเรือนเหล่านี้เป็นหินไปหมดอยู่เชิงเขาหิน และมีทางเดินขึ้นไปบนเขาหินมีประตูหินปิดอยู่ เณรคำจึงเอามือตบประตูหินนั้น ๓ ครั้ง ทันใด ประตูหินที่ปิดก็เปิดออก เณรคำกับหลวงปู่ก็เดินเข้าไปในห้องอีก ภายในห้องมีหีบเป็นหินขนาดใหญ่ ๔-๕ หีบ เณรคำจึงเรียกหลวงปู่เข้ามาดู แล้วต่อไปเณรคำจึงเอามือตบฝาหีบหินใบใหญ่ใบหนึ่ง ๓ ที ฝาหีบหินใบใหญ่นั้นก็เปิดออก ภายในหีบนั้นมีแต่แก้วแหวนเงินทอง ภาชนะของใช้เป็นทองคำหมด หลังจากนั้นเณรคำจึงได้บอกหลวงปู่ค้างแรมอยู่ในห้องนั้น ๓ วัน ๓ คืน

พอรุ่งเช้าวันที่ ๔ เณรคำและหลวงปู่ก็เห็นหญิงสาวแต่งตัวเหมือนนางฟ้าบนสวรรค์ออกมาปรากฏตัวให้เห็น แล้วบอกให้เณรคำกับหลวงปู่รีบหนีออกไปจากที่นี่ อยากจะได้แก้วแหวนเงินทองอะไรก็เอาไป พูดจบนางฟ้าองค์นั้นก็หายเข้าไปในประตูหินอีกด้านหนึ่ง

เณรคำกับหลวงปู่เดินตามไป เณรคำได้เอามือตบประตูหินนั้น ๓ ที ประตูหินนั้นจึงเปิดออก เณรคำกับหลวงปู่เดินผ่านประตูหินและใช้มือตบทำอย่างนี้จนกระทั่งผ่านเข้าไปถึง ๗ ชั้น พบนางฟ้ากำลังทอผ้าอยู่ (ผ้าทองคำ) เณรคำจึงเดินเข้าไปถาม

พร้อมหลวงปู่ว่า ทอผ้าให้ใคร และนางฟ้าชื่ออะไร นางฟ้าองค์นั้นตอบว่าชื่อนางสีดา ที่กำลังทอผ้าอยู่นี้ จะเอาไว้ให้พระศรีอาริยเมตไตรย จะลงมาตรัสรู้ในโลกมนุษย์ อีกไม่นานนี้ นางสีดาพูดจบก็บอกให้เณรคำและหลวงปู่รีบออกจากที่นี่ เพราะนางสีดากลัวจะมีอันตราย

ผลสุดท้ายเณรคำและหลวงปู่จึงออกจากที่นั้น มาพักอยู่ที่ใต้ถุนเรือน (บ้านหิน ๕๐ หลัง) ข้างนอก

พอพักไปได้สักระยะหนึ่ง เณรคำและหลวงปู่เห็นพวกยักษ์เดินก้าวมาเป็นกลุ่ม (ลักษณะยักษ์นี้ใหญ่โตกว่ามนุษย์ธรรมดามาก) เดินผ่านมาตรงเณรคำกับหลวงปู่พักอยู่ ได้ยินพวกยักษ์พูดกันว่ากำลังเดินหาพวกมนุษย์ที่เข้ามาในบริเวณนี้ เมื่อยักษ์เดินผ่านไปเณรคำกับหลวงปู่จึงได้พากันเดินลงจากเขานั้นมา ระหว่างเดินลงเขาพบแต่กองกระดูกเรียงรายสองข้างทางไปหมด เณรคำก็พาหลวงปู่ลงมาถึงเชิงเขา พบพระกรรมฐานองค์หนึ่งปักกลดอยู่

เณรคำบอกกับพระกรรมฐานองค์นั้นว่า ขอฝากโยมผ้าขาวคนนี้ด้วย พอพูดจบเณรคำก็หายตัวไปอย่างอัศจรรย์

หลวงปู่คำคนิงได้พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์

เมื่อหลวงปู่คำคนิงอยู่กับพระกรรมฐานสักระยะหนึ่ง ท่านก็ขอแยกทาง หลวงปู่ท่านออกธุดงค์ไปในป่าลึกจนถึงภูเขาฤาษี หลวงปู่ท่านขึ้นไปบนภูเขาลูกนั้น พบฤาษีตนหนึ่ง

พระฤาษีถามว่ามาทำไมหลวงปู่ หลวงปู่ก็บอกว่าอยากรู้ธรรม พระฤาษีบอกว่าให้ไปเอาคัมภีร์เล่มหนึ่ง ซึ่งเป็นพระคัมภีร์ของท่านเอง ซึ่งตอนนี้ได้ให้พระองค์หนึ่งไปเรียนอยู่ที่ภูเขาอีด่างโน้น ให้หลวงปู่ไปตามเอา หลวงปู่จึงลาพระฤาษีเดินธุดงค์มุ่งหน้าไปภูเขา ถึงภูเขาอีด่างพบพระองค์นั้นที่ได้พระคัมภีร์ของฤาษีมา แต่พระภิกษุบอกหลวงปู่ว่าท่านได้นำไปเก็บไว้ที่ถ้ำบนภูเขางา ดังนั้น หลวงปู่จึงต้องเดินธุดงค์กลับไปเอา

เมื่อหลวงปู่ได้พระคัมภีร์นั้นแล้วเปิดอ่านดู แต่ละบทมีความสามารถใช้ต่างๆ กัน เช่น สามารถย่นระยะทางได้ เดินบนผิวน้ำได้ เหาะเหินเดินอากาศได้ หายตัวได้ บันดาลให้มีลมฝนได้ ทำตัวให้หนักสามารถจมเรือลำใหญ่ๆ ได้ แต่พระคัมภีร์เล่มนี้แปลกและอัศจรรย์เป็นพิเศษมากกว่าที่ว่าใครมีพระคัมภีร์อยู่กับตัวเพียงแค่นึกคิดปรารถนาอะไร ก็จะบังเกิดขึ้นทันทีโดยไม่ต้องท่องบ่นพระคาถาในคัมภีร์เลย แต่กลับตรงกันข้ามถ้าใครคิดจะท่องมนต์พระคาถาในพระคัมภีร์เล่มนี้เพื่อให้ขึ้นใจแล้วก็จะเกิดมืดฟ้ามัวดินมีลมฝนฟ้าผ่าทันที เป็นอัศจรรย์ใจยิ่ง

พระมหากษัตริย์ลาวทรงถวายการอุปสมบทให้

เมื่อหลวงปู่คำคนิงได้พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์แล้วก็ได้มุ่งเดินธุดงค์ลงมาทางใต้ เขตนครจำปาศักดิ์ หลวงปู่ท่านได้มาจำพรรษาอยู่ที่เขาภูด่าง

ความเลื่อมใสศรัทธาของคนในประเทศลาวเริ่มแผ่ขยายกว้างขวางออกไปอย่างรวดเร็วมาก จากหมู่บ้านรู้เข้าถึงตำบล จากตำบลเข้าถึงอำเภอ จากอำเภอเข้าถึงจังหวัด จากจังหวัดแผ่ขยายจนทั่วประเทศ ประชาชนประเทศลาวรู้ถึงความศักดิ์สิทธิ์ ต่างมุ่งเดินทางมาทุกทั่วสารทิศ มุ่งสู่จังหวัดนครจำปาศักดิ์

ต่อมาความนี้ได้ทราบถึงพระเจ้าศรีสว่างวัฒนา ซึ่งเป็นเหนือชีวิตแห่งประเทศลาว รวมทั้งพระญาติฝ่ายเหนือฝ่ายใต้ จึงได้เสด็จมาที่เมืองปากเซ บนภูเขาอีด่าง แขวงเมืองจำปาศักดิ์ เมื่อเจ้าเหนือหัวศรีสว่างวัฒนาได้พบหลวงปู่ จึงกล่าวคำว่า "ท่านเก่งมีอิทธิฤทธิ์มากหรือไร"

หลวงปู่ท่านว่า ไม่...

เจ้าเหนือหัวแห่งลาวก็ถามอีกว่า "ถ้าไม่เก่งแล้วทำไมคนลือเลื่อมใสไปทั่วประเทศ"

หลวงปู่ก็ตอบว่า "ใครเป็นคนพูด"

เจ้าเหนือหัวตอบว่า "ประชาชนทั้งประเทศ"

หลวงปู่ท่านก็ตอบว่านั้นคนอื่นพูด แต่ตัวท่านไม่เคยพูด

ผลสุดท้าย เจ้าเหนือหัวชีวิตแห่งประเทศลาวเกิดความเลื่อมใส ขอขมาที่ล่วงเกินหลวงปู่ และเอ่ยขอหลวงปู่สักอย่างหนึ่งจากหลวงปู่จะได้ไหม หลวงปู่บอกว่าได้ เจ้าเหนือชีวิตแห่งประเทศลาวบอกว่า ขอปลงผมซึ่งยาวจนถึงเอวออกจะได้ไหม หลวงปู่บอกว่าได้ ต้องบวชเป็นพระก่อน

ในที่สุดวันกำหนดอุปสมบทซึ่งทางสำนักพระราชวังได้จัดขึ้น โดยมีพระบรมวงศานุวงศ์ฝ่ายเหนือฝ่ายใต้พร้อมด้วยข้าราชการประชาชนแห่กันไปที่วัดหอเมืองเก่า แขวงจำปาศักดิ์ ในระหว่างที่ปลงผมหลวงปู่นั้น ทั้งฝ่ายสำนักราชวังก็ดี ข้าราชการประชาชนก็ดีต่างก็เอาผ้าไหมแพรทองมาปูรองรับเส้นผมของหลวงปู่กันแน่นไปหมดทั่วบริเวณในวัดและนอกวัด ในวันนั้นต่างคนต่างแย่งผมที่หลวงปู่ปลงแทบจะฆ่ากันเอาเลย จนเจ้าหน้าที่รักษาบ้านเมืองวุ่นวายไปหมด ครั้นเมื่อเวลาอุปสมบทก็มีพระสงฆ์ราชาคณะพร้อมทั้งสังฆราชเสด็จมาเป็นประธานฝ่ายสงฆ์รวมทั้งหมด ๒๔ รูป เมื่ออุปสมบทเสร็จ หลวงปู่ได้อยู่ที่ภูเขาอีด่างอีกระยะหนึ่ง เห็นความวุ่นวายจึงเกิดความเบื่อหน่าย ท่านจึงแอบหนีออกมาโดยไม่มีใครรู้เลยว่าท่านไปอยู่ที่ไหน

ก่อนนี้คือฤาษี

แม้วัยของท่านจะ ๘๒ และ ๔๒ พรรษาแล้วก็ตาม ยังนั่งเอวตั้งตรง แผ่นหลังตรงดุจดามไว้ด้วยแท่งเหล็ก บ่งบอกถึงความเข้มแข็งเปี่ยมพลังภายในลึกล้ำ แม้ท่านจะบอกกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า ท่านไม่สบายป่วยเรื้อรังมาสองปีแล้ว เมื่อเร็วๆ นี้ได้มรณะภาพไปสามวันสามคืน ญาติโยมจะเอาไปเผาแล้วซี แต่ท่านก็ฟื้นขึ้นมาอีก ยังสดชื่นกระปรี้กระเปร่าคล้ายไม่ป่วยไข้เลย แสดงว่ากำลังใจของท่านเข้มแข็ง และมีบุญญานุภาพอย่างลึกลับ

หลวงปู่คำคนิงได้อนุญาตให้คณะเราสัมภาษณ์ท่านและบันทึกเสียงได้ อัธยาศัยของท่านเปี่ยมเมตตาจิตและเปิดเผย ปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างไม่ยึดมั่นถือมั่นอะไร ท่านเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเพียงสิ่งสมมติ ชีวิตคนเราเหมือนตัวละครที่แสดงไปตามบทบาท ไร้สาระแก่นสาร มีแต่มรรคผล นิพพานเท่านั้นเป็นสารธรรมอันแท้จริงแน่นอน บริสุทธิ์ สะอาด สงบ ศานติ ชั่วนิรันดร์

หลวงปู่คำคนิง จุลมณี เป็นชาวคำม่วน แขวงคำม่วน ประเทศลาว ปีนี้ (๒๕๒๓) อายุเต็ม ๘๖ ปี

ก่อนจะเข้าสู่ร่มผ้ากาสาวพัสตร์นั้น ท่านมีลูกเมียเป็นฝั่งเป็นฝามาก่อน แต่พออายุได้ ๓๐ ปี ก็เบื่อหน่ายชีวิตครองเรือน จึงอำลาลูกเมียออกบวชเป็นฤๅษีดาบส ท่องเที่ยวธุดงค์ไปในป่าเขาลำเนาไพร เป็นเวลานานถึง ๑๕ ปี ไม่เคยเข้าอยู่หมู่บ้านเลย อยู่แต่ในป่าเป็นวัตร ถือสัจจะเคร่งในศีลฤๅษีโยคีฝึกตนอย่างเคร่งครัด ละเว้นความชั่วทุกประการ ๗ วันขบฉันอาหารครั้งหนึ่ง ๑๕ วัน ขบนั้นอาหารครั้งหนึ่งเป็นการบำเพ็ญตบะอย่างแรงกล้า เพื่อพิสูจน์กำลังใจและความทรหดอดทนของตนว่ามีความกล้าตายไหม อาลัยใยดีในสังขารร่างกายขนาดไหน

จากการปฏิบัติตนแบบฤๅษีชีไพรอย่างยิ่งยวดนี้เอง ทำให้ท่านพบกับความศานติสงบกายสงบจิตอย่างล้ำลึก มีความสุขอย่างหาที่เปรียบมิได้ในองค์ฌานสมาธิ เป็นพระฤๅษีแก่กล้า

ฌานสมาบัติ สามารถเข้าฌานนานวันโดยไม่อ่อนเพลีย ไม่หิวโหย ร่างกายกระชุ่มกระชวยแข็งแรงเป็นปกติสามารถเดินธุดงค์ ขึ้นเขาลงห้วยได้เท่าคนหนุ่มฉกรรจ์ เพียงแต่ว่าร่างกายไม่อ้วน ร่างกายผอมเกร็งแข็งขามือกำได้รอบแต่ทว่าแข็งแรงอย่างน่าอัศจรรย์ ไปไหนมาไหนในป่าในถ้ำ สัตว์ป่าก็เป็นมิตร ไม่กล้าทำอันตราย ด้วยอำนาจเมตตาที่แผ่ออกมาจากฌานสมาธิ

อยู่แต่ในป่าในถ้ำนับร้อยนับพันถ้ำในภูเขาแดนลาว เสวยสุขในฌานจนเบื่อหน่าย เห็นว่าไม่ใช่ทางหลุดพ้นทุกข์ไปสู่มรรคผลนิพพาน หลวงปู่คำคนิงจึงได้ลาเพศฤาษีดาบสเข้าสู่พระพุทธศาสนา อุปสมบทเป็นพระภิกษุเพื่อปฏิบัติธรรมสู่ทางพ้นทุกข์อันถูกต้องร่องรอย เมื่อบวชแล้วก็ยังถือมั่นอยู่ในสัจจอธิษฐาน คืออยู่ในป่าในถ้ำเป็นวัตร ไม่ยอมเข้าอยู่ในหมู่บ้านหรือสำนักสงฆ์ และวัดวาอารามใดๆ เป็นเด็ดขาด มุ่งถือพระธรรมคือการปฏิบัติทางจิตเพื่อความหลุดพ้นเป็นใหญ่ ได้ธุดงค์ไปจำพรรษาตามถ้ำตามเทือกเขาต่างๆ ในแดนลาว ปีแล้วปีเล่า ตราบจนกระทั่งเวลานี้ได้ ๒๗ พรรษา ถ้ารวมเป็น พระฤาษีด้วยก็เป็น ๔๒ พรรษา

เรื่องหลวงปู่ถอดจิต ไปเยือนจักรวาลแห่งอะโมล็อกโคยาทีป

พระอาจารย์ทองสาและพระอาจารย์สุธีได้เป็นผู้ที่เล่าเรื่องของหลวงปู่คำคนิง ให้ผู้เขียนฟังดังต่อไปนี้

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ในเดือนมีนาคม ได้จัดงานครบรอบอายุ ๙๐ ปี ให้หลวงปู่ หลวงปู่เกิดอาพาธเจ็บป่วยลง ท่านไม่ได้บอกกล่าวแก่ผู้ใด โดยปรกติท่านชอบถอดจิตอยู่ข้างนอกเสมอ เข้าออกภายในถ้ำที่อยู่ปัจจุบันนี้

ในตอนเช้าวันหนึ่งหลวงปู่พูดว่า "ฉันเถอะ...อาจารย์จะพักผ่อน"

พอวันที่ ๒ ไม่ยอมฉันน้ำเลย เข้าไปถามไถ่ รู้สึกท่านเปลี่ยนเป็นคนละคน ดูอารมณ์ไม่ดีเลย เมื่อใครๆ เข้าไปก็โดนไล่ออกมา พวกเรากำลังจะจัดเตรียมงาน จะปรึกษาท่านบ้างบางอย่างก็เลยปรึกษาไม่ได้ เพราะท่านไล่ออกมาทุกที

อาตมาเลยตัดสินใจเข้าไปสอบถามหลวงปู่ว่า "หลวงปู่เป็นอะไรครับอีกไม่กี่วันก็ถึงวันงานแล้วผมจะมาปรึกษาหลวงปู่เรื่องงาน"

ท่านเลยเล่าความจริงให้ฟังว่า "อาจารย์ไม่สบายอยากอยู่เงียบๆ เจ้าก็รู้ถ้าอาจารย์ป่วยก็จะไม่หาหมอหรือไปฉีดยาเป็นอันขาด อาจารย์ถ้าป่วยต้องเอาธรรมรักษาเท่านั้น"

นี่เป็นเหตุผลของท่านอย่างหนึ่ง ถ้าแม้ตัวของอาตมาเอง หรืออาจารย์หรือญาติโยมคนไหนก็ตาม เข้าไปหาหลวงปู่ ท่านจะบอกว่า พวกเทพเทวดานี้จะผละออกห่างจากใจของท่าน ทำให้ท่านรู้สึกเหนื่อยเหมือนใจจะขาด แต่ถ้าหลวงปู่อยู่เงียบๆ เพียงองค์เดียว ท่านบอกว่าจะไม่เหนื่อยเลยพวกเราก็เลยเข้าใจ และรู้จุดประสงค์ของท่าน จึงปล่อยให้อยู่ตามลำพังเพียงองค์เดียว เป็นเวลา ๓ วัน ก็เข้าไปดูท่าน เห็นว่ายังเป็นปกติดี ก็ปล่อยให้ท่านนั่งปฏิบัติกรรมฐานต่อไป เป็นเวลา ๑๐ วัน ท่านได้เรียกอาตมาให้ไปหาน้ำมาให้ท่านฉัน แต่ส่วนอาหารนั้นท่านไม่ยอมฉัน

ต่อมา ท่านบอกว่าได้ถอดจิตไปไกลเกินไปแล้ว ตอนกลับมันเลยช้า ตอนนี้อาจารย์ยังเหนื่อยและเพลียอยู่มาก ขอให้อาจารย์พักผ่อนจนแข็งแรง แล้วจะเล่าอะไรให้พวกเจ้าฟัง พวกเราได้รอท่านเป็นอาทิตย์แล้วจนใกล้ๆ มาถึงวันงาน ท่านก็ยังไม่แข็งแรง จนงานพุทธาภิเษกปี ๒๗ ไปแล้ว ท่านจึงเล่าเรื่องนี้ให้ฟังว่า "ตอนที่อาจารย์ป่วย ถ้าพวกเจ้าเข้าไปอาจารย์จะรู้สึกเหนื่อยเพลียจะขาดใจให้ได้ แต่เวลาอยู่องค์เดียวกลับไม่เป็นอะไรเลย"

ท่านได้เล่าอีกว่า...มีอยู่วันหนึ่งพญาหงส์ดำตนนี้ เป็นคนที่เกิดก่อนพระพุทธเจ้าเสียอีก แต่ว่านับถือพระพุทธเจ้า เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วก็ให้รับหน้าที่ว่า พระองค์ใดที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ พระพุทธเจ้าจะให้มาเป็นคนรับหน้าที่ พระอรหันต์องค์ใดเมื่อสิ้นบุญแล้ว ต้องผ่านพญาหงส์ดำตนนี้เสียก่อน พอหลวงปู่เกิดอาพาธ

ล้มป่วยลงก็มาชวนหลวงปู่ "นี่ท่านอย่ามาทนทุกข์ทรมานอยู่กับร่างกายสังขารนี้เลย จะพาไปเที่ยว" หลวงปู่ก็ไป พญาหงส์ดำบอกว่าต้องไปทำรายงานบอกพระพุทธเจ้าก่อน จึงจะออกนอกโลกได้ หลวงปู่ได้เล่าถึงลักษณะที่ไปให้ฟังและเปรียบเทียบว่า แผ่นดินเรานี้เปรียบเหมือนส่วนหนึ่งของโลก พอพ้นจากดินไป ท่านลำดับให้ฟังว่าเป็นน้ำ น้ำนี้มากกว่าดิน ๑๐ ส่วน พอพ้นจากน้ำก็เป็นลม ๑๐ ส่วน ที่เล่ามานี้หมายถึงระยะทางที่ไปกับพญาหงส์ดำนอกโลก ส่วนลักษณะของลมนั้นท่านบอกว่า เครื่องบินหรือ เครื่องยนต์กลไกที่มนุษย์ทำกันเก่งๆ ทุกวันนี้ไม่สามารถที่จะไปถึงได้ แต่จะไปได้เพราะธรรมของพระพุทธเจ้าเท่านั้น

ท่านไปตรงลมแล้วมองลงไป เห็นไฟอยู่ไกลลิบๆ แต่ลุกแดงฉานลักษณะคล้ายๆ ภูเขา แต่มากกว่าลมเป็น ๑๐ เท่า ที่ว่าเป็นไฟลุกแดงฉานนั้นแหละ หลวงปู่เปรียบให้ฟังอย่างนั้นลักษณะเดียวกันท่านก็มองออกไปอีกด้านหนึ่ง เห็นเหมือนแก้วจะเป็นเพชรก็ไม่ใช่ เป็นแก้วก็ไม่เชิงท่านว่าอย่างนั้น อยู่อีกมุมหนึ่งแต่สูงพอๆ กับไฟที่ลุกแดงฉานคล้ายภูเขาที่ว่านี่แหละ ที่นี้แสงไฟได้ไปกระทบกับแก้วหรือเพชรที่ท่านเห็น มันสว่างไปหมด แล้วพอหลวงปู่มองลงมาที่โลกมนุษย์เรานี้ ท่านบอกว่าโลกเรานั้นสูงไกลแล้วที่นี้พอท่านไปถึง ก็เห็นมีคนเยอะแยะ คล้ายๆ กับคนในบ้านเราหรือในประเทศไทยของเราเอง พวกคนเหล่านั้นเห็นและก็ได้ถามหลวงปู่ว่า ท่านมาได้ยังไง ทุกคนยังแปลกใจท่านอยู่ หลวงปู่

ก็ได้บอกว่า ท่านเป็นห่วงและกังวล มันไกลเกิน กลัวจะกลับไม่ได้เหมือนกัน

ทีนี้ หนึ่งในจำนวนพวกนั้นที่ถามหลวงปู่ก็พูดว่า "แหม... ท่านนี้ แปลกนะเป็นกังวลอยู่ได้ มีคนเขาใฝ่ฝันอยากจะมาที่นี่กันทั้งนั้นท่านมาถึงแล้ว ยังกังวลกลัวกลับไม่ได้อีกหรือ"

ท่านได้ดูการทำมาหากินของคนเหล่านั้น ไม่เหมือนของเราเลย เห็นเขาอยู่กันเฉยๆ หญิงและชายทุกคนจะมีแก้วอยู่ในมือกันทุกคน เพียงแต่ถ้าต้องการอะไร ก็จะเอาลูกแก้วมาไว้ในมือแล้วอธิษฐาน มันก็เหมือนว่าอยากกินก็อิ่ม อยากได้อะไรก็มาตามสิ่งที่พวกนั้นต้องการ แต่ทุกคนก็มีคนละลูก พระอาจารย์สุธีได้เล่าเสริมต่อว่า ช่วงที่หลวงปู่ยืนดูพิจารณาระหว่างภูเขาลูกหนึ่งที่ลุกเป็นไฟ กับอีกลูกหนึ่งซึ่งใสเหมือนกับแก้ว ท่านได้มองมายังโลกนี้ และท่านก็แปลกใจว่า เอ๊ะ...โลกเรานี้มันไม่ได้อยู่นิ่งนี่แต่มันหมุนรอบภูเขาไฟที่ท่านกำลังยืนดูอยู่นั้น แต่ตามที่อาตมาเข้าใจนั้นว่าท่านคงจะไปถึงดวงอาทิตย์แล้ว ก็เลยมองเห็นว่าโลกเราทุกวันนี้มันหมุนจริง

แต่ว่าเวลาท่านกลับคืนสู่ร่างนั้น ท่านบอกว่าถ้าทุกคนไม่คิดตามหลักของวิทยาศาสตร์แล้ว จะคิดว่าโลกนี้มันอยู่เฉยๆ เพียงแต่นึกว่าดวงอาทิตย์นี้มันหมุนรอบโลก เพราะว่ามันมีตอนเช้าพระอาทิตย์ขึ้นทางตะวันออก และตกทางทิศตะวันตกในตอนเย็น ถ้าตัวเราอยู่ในโลก จะเข้าใจว่าดวงอาทิตย์มันหมุนรอบโลก แต่

หลวงปู่ท่านไปเห็นมากับตาว่าโลกมันรอบภูเขาไฟ ซึ่งเข้าใจว่าคงจะเป็นดวงอาทิตย์มากกว่า เรื่องที่หลวงปู่ได้ถอดจิตไปท่องจักรวาลก็ขอจบเรื่องเพียงแค่นี้

ถอดจิตในโลงศพ

ข้าพเจ้าได้รับการบอกเล่าจากนายโสทะ ศรีสุราช (แอร์) สมัยนั้นเขาได้เป็นเด็กรับใช้หลวงปู่ท่าน เด็กคนนี้จะมีหน้าที่คอยดูแลญาติโยมที่มานมัสการหลวงปู่ คอยให้ความสะดวกต่างๆ จัดหาน้ำคอยต้อนรับแขกผู้มาเยือนจนเป็นที่โปรดปรานของหลวงปู่ มีวันหนึ่งหลวงปู่ท่านสั่งให้เด็กแอร์ผู้เฝ้าดูแลหน้ากุฏิของหลวงปู่ท่าน ถ้ามีแขกหรือญาติโยมจากทางใกล้หรือไกลก็ตาม มานมัสการเยี่ยมหลวงปู่ ท่านให้บอกเขาว่า หลังจากวันนี้ไปอีกสามวันหลวงปู่ท่านจึงจะออกมาพบ เด็กแอร์ผู้รับใช้หลวงปู่ก็รับคำสั่งจากหลวงปู่ท่าน แล้วก็ทำหน้าที่คอยดูแลอยู่แต่ผู้เดียว ส่วนหลวงปู่ท่านก็เดินเข้าไปหลังผ้าม่าน ซึ่งกั้นเป็นที่จำวัดของท่าน ในช่วงนั้นก็มีเด็กวัดและหลวงปู่ท่านอยู่กันเพียงสองคน

เด็กแอร์ผู้มีความซนอยากรู้อยากเห็น จึงได้จับตาคอยดูหลวงปู่ท่านจะทำอะไรอยู่ห่างๆ ด้านนอกด้วยความสนอกสนใจ

หลวงปู่ท่านเดินเข้าไปที่เตียงนอนของท่าน ซึ่งเป็นเตียงนอนเก่าๆ ที่แม่พันกับผู้ใหญ่ดิษฐ์ได้เอามาถวายให้หลวงปู่ได้ใช้ และเตียงนอนอันนี้เองที่หลวงปู่ท่านได้ตายแล้วฟื้นกลับมีชีวิต

ขึ้นมาถึงสองครั้ง หลวงปู่ท่านได้เปิดฝาโลงศพออก แล้วท่านก็เข้าไปทำกิจเป็นเวลาสามวัน ตามที่ท่านกำหนดไว้ในโลงศพใบนี้ ข้าพเจ้าได้ถามหลวงปู่ ท่านบอกว่า มีโยมจากกรุงเทพฯ โดยมากับพระอาจารย์โชติวัดภูเขาแก้ว ได้เป็นผู้ปวารณาซื้อถวายให้โลงศพใบนี้เป็นโลงศพใบที่สองของหลวงปู่ท่าน มีสีดำประดับลายทอง ส่วนโลงศพใบแรกของหลวงปู่ท่านนั้น ข้าพเจ้าจะขอเล่าเรื่องดังนี้

ครั้นหนึ่งมีพระภิกษุองค์หนึ่ง ไม่ทราบชื่ออะไร ข้าพเจ้าก็ลืม มีญาติพี่น้องอยู่ที่อำเภอโขงเจียมนี้เอง พระภิกษุรูปนี้ได้มาอยู่กับหลวงปู่ครั้งหนึ่ง แล้วท่านก็ไปจำพรรษาอีกที

หลวงปู่ท่านมีอุปนิสัยอย่างหนึ่ง คือ พระภิกษุที่ได้มาอยู่ร่วมกับท่านแล้ว ในเมื่อออกจากท่านไป ท่านจะไม่รับให้กลับเข้ามาอยู่อีก ไม่ว่าจะมาขออ้อนวอนใดๆ ก็ตาม

ต่อมาไม่นานนักพระภิกษุรูปนั้น ก็เกิดป่วยสุขภาพไม่ค่อยจะดี จึงได้กลับมาขออยู่กับหลวงปู่อีก หลวงปู่ท่านให้การปฏิเสธไม่ให้อยู่ แต่ถ้าจะมาตายก็อยู่ได้ ก็เป็นอันว่าพระภิกษุรูปนั้น ก็ได้กลับเข้ามาอยู่ และได้รักษาตัวไปด้วย

หลวงปู่ท่านเคยทำสมาธิแล้วตายไปถึงสองครั้ง ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่าครั้งไหน หลวงปู่ท่านได้ตายไปสามวัน พวกชาวบ้านต่างก็มาทำโลงศพให้ท่าน โดยมีพระภิกษุรูปที่ข้าพเจ้ากำลังกล่าวถึงวันนี้เป็นหัวหน้าทำโลงศพให้หลวงปู่ท่าน ประดับด้วยลวดลายวิจิตรตระการตา หลังจากทำโลงศพเสร็จเรียบร้อยแล้ว พวกชาวบ้าน

ต่างก็จะจัดเตรียมงานเผาศพให้ท่าน ก็พอดีร่างกายของท่านเริ่มกลับคืนสู่สภาพอบอุ่นขึ้นทีละน้อย จนเข้าสู่ภาวะปกติ หลวงปู่ท่านก็ได้เล่าการตายของท่านในครั้งนี้ ได้ไปเที่ยวชมเมืองนรก ซึ่งเรียกว่า "ศาลาพันห้อง"

หลังจากหลวงปู่ได้ยินยอมให้พระภิกษุผู้ที่ได้เคยทำโลงศพให้ท่านเมื่อครั้งก่อน กลับเข้ามาอยู่ด้วยอีกครั้ง ด้วยว่าเพื่อที่จะขอมาตายที่นี่ต่อมาในกลางฤดูเข้าพรรษา พระภิกษุรูปนี้ได้ถึงแก่มรณภาพตามสัจจะวาจาของหลวงปู่ที่พูดเอาไว้ โลงศพซึ่งผู้ตายได้เคยทำขึ้น หวังจะใส่ร่างของหลวงปู่ก็ต้องกลับมาใส่ร่างของตัวเอง

หีบโลงศพใบที่สาม เมื่อข้าพเจ้ากับพระอาจารย์ทองสาได้เข้ามาอยู่กับหลวงปู่ท่าน ข้าพเจ้าเคยพูดกับหลวงปู่เสมอ จะไปซื้อโลงศพลงรักปิดทองที่สวยที่สุดมาให้ และต่อมาไม่นานข้าพเจ้าได้สั่งซื้อมาในราคาหมื่นกว่าบาท เมื่อนำมาถึงที่วัด ข้าพเจ้าได้นำไปติดตั้งในห้องจำวัดของท่าน ข้าพเจ้าและพระอาจารย์ทองสาเห็นหลวงปู่ท่านมีความปีติปลื้มใจในศิษย์ทั้งสองมาก หลวงปู่ท่านจึงได้สั่งเสียไว้กับข้าพเจ้าและท่านอาจารย์ทองสา

"โลงทองใบนี้อย่าได้ทำลายหรือเผานะ หลังจากอาจารย์ตายและได้ใส่โลงทองใบนี้แล้ว ขอให้เจ้าทั้งสองเก็บรักษาไว้ เมื่อถึงคราวสุธีตาย ก็เอาโลงทองใบนี้ใส่ เราสามคนได้ไปอยู่ที่เดียวกันนี้" นี่คือคำสั่งเสียของหลวงปู่ท่าน

ข้าพเจ้าก็พูดเป็นเชิงเล่นกับหลวงปู่ท่านว่า ไม่เอา...ข้าพเจ้าจะหาใบใหม่ เพราะไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองจะไปตายที่ไหน

หลวงปู่แสดงฤทธิ์ให้ข้าพเจ้าเห็น

ผม อาจารย์สุธี จะขอเล่าเรื่องปาฏิหารย์เล็กๆ น้อยๆ ที่ประสบมากับตัวเองให้ฟังว่า เมื่อช่วงเดือนมีนาคม ใกล้ๆ วันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๘ นี้เอง ทางผมกับอาจารย์ทองสาและญาติโยมได้ร่วมกันจัดงานฉลองอายุหลวงปู่ ซึ่งปีนี้อาตมาได้จัดเสียใหญ่โต แล้วก็ปรากฏว่าช่วงนั้นภูมิอากาศก็ไม่ค่อยจะดีนัก

ที่นี้ พอเหลืออีกสามวัน อาตมาก็ได้ตกแต่งสถานที่ เรียกว่าลงทุนกันซื้อผ้าใหม่ๆ มาทำม่าน และอะไรต่างๆ อีกหลายอย่าง ก็ปรากฏว่าตั้งเค้ามาอย่างขนาดหนัก อาตมาเห็นเข้าก็ใจไม่ดี วิ่งไปบอกกับหลวงปู่ว่าจะทำยังไงกันดี ปะรำเวทีที่จะทำพิธีต่างๆ ซึ่งมุงหลังคาด้วยหญ้าคาธรรมดาไม่สามารถจะกันฝนได้ และจะทำให้ข้าวของเสียหายหมด และขอร้องหลวงปู่ให้ช่วยบอกเทวดาขออย่าให้ตกที่นี่เลย ให้ไปตกที่อื่นก่อน

รู้สึกว่าท่านจะนิ่งไปสักพักหนึ่ง แล้วก็ถามอาตมาว่า เหลืออีก ๒ วัน ท่านก็บอกว่าอย่างนั้นก็ไม่เป็นไร อาจารย์ขอเขาแล้ว และทางเขาก็ตกลงแต่มีข้อแม้อยู่ว่าฝนไม่ตกก็ได้ แต่ต้องมีลมนะ อาตมาก็บอกกับท่านว่ายอมตกลงปรากฏว่าช่วงนั้นพายุได้กระหน่ำมาทั้งลมทั้งฝน แต่เป็นฝนปรอยๆ จะหนักไปทางด้านลมมากกว่า

และที่วัดซึ่งกำลังตกแต่งสถานที่อย่างสวยงาม พอโดนลมพัดกระหน่ำ ข้าวของนั้นได้กระจัดกระจายเสียหายหมดเลย แต่พอมองไปทางฝั่งลาวนั้น เห็นฝนตกเสียขาวโพลน มองแทบไม่เห็นภูเขา แม้แต่โยมที่มาจากตระการหรือพิบูลก็ตาม พอมาถึงที่วัดก็แปลกใจว่า เอ๊ะ...ทำไมที่วัดฝนตกปรอยๆ แต่ทางรอบนอกกลับฝนลงกระหน่ำไปหมด จนทางแทบจะเสียหายมาไม่ได้

เรื่องนี้อาตมาก็แปลกใจอยู่เหมือนกันว่า ทำไมท่านถึงมีบุญฤทธิ์และอิทธิฤทธิ์สามารถห้ามฝนได้ หรืออาจจะเรียกว่าขอกับเทพเทวดาได้ ทีนี้พอถึงช่วงวันงาน ท่านได้สั่งกับอาตมาว่านับจากวันนี้ไป ที่ได้ต่อรองขอฝนนั้น พอวันงานให้ลั่นฆ้อง ซึ่งฆ้องนี้ให้ตีไม่ให้ขาดระยะเลย จนกว่าจะเสร็จสิ้นงาน ถ้าหยุดตีเมื่อไหร่ หลวงปู่ท่านบอกว่าเทพเทวดาท่านจะไม่รับรอง เพราะว่าได้ต่อรองขอเบื้องล่างเบื้องบนแล้วว่า ให้ตีฆ้องนี้เป็นสัญญาณว่าที่ถ้ำคูหาสวรรค์นี้ได้จัดงานอย่าให้มีฝน อย่าให้มีลมให้ตีทุกระยะจนกว่าจะสิ้นสุดงานเลย ถ้าขาดเมื่อไรก็จะไม่รับรองเรื่องฝนหรือลม ปรากฏว่าในงานวันนั้น ญาติโยมที่มาในงานบุญหลวงปู่นั้นมีจิตศรัทธาตั้งใจตีกันจนสว่างไม่ได้หลับไม่ได้นอนกันเลย นี่เป็นเรื่องแปลกอีกเรื่องหนึ่ง

คราวก่อนนั้นเมื่อปี ๒๕๒๗ ก็เหมือนกัน ในวันที่ ๑๖ มีนาคม พวกเราได้จัดงานฉลองบุญอายุของหลวงปู่ นี่ก็เป็นเรื่องแปลกวันนั้นฝนไม่ตก แต่พอเสร็จงานปรากฏว่าได้มีพายุกระหน่ำ

ขนาดหนัก จนทำให้ปะรำพิธีล้มระเนระนาดไปหมด พวกเราไม่ต้องเก็บเลย ลมเก็บให้หมดแล้วเรียบร้อย อันนี้เป็นที่แปลกที่ประสบกับอาตมา ซึ่งเป็นพระอุปัฏฐากหลวงปู่ แล้วก็มีญาติโยมหลายคนที่จะมานมัสการหลวงปู่ มาจากทางไกลก็ดี หรือจากบางจังหวัดที่อยู่ใกล้ๆ พอมาถึงหลวงปู่ก็มักจะทักทายทำนายจนเป็นที่พออกพอใจของญาติโยมทุกคน จนกระทั่งบางคนน้ำตาไหลก็ดี เพราะว่าที่ท่านทักนั้น ท่านใช้วิชาเกี่ยวกับหูทิพย์ ตาทิพย์ ใจทิพย์ สามารถหยั่งรู้อนาคต ปัจจุบันและอดีตได้ทั้งหมด ซึ่งคนธรรมดาไม่สามารถที่จักมีคุณธรรมพิเศษนี้ได้ นอกจากว่าเป็นพระที่ต้องปฏิบัติกรรมฐานและต้องมีความชำนาญจนกระทั่งได้อภิญญาขึ้นไป หรือไม่ต่ำกว่าอภิญญาก็ต้องได้วิชาสามคือเจโต สามารถหยั่งรู้ใจทิพย์จักษุญาณ คือตาทิพย์ อนาคตังสญาน แล้วก็ปัจจุบันนังสญาณ คือตั้งแต่พระที่ระดับอนาคามี ซึ่งรู้เกี่ยวกับพระที่มีการปฏิบัติเคร่งหรือพระที่มีคุณธรรมพิเศษขึ้นไป

อาตมานั้นได้มาอยู่กับหลวงปู่เข้าปีที่ ๓ แล้ว หลวงปู่มักจะแสดงธรรมเป็นประจำในเรื่องของญาณ ๘ ซึ่งอาตมาได้ประสบมากับตัวเองและสามารถจะยืนยันได้ว่า หลวงปู่นั้นท่านไม่ใช่พระธรรมดา ต่อมาอาตมาก็เคยถามท่านเกี่ยวกับหูทิพย์ว่า หลวงปู่เคยดักฟังคนที่กำลังพูดถึงท่าน ซึ่งคนนั้นอยู่อีกที่หนึ่ง และห่างจากวัดมาก ถ้าคิดเป็นระยะทางก็ประมาณ ๓๐ กว่ากิโลเมตร คือ ประมาณอำเภอพิบูลมังสาหารกับอำเภอโขงเจียม

ท่านบอกว่าสบายมากเลยในการที่จะดักฟังว่าคนนั้นเขาจะพูดดีหรือพูดร้ายสามารถฟังได้สบาย และอาตมาก็ถามหลวงปู่อีกว่าแล้วคนที่อยู่กรุงเทพฯ ล่ะ หลวงปู่สามารถฟังได้สบายมั้ย หลวงปู่ก็พูดว่าอาจจะใช้กำลังสูงหน่อยเพราะท่านก็อยู่ในวัยชรา และถ้าใช้กำลังมากนั้นบางทีอาจจะทำให้ท่านถึงแก่ชีวิต แต่ท่านบอกว่าถ้าท่านมีสุขภาพแข็งแรงอายุสัก ๖๐-๘๐ พรรษา ก็จะทำได้ไม่ยากแต่นี่ท่านอายุ ๙๐-๙๑ พรรษาเข้าไปแล้ว ท่านบอกว่ามันอันตรายแต่สำหรับระยะทางเขตอำเภอโขงเจียมถึงอำเภอพิบูลฯ ไม่เกิน ๙๐-๑๐๐ กิโลเมตรนี้ ท่านบอกสบายมากในการที่จะใช้หูทิพย์

บ่อน้ำเทวดา

มีอยู่ตอนหนึ่งหลวงปู่เคยกล่าวถึงว่า เมื่ออดีตกาลนั้นที่แห่งนี้ยังไม่มีมนุษย์หรือสัตว์ต่างๆ อยู่เป็นเมืองของราชสีห์ ๗ ตัว สมัยนั้นมีหน่อเงินทองคำมากมาย ราชสีห์ทั้ง ๗ นี้จะมากินหน่อเงินหน่อทองคำแทนอาหาร แต่พอถึงหน้าแล้งน้ำจะกันดาร อยู่นี่พระภูมิไม่ช่วยมันก็ลำบาก จะย้ายไปอยู่ที่อื่นมันก็ไม่ได้ เพราะเมื่อตอนมาอยู่ใหม่ๆ พระภูมิที่นี่ขอร้องหลวงปู่ว่าหย่าหนีเลยและนิมนต์จะช่วยเรื่องน้ำไม่ยากหรอก พระภูมิพูดกับหลวงปู่หลวงปู่ถามว่าจะช่วยจริงหรือ แล้วท่านก็ทำสมาธิได้เห็น คือตรงหน้าถ้ำนั้นได้มีน้ำหยดลงมา เมื่อท่านได้ยินเสียงน้ำหยดแหมะๆ ท่านก็ตื่นขึ้นจากการทำสมาธิ และเพราะความอยากได้น้ำ ท่านก็

ออกไปล้างถังให้สะอาด แล้วเอามารองตรงที่เห็น รอยน้ำหยดออกมาอยู่ คิดว่าน้ำหยดทีละนิดอย่างนี้ถึงเช้าก็คงไม่เต็มถัง จะได้ใช้ล้างหน้าตาให้สบาย ท่านคิดอย่างนั้น พอเอาถังมารองก็กลับเข้าไปในถ้ำทำสมาธิต่อ พอถึงรุ่งเช้าท่านออกมาดูปรากฏว่าไม่มีน้ำเลยในถังนั้น และไม่มีรอยน้ำเปียกให้เห็นเลย

พอถึงกลางคืนหลวงปู่ก็มาดูว่าจะมีน้ำหรือเปล่า แต่ปรากฏว่าไม่มี ก็ได้ไปบอกกับภูมิว่าจะโกหกหลวกลวงท่านหรือบอกว่าจะช่วยแต่ไม่ช่วยจริง ภูมิได้ยินเช่นนั้นก็บอกกับหลวงปู่ว่ารับปากว่าจะช่วยจริง แต่ท่านทำผิด ท่านได้เอาถังมารอง มันก็เลยไม่ไหล ตอนนั้นหลวงปู่ยังไม่เชื่อ

ในที่สุด ภูมิบอกอีกว่า พรุ่งนี้เช้าให้ท่านไปดูหลังถ้ำ และขึ้นไปจะเห็นเป็นรอยขีดกากบาท และมีวงกลมรอบอีกชั้นหนึ่ง ในนิมิตภูมิบอกว่าอย่างนั้น พอถึงตอนเช้าหลวงปู่ขึ้นไปดู ไม่รู้เป็นรอยหินหรือรอยอะไร เห็นไม่ถนัดนัก หลวงปู่เลยเข้าใจว่าเป็นตรงนี้แหละ

หลวงปู่บอกอีกว่าช่วงนั้นประเทศลาวแตกใหม่ๆ พวกคนลาวได้อพยพอาศัยอยู่กับหลวงปู่ ท่านเกณฑ์คนพวกนั้นให้ไปช่วยขุด มีหินอยู่เล็กน้อยและมีทราย ก็ขุดลงไปเรื่อยๆ จนกว้างออกเป็นสระ ที่อาตมาได้ขนดินมาถม ๕๐ กว่าคันรถ เวลานี้หลังถ้ำก็เลยเรียบ แต่ก่อนมันเป็นหนองน้ำ ต่อมาหลวงปู่ก็ไม่เห็นมีอะไรเลยในบ่อที่ขุดนั้น ท่านก็ว่าภูมิโกหกอีกแล้ว

ท่านได้มานั่งสมาธิและต่อว่ากับภูมิว่า ท่านโกหกอาตมาถึง ๒ ครั้ง ๒ คราแล้วนะ ภูมิได้ยินดังนั้นก็บอกว่าไม่ได้โกหกท่าน เป็นเช่นอย่างที่บอกจริงแต่อยู่เหนือขึ้นไปอีก ลองไปดูใหม่เถอะ ต่อมาพอถึงรุ่งเช้า หลวงปู่ได้ออกมาดูอีก ก็เห็นเป็นเช่นนั้นจริง เพราะมีรอยขีดอย่างที่ภูมิบอกไว้ เลยว่าจ้างชาวบ้านแถวนั้นให้มาเจาะหิน หลวงปู่จะให้ค่าจ้าง ๑,๕๐๐ บาท ทำอยู่ ๓ วัน เจาะลงไปได้ไม่เท่าไหร่ พวกชาวบ้านเหล่านั้นไม่ยอมทำต่อเพราะเหตุใดไม่รู้ได้ พวกเขาเหล่านั้นไม่ยอมเอาเงิน และไม่ขอทำต่อด้วย แม้แต่ชาวบ้านด่านก็หาว่าหลวงปู่สติไม่ดี เพ้อเจ้อไปเองมากกว่า

ตอนที่ขุดบ่อพระลานหินชาวบ้านก็บอกว่า ไม่มีน้ำหรอก แต่ท่านไม่สนใจ เพราะเชื่อมั่นว่าตรงนั้นต้องมีน้ำอยู่จริง ต้องพยายามดูอีกสักครั้ง ต่อมาก็ได้ให้พวกกลุ่มคนลาวเหล่านั้นให้มาช่วยขุด ตอนแรกพวกนั้นก็งงไปตามๆ กัน คิดว่าหลวงปู่คิดยังไงขึ้นมาให้ไปขุดตรงพระลานหิน หลวงปู่สั่งให้เอาชะแลงและสกัดไปกันหลายคน จะได้ช่วยกัน ท่านก็พาไปขุดที่เก่า ที่เคยให้ชาวบ้านขุดก่อนนั้น ทำเอาไว้หน่อยเดียว พอมาถึงบ่อพระลานหินก็ลงมือช่วยกันขุดทันที คนเหล่านั้นได้เอาชะแลงไปกระทุ้งรอบๆ บ่อ รู้สึกมีหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งได้เขยื้อนไปมา หลวงปู่เห็นดังนั้นก็สั่งให้คนเหล่านั้นเอาชะแลงงัดก้อนหินก้อนนั้นออกมา พองัดออกมาแล้ว ดินบริเวณแถวนั้นได้ยุบลงไปทันที ดินแถวนั้นเป็นทรายปนหินเล็กน้อยท่านสั่งให้ขุดกว้างๆ แล้วช่วยกันขนหินกับทราย

ไว้นอกบ่อ ปรากฏว่าพอขนทรายและหินหมดแล้ว จะมีตาน้ำอยู่ที่หนึ่งได้มีน้ำไหลออกมา แต่ไหลพักเดียวเท่านั้นพอปล่อยช่วงไว้สักพัก น้ำไหลลงมาจนเต็มบ่อที่ขุดไว้ หลวงปู่ได้เล่าลักษณะของน้ำในบ่อให้ฟังว่า ในบ่อน้ำนั้นเห็นมีคราบเหลืองๆ ลอยอยู่เหนือน้ำเหมือนทองคำ และน้ำใสสะอาดเวลาเอามาดื่มจะไม่มีรสเปรี้ยวเลยและไม่ฝาดด้วย เวลาท่านเอามือไปช้อนคราบนั้นขึ้นมากำไว้ จะได้ยินเสียงกร๊อบแกร๊บๆ พอหลายปีนานเข้าคราบเหล่านั้นก็หายไปเอง

ต่อมา หลวงปู่ได้บอกแก่ญาติโยมทั้งหลาย พวกเราเอาท่อต่อกันใช้ตามบ้านจากบ่อน้ำจนทุกวันนี้ แต่พอถึงหน้าแล้งเดือนเมษา น้ำจะขาดประมาณเดือนเศษ และพอหน้าฝนน้ำนั้นจะไหลอยู่ตลอดเวลา ท่านบอกว่าถ้าสามารถมีแทงก์ก็เก็บน้ำไว้ก็ดี จะได้ไว้ใช้ตอนหน้าแล้งของทุกปี ก็จบเพียงเท่านี้

ข้าพเจ้าได้อยู่รับใช้หลวงปู่มาตลอด ๔ พรรษา หลวงปู่ท่านมักจะพูดเป็นนัยให้ข้าพเจ้าได้ยินอยู่เสมอว่า "อาจารย์นี้แหละลูกแข้งลำขาของพระพุทธเจ้าแหละ" หรือบางครั้งบางคราวข้าพเจ้าก็ได้ยินท่านพูดเป็นนัยว่า "อาจารย์นี้แหละเหมือนพระพุทธเจ้าทุกอย่าง ตรัสรู้เห็นจริงในธรรมะ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์เหมือนพระพุทธเจ้า แต่อาจารย์ไม่ใช่พระพุทธเจ้า" หลวงปู่ท่านพูดกับข้าพเจ้าเสมอเรื่องงานบุญธาตุพนม

ทุกปีพระองค์ท่านจะเสด็จโปรดสัตว์ และจะมาหาหลวงปู่

เสมอ มีรับสั่งให้หลวงปู่กระทำภารกิจให้พระองค์ท่าน เพื่อต่ออายุศาสนาอยู่เสมอ หลวงปู่ท่านพูดเสมอว่า ไม่อยากโปรดมนุษย์เท่าไหรนัก เพราะมนุษย์นี้สอนยาก ส่วนมากแล้วจะโปรดแสดงธรรมแก่เหล่าเทพยดา พรหม เสียเป็นส่วนมาก โดยเฉพาะที่บริเวณหน้าห้องของหลวงปู่ มีเทพยดา และพรหม มาฟังธรรมทุกวันอย่างละ ๗ หมื่นองค์เป็นประจำ หรือบางทีทุกวันพระ หลวงปู่ท่านจะต้องเข้านอนครองผ้า เพื่อถอดจิตขึ้นไปสู่เทวโลกและพรหมโลกตามคำทูลอาราธนาเพื่อไปแสดงธรรมโปรดเหล่าเทพ

ข้าพเจ้าผู้เขียน ได้ยินหลวงปู่ท่านพูดให้ข้าพเจ้าฟังมา และบางทีข้าพเจ้าก็ได้ถามท่านเอง

ยืนเป็น นอนตาย

ภาพที่ปรากฏต่อหน้าชาวบ้านที่ออกหาของป่าไปขาย ๒ คน ยากอธิบายความรู้สึกได้ชัดเจน นอกจากผู้ใดเห็นภาพเช่นนั้นแล้วจะบอกตัวเองได้ถูกเพราะต่างจิตต่างใจกันลองเทียบกับตัวท่านดู หากไปพบภาพเช่นว่าอย่างไม่คาดคิดมาก่อน ท่านจะรู้สึกอย่างไร ร่างมนุษย์อย่างเราๆ นี้แหละ ผมเผ้าหนวดเคราเยาวรุ่มร่าม มองแทบไม่เห็นผิวว่าขาวหรือดำ เพราะแมลงวันตัวดำๆ รุมเกาะเต็มคล้ายผึ้งตอมรังจนไม่เห็นรวง นอกจากนั้นยังมีปลวกรังใหญ่ ตั้งแต่พื้นหุ้มร่างขึ้นไปถึงหัวเข่า ชาวบ้านทั้งกลุ่มจึงพากันเข้าไปดูใกล้ๆ ให้แน่ชัดว่าอะไรกันแน่ แมลงที่เกาะร่างแตกฮือ เห็นผิวหนังขาวซีด

เมื่อจับต้อง ปรากฏว่าแข็งเฉียบปานท่อนไม้ หุ้มร่างด้วยชุดชีปะขาว แต่ด่างดำด้วยขี้แมลงวันทั้งผ้าขาวกับผิวขาว

"คงยืนตายนานแล้วเนาะ" หนึ่งในหมู่ชาวบ้านออกความเห็น

"ช่วยเผาเอาบุญกันเถอะ" อีกคนเสนอแนะ ไม่มีใครขัด จึงช่วยกันกระทุ้งจอมปลวกที่หุ้มขาร่างชีปะขาว ตั้งแต่ดินถึงหัวเข่าออก อุ้มร่างที่แข็งเหมือนไม้นอนราบพื้น หาน้ำมาชะล้างขี้แมลงวันตามเนื้อตัวจนสะอาด เมื่อเข้าไปในถ้ำที่ชีปะขาวยืนแข็งตรงปากทางก็เห็นเครื่องใช้สอยจำเป็นอยู่ครบ เอาผ้ามาคลุมร่างนั้นอย่างเรียบร้อย

"ไปบอกพวกชาวบ้านมาช่วยกันเผาศพผ้าขาวคนนี้ดีกว่า" หัวหน้าหมู่บ้านกล่าวเป็นเชิงให้พรรคพวกเข้าไปแจ้งข่าวกับเพื่อนว่าพบ "ผ้าขาว" หรือชีปะขาวยืนตายปากถ้ำ มาช่วยกันคนละไม้คนละมือ เผาท่านเอาบุญ

เชื่อกันว่าเผาศพ "นักบุญ" จะได้บุญได้ขึ้นสวรรค์ ชาวบ้านจึงพากันยกขบวนมามีหลายคนบอกเห็นชีปะขาวผู้นำบำเพ็ญเพียรอยู่ในถ้ำภูอีด่างนี้หลายปีแล้ว แต่ไม่ได้สนใจเพราะถ้ำนี้สงบวิเวก บรรดานักพรต ฤาษี ชี ไพร แม้พระธุดงค์ชอบบำเพ็ญเพียรภาวนาบ่อยๆ ผลัดเปลี่ยนเวียนเสมอไม่ประจำ จึงไม่ค่อยสังเกตกันว่าใครมา ภูอีด่างอยู่ในเมืองปากเซ แขวงนครจำปาศักดิ์ ของราชอาณาจักรลาว

สมัยที่ยังไม่ถูกฝ่ายคอมมิวนิสต์เข้ายึดครองเช่นปัจจุบัน การสัญจร ไม่มาติดต่อระหว่างคนไทยและคนลาวสะดวกมาก ถือเป็นบ้านพี่เมืองน้องถ้อยทีถ้อยอาศัย เหล่าครูบาอาจารย์ซึ่งเป็น "พระป่า" ธุดงค์โดยเฉพาะระดับหลวงปู่ทุกวันนี้ สมัยท่านยังเป็นหนุ่มฉกรรจ์บุกป่าฝ่าหนามได้แคล่วคล่องล้วนนิยมข้ามแม่น้ำโขงไปทางฝั่งลาวแสวงหาครูบาอาจารย์เก่งๆ บ้าง แสวงหาที่วิเวกบำเพ็ญธรรมให้บรรลุตามตั้งหวังบ้าง ที่แสวงหาครูบาอาจารย์ทางเวทมนต์คาถาอาคมมาก เพราะฝั่งลาวและเขมรมีครูบาอาจารย์ เก่งทางไสยศาสตร์อาคมขลังและมนต์ดำมากมาย

ดังเช่นชีปะขาวที่ยืนแข็งเป็นท่อนไม้ให้ปลวกทำรังหุ้มขาจนถึงหัวเข่าผู้นี้ เมื่อชาวบ้านนำร่างมานอนราบกับพื้น ตามพรรคพวกในหมู่บ้านมาช่วยกันจัดการเผาศพ ร่างที่เย็นเฉียบแต่แรกกลายเป็นอุ่นขึ้นทีละน้อยอย่างเด่นชัด เมื่อสัมผัสในเวลาต่อมา "ยังไม่ตาย ท่านยังไม่ตาย ตัวอุ่นขึ้นแล้ว" หัวหน้ากลุ่มตื่นเต้นมากอดทิ้งไม่ได้ ตอนแรกเห็นชัดๆ ว่าตายจนตัวแข็งเป็นท่อนไม้ และทำไมพอจับนอนลงกลับฟื้นขึ้นชวนอัศจรรย์

"เอาน้ำหยอดปากท่านซิ" ผู้รู้เรื่องด้านความเป็นความตายพอสมควรแนะนำ พร้อมเหตุผลว่าคนที่ตาย หรือสลบไปแล้วฟื้นจะรู้สึกคอแห้ง ถ้าหยอดน้ำจะช่วยให้ความรู้สึกคืนกลับเร็วขึ้น ชาวบ้านส่วนใหญ่เห็นว่าไม่ตาย ไม่จำเป็นต้องเผา ต่างทยอยกันกลับ แต่ก็จัดเวรยามช่วยดูแลชีปะขาวที่นอนตัวแข็งไม่กระดุกกระดิก

โดยอุ้มเข้าไปไว้ในถ้ำค่อนข้างอุ่นกว่าข้างนอกที่มีลมแรง และน้ำค้างกลางคืน เวลาผ่านไปจากวัน เป็นสอง เป็นสาม

ชาวบ้านก็เปลี่ยนเวรกันหยอดน้ำใส่ปากชีปะขาว ผมเผ้าหนวดเคราารุงรังนั้นเป็นระยะ กระทั่งย่างเข้าสัปดาห์ที่ ๒ ทุกคนก็หายใจโล่ง บรรลุความสมหวัง

ท่านขยับตัวและลืมตาขึ้น เหมือนคนพึ่งตื่นจากหลับ แต่ที่จะได้รับการขอบอกขอบใจที่ช่วยชุบชีวิต ชาวบ้านกลับหน้าเสียเมื่อท่านลุกขึ้นนั่งและพูดเสียงดุๆ

"มายุ่งกับอาตมาทำไมกันนี่"

"เราออกหาของป่าเห็นท่านยืนตัวแข็ง จอมปลวกสูงขึ้นถึงหัวเข่าคิดจะเผาท่านเอาบุญ แต่สังเกตุเห็นท่านยังไม่มรณภาพเลยช่วยมาสิบกว่าวันแล้ว"

"เสียดาย...เสียดายจริง" ชีปะขาวส่ายหน้าเหมือนผิดหวัง

"ท่านเสียดายอะไร" ชาวบ้านพากันงง และเมื่อเรียกมาฟังชีปะขาวทั้งหมู่บ้าน แล้วท่านก็เล่าว่า

"อาตมาหลบมาบำเพ็ญเพียรด้วยการยืนทำสมาธิ ปากถ้ำเร้นลับจากสายตาชาวบ้าน เพื่อจะมุ่งให้บรรลุหลุดพ้นไปสู่พระนิพพานของพระพุทธเจ้าองค์ซึ่งไม่ยอมนั่ง ไม่ยอมนอน ไม่เคลื่อนไหว ไม่กินอะไรทั้งสิ้นแม้แต่น้ำ" ท่านกล่าวช้าๆ ชาวบ้านนั่งฟังอย่างสงบ

"ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้เข้าสี่พรรษาแล้ว ปลวกจะทำรังรอบขา

จนถึงหัวเข่าก็ไม่รู้สึกยินดียินร้ายอะไร เหลืออีกแค่เจ็ดวันก็จะบรรลุความสำเร็จ แต่พวกเจ้าเปรียบเหมือนมารมาขัดขวางการบำเพ็ญเพียรของอาตมาที่ใช้เวลาถึงสี่พรรษาแล้ว จวนจะบรรลุผลอยู่แล้วทีเดียว" ทุกคนตั้งใจช่วยชุบชีวิตชีปะขาว มาเป็นเวลาสิบกว่าวันถึงกับหน้าถอดสี มุ่งหน้าทำบุญช่วยชีวิตท่านแท้ๆ กลับได้บาปเพราะขัดขวางทางนิพพานของผู้ทรงศีลบำเพ็ญพรต

"นี่ถ้าพวกเจ้ามาเห็นร่างข้าอย่างนั้น แล้วไม่พากันขุดจอมปลวก เอาตัวจากยืนมานอน มาชำระล้างร่างกาย ปลุกอาตมาให้ต้องถอนจิตออกจากสมาธิอย่างนี้ อีกเพียงเจ็ดวันเท่านั้นอาตมาก็จะบรรลุสมตั้งใจ"

"พวกข้าขออโหสิ ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุจริงๆ เมื่อเห็นท่านอยู่ในสภาพเหมือนยืนตาย ก็มุ่งแต่จะช่วยจัดการเผาร่างเอาบุญไม่ประสีประสา" หัวหน้ากลุ่มชาวบ้านกลับขออภัยชีปะขาว

ท่านยิ้มนิดหนึ่งให้ผู้หวังดีเพราะความหลงผิด "ไม่เป็นไรพวกเจ้าทำไปด้วยความไม่รู้ ไม่สมควรต้องรับผิดหรือขออโหสิใดๆ อยู่แล้ว ถือเป็นกรรมอดีตของอาตมาด้วย ที่มิอาจบำเพ็ญเพียรให้บรรลุผลสำเร็จมีอันเป็นให้พวกเจ้ามาพบแล้วเอาร่างที่ยืนเพื่อจะเป็น มานอนให้ตาย"

ว่าแล้วชาวบ้านพากันฉงนในคำพูดของท่าน จนต้องอธิบายให้เข้าใจคำว่า "ท่านยืนเพื่อเป็น" หมายถึง ท่านปรารถนาจะบรรลุถึงมรรคผลนิพพาน โดยการบำเพ็ญเพียรเข้านิโรธสมาบัติ

หากไม่มีใครมาขัดขวาง ท่านก็จะบรรลุถึงนิพพาน ดังความตั้งใจปฏิบัติติดต่อกันถึงสี่พรรษา และอีก ๗ วัน ก็จะสำเร็จ เมื่อท่านบรรลุเท่ากับท่าน "ยืนเป็น" ครั้งเหตุกลับตรงกันข้ามชาวบ้านมาพบเข้าใจผิดว่าท่าน "ยืนตาย" ช่วยกันนำร่างมา "นอน" ชำระร่างเตรียมเผาศพให้ บังเอิญชาวบ้านรอบคอบก่อนเอาเข้ากองเพลิง เมื่ออุณหภูมิในร่างกายของท่านเริ่มกลับคืนสู่สภาพปกติ เพราะจิตถูกรบกวนถอดถอนจากสมาธิ ทำให้ชาวบ้านช่วยกันหยดน้ำบำรุงและดีใจที่ท่าน "ฟื้น" สมกับพวกเขาเพียรพยายามช่วยให้ท่านรอดตาย

เท่ากับนำร่างท่านจาก "ยืนเป็นมานอนตาย" คือ ตายจากการบรรลุผลนิพพานนั่นเอง

"อาตมาไม่ถือเป็นบาปเป็นกรรมของพวกเจ้า เมื่อเอ่ยขออโหสิก็อโหสิให้ทุกประการ"

ชาวบ้านพากันกราบรับอโหสิกรรมนั้น แล้วรับฟังธรรมต่อสมควรจึงกราบลานักพรตผู้มุ่งพระนิพพานกลับคืนสู่บ้านของตน

หลวงปู่คำคนิง จุลมณี
บุกเมืองพญานาค

โดย สิทธา เชตะวัน

คนไทยเราชาวพุทธ พอเกิดมาเดินได้ก็เข้าไปตามวัดวาอาราม ย่อมจะเคยได้พบเห็นรูปร่างพญานาคประดิษฐานอยู่ตามราวบันไดขึ้นสู่โบสถ์ วิหาร กุฏิ ศาลา มณฑป พญานาคทำด้วยไม้ก็มี ปั้นด้วยปูนทาสีมีหงอนแดงอ้าปากแลบลิ้นแดงฉานน่าสะพรึงกลัวก็มี รูปพญานาคประดับอยู่ตามหน้าจั่วกุฏิศาลาโบสถ์ วิหาร นั้นเรียกว่านาคสะดุ้ง เป็นศิลปกรรมเอกลักษณ์ที่พบเห็นได้ทุกแห่ง

คติความเชื่อถือของชาวพุทธมีความเชื่อว่าพญานาคมีจริงมีบ้านเมืองอยู่ใต้พิภพเรียกว่า “เมืองบาดาล” พวกพญานาคเป็นพวกกายทิพย์ครึ่งหนึ่งเป็นสัตว์เดรัจฉาน อีกครึ่งเป็นเทพยดา มีมหิทธิฤทธิ์ศักดานุภาพยิ่งนัก สามารถเนรมิตบิดเบือนร่างกายให้เป็นมนุษย์ชายหรือหญิงก็ได้ เนรมิตเป็นพญางูใหญ่ลำตัวโตขนาดไหนก็ได้

คติทางพุทธศาสนาถือว่า พญานาคเป็นเทพยดาเฝ้าพิทักษ์วัดวาอารามและ ปูชนียสถานศักดิ์สิทธิ์ในพระพุทธศาสนาทั่วไป ข้าพเจ้าสนใจเรื่องพญานาคมานานแล้ว ได้พยายามศึกษา

ค้นคว้าหาทางพิสูจน์อยู่เสมอมา แต่เป็นเรื่องเร้นลับอยู่เหนือธรรมชาติของตา หู จมูก กายของปุถุชน จะสัมผัสให้เห็นได้โดยยาก เพราะเป็นสภาวะทิพย์วิสัย แต่ถึงอย่างไร ข้าพเจ้าก็ไม่ท้อถอย ได้พากเพียรศึกษาค้นคว้ารวบรวมเรื่องพญานาคอยู่เรื่อยมา เรื่องที่รวบรวมได้จึงอยู่ในลักษณะเล่าสู่ท่านผู้อ่านฟัง ซึ่งยังไม่มีการพิสูจน์ลงไปให้แน่ชัดว่าเป็นจริง เช่นสองบวกสองเป็นสี่ อย่างไรก็ตามเรื่องราวที่รวบรวมได้มา ล้วนมาจากผู้ทรงศีล มีธรรมวินัย หากท่านเหล่านั้นนำเรื่องพญานาคมาโกหกเป็นความเท็จ ต้องเป็นบาปหนักแน่ๆ ขอให้ข้าพเจ้าและท่านผู้อ่าน มีความเชื่อว่าท่านผู้ทรงศีลจะไม่เสกสรรปั้นแต่งเรื่องขึ้นมาหลอกลวงพวกเราให้งมงาย

มีพระธุดงค์ผู้เฒ่าองค์หนึ่งอายุเกือบร้อยปีแล้ว มีฌานตบะแก่กล้าอยู่แต่ในป่าในถ้ำมา ๔๐ กว่าปีแล้ว ไม่เคยเข้าหมู่บ้านหรือเข้าวัดใดวัดหนึ่งเลย เวลานี้ท่านลี้ภัยออกจากลาวแดงมาอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งริมฝั่งโขงฝั่งไทย ท่านชื่อหลวงปู่คำคนิง อายุพรรษา ๘๖ พรรษา เรื่องถ้ำเรื่องป่าเขาแดนลี้ลับอันตรายต้องยกให้หลวงปู่คำคนิง ท่านผ่านถ้ำผ่านภูเขามานับร้อยนับพันแห่งในอินโดจีน และฝั่งโขงทั้งสองฟาก ผจญเสือ ผจญช้าง กระทิงป่ามหิงสา หมี ยักษ์ และงูร้ายอสรพิษทุกชนิดมาแล้วอย่างโชกโชน ตลอดจนภูตวิญญาณร้ายสารพัด ภูตผีปีศาจคะนองไพร และที่น่าสนใจที่สุด หลวงปู่คำคนิงเคยเข้าไปในถ้ำใต้แม่น้ำโขง

เดินสามวันสามคืนไม่หยุดยั้ง พบเมืองบาดาลนาคพิภพของพญานาค มหัศจรรย์ที่สุดเรื่องนี้ จึงทำให้อยากไปพบหลวงปู่คำคนิง เพื่อสอบถามเรื่องเมืองพญานาคใต้แม่น้ำโขง ถ้าสามารถเป็นไปได้อยากจะให้หลวงปู่คำคนิงพาเข้าถ้ำที่ว่านี้ ไปดูชมเมืองนาคพิภพให้เป็นเป็นบุญตา

ก่อนจะกล่าวถึงเรื่องการไปนมัสการหลวงปู่คำคนิงที่ถ้ำคูหาสวรรค์ริมฝั่งโขง ตอนใกล้ปากแม่น้ำมูลไหลตกลงสู่แม่น้ำโขง ข้าพเจ้าขอกล่าวถึงเรื่องพญานาคที่รวบรวมไว้แทรกเข้าขัดจังหวะสักเล็กน้อย เพื่อเป็นการประกอบเรื่องให้มีน้ำหนักขึ้น

รัตนสูตร

พระบาลีพระสูตรต่างๆ ของพุทธศาสนา มีกล่าวถึงพญานาคอยู่บ่อยๆ พระพุทธมนต์หรือพระปริตต์ และฆราวาสนิยมสวดกันมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ ถือกันว่าศักดิ์สิทธิ์ ป้องกันบำบัดปัดเป่าภยันตรายต่างๆ และบันดาลให้ประสบสิ่งที่เป็นมงคลได้ อย่างในรัตนสูตรได้เล่าไว้ในอรรถกถาว่า

ในสมัยหนึ่ง พระนครเวสาลีได้เกิดทุพภิกขภัยความอดอยากข้าวยากหมากแพง ฝนแล้งไม่ตกต้องตามฤดูกาล ผู้คนพากันล้มตายเป็นอันมาก เนื่องมาจากความอดอยากหิวโหย เมื่อตายลงไปแล้วก็ไม่มีผู้ที่จะอนุเคราะห์ช่วยเอาศพไปฝังหรือเผาเสีย ตายที่ไหนก็ถูกทอดทิ้งอยู่ที่นั้นทำให้กลิ่นศพเหม็นตลบไปทั่วพระนคร เกิด

อหิวาตกโรคแพร่ระบาดซ้ำเข้าอีก ทำให้ผู้คนล้มตายลงเหมือนใบไม้ร่วง

เมื่อเกิดเหตุเช่นนี้ อำมาตย์ผู้หนึ่งได้กราบทูลพระเจ้าลิจฉวี ว่าสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นพระอรหันต์บริสุทธิ์จากกิเลสทั้งปวง มีพระหฤทัยประกอบด้วยพระมหากรุณาธิคุณไม่มีผู้เสมอเหมือน ทรงตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จประกาศพระธรรมอันบริสุทธิ์เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย บัดนี้ พระองค์เสด็จประทับอยู่ ณ พระเวฬุวันมหาวิหารของเจ้าพิมพิสาร บรมกษัตริย์กรุงราชคฤห์ พระพุทธองค์ทรงมีอภินิหารบารมีคุณสูงยิ่งนัก ถ้ากราบทูลอันเชิญขอให้พระองค์เสด็จมายังพระนครเวสาลี ข้าพระองค์เชื่อเหลือเกินว่าภัยชั่วร้ายอัปมงคลที่ชาวพระนครเวสาลีประสบอยู่เวลานี้ จักต้องสงบราบคาบลง เพราะอานุภาพของพระพุทธองค์

พระเจ้าลิจฉวีจึงทรงโปรดให้เจ้าชายมหาลี พร้อมด้วยบุตรชายของท่านปุโรหิตกับพลนิกรเป็นอันมาก แล้วจึงแต่งให้ราชทูตเชิญเครื่องราชบรรณาการไปเฝ้าพระเจ้าพิมพิสาร เพื่อกราบทูลขอประทานโอกาสให้พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จไปบำบัดภัยพิบัติให้พระนครเวสาลี พระเจ้าพิมพิสารทรงเห็นใจ ยินดีสนับสนุนในการที่ทูลเชิญสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วกราบทูลอันเชิญแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้พระพุทธองค์ทรงทราบทุกประการ

สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับคำทูลเชิญเสด็จของคณะราชทูตชาวพระนครเวสาลี ทรงใคร่ครวญดูด้วยพุทธญาณก็ทรงทราบว่า เมื่อเราสวดรัตนสูตรในพระนครเวสาลี อาชญาจักแผ่ไปตลอดแสนโกฏิจักราวาลเมื่อสวดรัตนสูตรจบลง สัตว์ทั้งหลายแปดหมื่นสี่พันก็จักบรรลุมรรคผลภัยทุกอย่างจักสงบลงไป เมื่อพระพุทธองค์ทรงทราบในพระหฤทัยดังนี้แล้ว จึงทรงรับคำทูลเสด็จไปยังพระนครเวสาลีของเจ้าชายมหาลี หัวหน้าคณะราชทูต แล้วพระพุทธองค์ก็เสด็จสู่พระนครเวสาลี พร้อมด้วยพระสาวกห้าร้อยรูป พระเจ้าพิมพิสารพร้อมด้วยอำมาตย์ราชเสวกและพลนิกรได้ตามเสด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าจนถึงฝั่งแม่น้ำคงคา พระเจ้าพิมพิสารทรงลุยลงไปในแม่น้ำคงคาจนถึงพระศอ เพื่อส่งเสด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมด้วยพระภิกษุสาวกที่ลงนาวาข้ามแม่น้ำคงคาไป เหล่าอากาศเทวาเบื้องบนก็ชวนกันทำสักการะบูชาตราบเท่าถึงชั้นอกนิฏฐพรหมโลก และพญานาคที่อยู่ในแม่น้ำคงคา ก็พากันมาทำสักการะบูชาสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า

จากข้อความในอรรถกถานี้ บอกกล่าวว่าพญานาคมีจริง

อิทธิฤทธิ์พญานาค

ในตำนานพระพุทธชัยมงคลคาถาบทที่ ๗ มีเรื่องเกี่ยวกับพญานาคว่า สมัยหนึ่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ในพระเชตวันมหาวิหาร วันหนึ่งทรงรับนิมนต์ที่จะเสด็จไปฉันภัตตาหารที่บ้านของอนาถบิณฑิกเศรษฐีในวันรุ่งขึ้น

ครั้งเวลาใกล้รุ่ง พระองค์ทรงพิจารณาดูหมู่เวไนยสัตว์ ปรากฏว่าพญานันโทปะนันทะนาคราชเข้ามาปรากฏอยู่ในข่ายของพระญาณของพระองค์ พระพุทธองค์ทรงพระดำริว่า พญานาคราชนี้เป็นสัตว์เดรัจฉาน มีวาสนาเข้ามาข้องในข่ายพระญาณของเราตถาคต ควรที่เราตถาคตจะเสด็จไปโปรด แต่พญานันโทปะนันทะนาคราชนี้ ประกอบด้วยมหิทธิฤทธิ์ศักดานุภาพยิ่งนักและเป็นมิจฉาทิฏฐิ ผู้ที่จะทรมานทำให้หมดพยศร้ายได้นั้นจะต้องประกอบไปด้วยมหิทธิฤทธิ์อันพิเศษ พระโมคคัลลานะเถระมีความสามารถที่จะทรมานพญานันโทปะนันทะนาคราชให้หมดพยศร้ายได้ พอได้เวลาจึงเสด็จออกจากพระคันธกุฎิ แล้วมีพระดำรัสสั่งให้พระอานนท์นิมนต์พระภิกษุสงฆ์มาประชุมพร้อมกัน แล้วทรงอธิษฐานว่า ขอให้เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายมองเห็นพระตถาคตและพระอรหันต์ทั้งหลายในกาลบัดนี้

ครั้งทรงอธิษฐานแล้ว ก็ทรงพาหมู่ภิกษุสงฆ์ทั้งหลายเหาะมาโดยทางนภากาศมาสู่สวรรค์เทวโลก เมื่อเสด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จพระพุทธดำเนินไปในอากาศนั้น ประกอบด้วยพระรัศมีอันสว่างไสว วันนั้นพญานันโทปะนันทะนาคราชได้แลเห็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็บังเกิดความพิโรธยิ่งนัก จึงคำรามว่า สมณะโล้นเหล่านี้จะได้ยำเกรงเราสักนิดก็ไม่มี พาพรรคพวกเหาะมาบัดนี้ ชะรอยว่าจะไปสู่ดาวดึงส์พิภพกระมัง

ถ้าเหาะไปทางอื่นก็ช่างเถิด แต่ถ้าเหาะมาข้ามเราไปเมื่อไร เป็นต้องผิดใจกัน เพราะถ้าเหาะข้ามเราไปผงละอองธุลีในฝ่าเท้า ก็จะต้องหล่นลงเหนือหัวของเราเป็นมั่นคง ทางที่ดีเราควรจะไปสกัดหน้าหมู่สงฆ์เอาไว้ อย่าให้เหาะข้ามเราไปได้

เมื่อคิดดังนั้นก็สำแดงมหิทธิฤทธิ์ศักดานุภาพ เนรมิตตนให้มหึมา ใช้ลำตัวรัดเขาพระสุเมรุราชอันสูงประมาณได้สิบสองโยชน์ ด้วยขนาดหาง ๗ รอบ แล้วแผ่พังพานเมืองดาวดึงส์ กว้างประมาณได้สิบสองโยชน์ ปรากฏอยู่เหนือเขาพระสุเมรุราชนั้น แล้วบันดาลให้บังเกิดเป็นควันและหมอกมัวมืดไปทั่ว ฝ่ายพระรัฐบาลอรหันตเถระเจ้าครั้นเห็นมืดมนอนธกาลไปทั่วเช่นนั้น จึงกราบทูลถามมูลเหตุแด่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาว่าเป็นเพราะเหตุไรจึงเป็นเช่นนั้น

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า มีมืดมนอนธกาลเช่นนี้เป็นเพราะอานุภาพของพญานาคราชอันมีชื่อว่านันโปทะนันทะ มีจิตกริ้วโกรธพยาบาทต่อเราผู้ตถาคตยิ่งนัก จึงเอาร่างกระหวัดรัดเขาพระสุเมรุราชไว้ประมาณ ๗ รอบ แล้วแผ่พังพานปกคลุมไปในเขตเมืองดาวดึงส์สวรรค์ แล้วบันดาลให้บังเกิดเป็นหมอกควันมืดมัวไปทั่วแดนดาวดึงส์สวรรค์ เมื่อพระรัฐบาลอรหันต์เถระเจ้า ได้ฟังดำรัสของพระพุทธองค์เช่นนั้น จึงกราบทูลอาสาที่จะทรมานพญานาคราชให้พ่ายแพ้สิ้นพยศร้าย แต่พระพุทธองค์ไม่ทราบอนุญาต ต่อจากนั้นพระอรหันต์เถระเจ้าทั้งหลายได้กราบทูลขออาสาที่จะทรมานปราบพญานาคราชนั้นให้เสื่อมหายจากพยศร้าย แต่พระพุทธองค์ก็ไม่ทรงอนุญาต

เดชพระโมคคัลลาน์

เมื่อพระมหาโมคคัลลานะเถระ ผู้เป็นอัครสาวกเบื้องซ้าย ได้กราบทูลขออาสาไปทรมานพญานาคราชนั้น พระพุทธองค์ก็ทรงอนุญาต พระมหาโมคคัลลานะเถระเจ้า เมื่อได้รับพระพุทธานุญาตแล้วจึงมาดำริว่าพญานาคราชตนนี้เป็นเพียงสัตว์เดรัจฉาน สำคัญตนว่ามีร่างกายยาวใหญ่ยิ่งกว่า พญานาคราชอื่นๆ ไม่มีผู้ใดที่จะมาต่อสู้ตนด้วยอานุภาพได้ จึงบังเกิดความกำเริบมัวเมาคิดอาละวาด เราจะต้องทรมานให้หมดพยศอันร้ายนี้เสีย ครั้นคิดเช่นนั้นแล้วจึงเนรมิตกายให้กลับกลายเป็นพญานาคราชอันเรืองฤทธา มีกายยาวใหญ่กว่าพญานันโทปะนันทะนาคราชประมาณสองเท่า แล้วเนรมิตพังพานประมาณกว้างแสนหนึ่ง แล้วกระหวัดรัดตัวพญานันโทปะนันทนาคราชนั้น ให้แน่นเข้ากับภูเขาพระสุเมรุสี่รอบ แล้วแผ่พังพานออกไปอย่างใหญ่หลวงมหึมาอยู่เหนือเบื้องบนแห่งพญานันโทปะนันทนาคราช แล้วรัดให้เข้ากับภูเขาพระสุเมรุราชนั้น

ฝ่ายพระนันโทปะนันทนาคราชให้บังเกิดความอึดอัดประหนึ่งว่าจะขาดใจตาย ทั้งกระดูกนั้นเล่าก็เหมือนจะแตกแหลกลาญเป็นท่อนน้อยท่อนใหญ่ จะขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวกายสักนิดก็มิได้ ให้รู้สึกกลัดกลุ้มเดือดดาลใจเป็นกำลัง จึงบันดาลพ่นพิษให้เป็นควันแผ่ออกไปได้ในระยะไกลได้ประมาณแสนโกฏิจักรวาลตั้งแต่พื้นพสุธาถึงภวัคคพรหม

พระมหาโมคคัลลานะเถระก็บันดาลมหิทธิฤทธิ์ให้เป็นควันมากขึ้นเป็นสองเท่าให้ผจญกับฤทธิ์ของพญานันโทปะนันทนาคราช พญานันโทปะนันทนาคราช มิสามารถจะผจญกับฤทธิ์ของพระมหาโมคคัลลานะเถระได้ ก็บังเกิดคลั่งแค้นอย่างใหญ่หลวง จึงบันดาลเนรมิตให้เกิดเป็นไฟขึ้น เพื่อหวังจะให้เผาผลาญพระเถระเจ้าให้ย่อยยับไป พระมหาโมคคัลลานะเถระจึงบันดาลให้เกิดเปลวไฟขึ้นบ้าง ลุกลามไหม้กายพญานันโทปะนันทนาคราช ไฟโรจน์โชติช่วงทั้งภายในและภายนอก สร้างความรุ่มร้อนระส่ำระส่าย สุดที่จะทนทานได้

พญานันโทปะนันทนาคราช ครุ่นคิดอย่างตื่นตระหนกว่าบุคคลผู้นี้ชื่อใด มาแต่ไหนหนอ จึงประกอบไปด้วยฤทธิ์ศักดาเดชานุภาพมากมายนัก จึงถามไปว่า "ท่านมาแต่ไหน มีชื่อเสียงว่าอย่างไร จงบอกใช้ข้าพเจ้าทราบหน่อยเถิด"

พระมหาโมคคัลลานะเถระจึงกล่าวว่า "เราเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีชื่อว่าโมคคัลลานะ

เมื่อพญานันโทปะนันทนาคราชได้ทราบดังนั้น จึงกล่าวอย่างมีเล่ห์อุบายว่า "พระผู้เป็นเจ้าท่านเป็นสมณะมาทำกรรมอย่างนี้ เป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง"

พระมหาเถระจึงตอบว่า "การที่เราต้องทำเช่นนี้ก็เพื่อต้องการจะทรมานท่านให้หมดพยศร้าย หายจากมิจฉาทิฏฐิ"

ว่าแล้วพระมหาเถระเจ้าก็บันดาลให้เพศพญานาคราช

อันตรธานหายไป กลับกลายเป็นสมณะอย่างเดิมแล้วกล่าวว่า

"ท่านพญานันโทปะนันทนาคราช ตัวท่านเป็นสัตว์เดรัจฉาน มีมหิทธิอานุภาพยิ่งล้นด้วยบุพกรรมเท่านั้น แต่หารู้จักบาปบุญคุณโทษประโยชน์มิใช่ประโยชน์ ไม่รู้จักคุณพระรัตนตรัยคุณมารดาบิดา กล้าด่าบริภาษแม้กระทั่งองค์สมเด็จพระบรมครูกับพระอรหันต์สาวกทั้งหลายด้วยถ้อยคำหยาบช้าต่างๆ นานาเท่านั้นยังไม่พอ ท่านยังบังอาจเนรมิตกายให้ยาวใหญ่ด้วยน้ำใจอหังการ เพื่อจะไม่ให้พระพุทธองค์กับเหล่าสาวกเสด็จไปด้วยกลัวว่าธุลีที่ติดอยู่ตามพระบาทนั้นจะตกลงมาใส่หัวแห่งตน ความจริงท่านควรจะปลื้มปิติใจ ถ้าละอองธุลีที่พระบาทของพระพุทธองค์ตกใส่หัวท่าน เพราะการที่พระบาทยุคลแห่งองค์สมเด็จพระบรมทศพลถูกต้องศีรษะแห่งใครนั้น ย่อมเป็นบุญลาภอันยิ่งใหญ่ทั้งนี้เพราะผู้ที่เกิดในโลกนี้ ยากที่จะได้พบเห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต่างเกิดมาเปล่าไปเสียหลายหมื่นหลายแสนชาติ จะได้พบพระพุทธเจ้านั้นก็หามิได้ ตัวท่านเป็นเพียงสัตว์เดรัจฉาน มีฤทธิเดชโดยกำเนิดเกิดแก่ผลกรรมเรียกว่า กัมมะวิปากชฤทธิ์ประกอบไปด้วยมิจฉาทิฏฐิเช่นนี้ ท่านสมควรจะได้รับทุกขเวทนาอย่างสาหัสในปัจจุบันทันตาเห็นบัดเดี๋ยวนี้ เพราะผลแห่งกรรมปัจจุบันอันชั่วช้าของท่าน"

ครั้นว่าดังนั้นแล้ว พระมหาโมคคัลลานะเถระเจ้าก็เข้าไปในช่องหูข้างขวาของพญานันโทปะนันทนาคราช แล้วออกมาทาง

หูข้างซ้าย แล้วย้อนกลับเข้าหูข้างซ้ายออกหูขวา แล้วเข้าไปทางช่องจมูกขวา ออกทางช่องจมูกซ้าย ย้อนเข้าช่องจมูกซ้ายออกช่องจมูกขวา เดินไปเดินมาอยู่อย่างนี้สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวให้แก่พญานันโทปะนันทนาคราชอย่างแสนสาหัส ถึงกับคร่ำครวญในใจว่า บรรดาพญานาคทั้งหลายจะมีฤทธิ์เดชเดชานุภาพมากเหมือนตัวเรานี้ย่อมหาไม่ได้ แต่สมณะองค์นี้ทำให้เราได้รับทุกขเวทนาลำบากสุดแสนสาหัสเหลือที่จะอดทนได้ จำเราจะให้อุบายหลอกลวงสมณะองค์นี้ให้หลงเข้าไปในปากเรา แล้วเคี้ยวให้แหลกละเอียดเป็นผุยผงไปเสียบัดนี้เถิด คิดดังนั้นแล้วจึงกล่าวว่า

"ข้าแต่สมณะ ธรรมดาสมณะทั้งหลายย่อมปฏิบัติตามคำพูด ก็ท่านพูดว่ามิได้โกรธเคืองแก่ข้าพเจ้า แต่บัดนี้ท่านมากระทำให้ข้าพเจ้าได้รับความลำบากยิ่งนัก"

พระมหาโมคคัลลานะเถระ เจ้าจึงตอบว่า "การที่เราต้องกระทำเช่นนี้ ก็เพื่อจะให้ท่านละจากมิจฉาทิฏฐิอันวิปริตผิดคลองธรรม นำให้ตั้งตนอยู่ในสัมมาทิฏฐิ เราหวังดีต่อท่านถึงกระนี้แล้ว ตัวท่านยังคิดร้าย จะให้เราเข้าไปในปากของท่านแล้ว ท่านก็จะขบกัดเราให้แหลกละเอียดเป็นธุลีไปอีกหรือ"

ว่าแล้วพระมหาเถระเจ้า ผู้เลิศด้วยมหิทธิ์ฤทธานุภาพก็ปาฏิหาริย์เข้าไปในปากของพญานาคราชมิจฉาทิฏฐิตัวนั้น แล้วก็เดินจงกรมไปมาอยู่ในท้องพญานาคราช

ฤทธิ์ปราบฤทธิ์

ฝ่ายพญานันโทปะนันทนาคราช คิดในใจด้วยอุบายว่า ถ้าสมณะองค์นี้มิได้มีใจโกรธเราแล้วขอพระผู้เป็นเจ้าอย่าได้เบียดเบียนทำอันตรายแก่เราเลย ขอจงออกมาจากในท้องของเราในบัดนี้เถิด

พระมหาโมคคัลลานะเถระเจ้า ทราบความนึกคิดของพญานาคราชดังนั้น ท่านก็เดินออกมาจากในท้องพญานาคราชนันโทปะนันทะ แล้วนั่งอยู่ พญานันโทปะนันทนาคราช เห็นดังนั้นจึงรีบฉวยโอกาสพ่นลมพิษออกไปหมายทำร้ายพระอรหันตเถระเจ้าแต่ก็หาทำร้ายพระเถระเจ้าไม่ได้ ต่อจากนั้นพญานาคราชได้สำแดงฤทธิ์ด้วยประการต่างๆ ด้วยความเคียดแค้นพยาบาท หวังจะทำร้ายพระมหาโมคคัลลานะเถระ ให้พินาศย่อยยับไปด้วยฤทธิ์เดชของตนแต่ผลสุดท้ายก็ถูกพระมหาเถระเจ้าผู้เลิศด้วยมหิทธิฤทธิ์เดชานุภาพทรมานจนหมดพิษสงชั่วร้าย ยอมพ่ายแพ้สำนึกผิดกลายเป็นสัมมาทิฏฐิ เนรมิตกายเป็นมานพหนุ่มน้อยเข้าไปถวายนมัสการลงแทบเท้าของพระมหาโมคคัลลานะเถระเจ้า อ้อนวอนขอขมาโทษและขอนับถือเป็นที่พึ่ง พระมหาโมคคัลลานะเถระเจ้าจึงพาพญานันโทปะนันทะนาคราชไปสู่สำนักของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อให้พระพุทธองค์ทรงยกโทษให้แก่พญานาคราชนันโทปะนันทะ

เมื่อไปเฝ้าพระพุทธองค์แล้ว พระพุทธองค์ก็ทรงประทานศีลห้าให้แก่นันโทปะนันทะนาคราช ยึดถือรับไปเป็นหลักปฏิบัติ

แล้วพระพุทธองค์ก็ทรงพาหมู่ภิกษุสงฆ์ไปสู่เรือนของอนาถบิณฑิก มหาเศรษฐี เพื่อรับภัตตาหารสืบไป จากอรรถกถานี้พญานาค มีจริง

พญานาคฟังธรรม

ทีนี้ มากล่าวถึงสมัยเมื่อไม่นานมานี้ พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตะเถระ ท่านมีความเกี่ยวกับพญานาคอยู่อย่างลึกลับ จากข้อความในหนังสือประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ซึ่งเรียบเรียงโดยท่านอาจารย์พระมหาบัวญาณสัมปันโนกล่าวไว้ว่า

ในสมัยที่ท่านพระอาจารย์มั่นออกเที่ยวแสวงวิเวกอยู่ตามป่าเขาลำเนาไพรในภาคเหนือ และภาคอีสานตลอดจนถึงฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง ขณะที่ท่านพักบำเพ็ญเป็นสุขวิหารธรรมอยู่สบายในป่าในเขาที่สงัดปราศจากผู้คนทั้งกลางวันกลางคืน

พระอาจารย์มั่น มีการติดต่อกับพวกกายทิพย์ เช่น เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม พญานาค ครุฑ ยักษ์ กุมภัณฑ์ คนธรรพ์ วิทยาธร และภูตผีปีศาจที่มาจากที่ต่างๆ อยู่เป็นประจำสม่ำเสมอ ท่านถือเป็นเรื่องธรรมดา เฉกเช่นเดียวกับพวกมนุษย์ติดต่อกับมนุษย์ชาติต่างๆ ในโลกนี้เพื่อผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน

ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ เล่าว่า ขณะที่ท่านกำลังแสดงธรรมอบรมพระเณรตลอดกลางคืนที่หมู่บ้านสามผง นครพนม ได้มีพญานาคอยู่แถบลำแม่น้ำสงคราม ได้แอบมาฟังเทศน์ท่าน

แทบทุกคืน โดยเฉพาะวันพระ พญานาคมาทุกคืน ถ้าไม่มาตอนท่านอบรมพระเณร พญานาคก็มาตอนดึก ขณะที่ท่านเข้านั่งสมาธิภาวนา

ส่วนเทวดา ทั้งเบื้องบนและเบื้องล่างมาห่างๆ ไม่เหมือนอยู่ที่อุดรฯ หนองคาย ยิ่งวันเข้าพรรษา วันกลางพรรษา และวันปวารณาออกพรรษาด้วยแล้ว ไม่ว่าท่านพระอาจารย์มั่น จะพักจำพรรษาอยู่ที่ไหน แม้แต่ในตัวเมือง ก็ยังมีพวกเทวดาทั้งเบื้องบนเบื้องล่างชั้นใดชั้นหนึ่ง และที่ใดที่หนึ่งมาฟังธรรมเทศนาท่านมิได้ขาด เช่น ที่วัดเจดีย์หลวง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นต้น

เมื่อครั้งพระอาจารย์มั่นธุดงค์ไปบำเพ็ญเพียรอยู่ในป่าเชิงเขาใหญ่ลูกหนึ่งฝั่งไทย ทางทิศตะวันตกนครหลวงพระบาง ภูเขาลูกนี้อยู่ชายฝั่งแม่น้ำโขง พระอาจารย์มั่นเล่าว่า ที่ใต้เชิงเขาลูกนั้นมีเมืองพญานาคตั้งอยู่อย่างใหญ่โตมโหฬารมาก หัวหน้าพญานาคพาบริวารมาฟังธรรมของท่านเสมอ และมักมากันมากมายในบางครั้ง พวกพญานาคไม่ค่อยมีปัญหาซักถามมากเหมือนพวกเทวดา พวกเทวดาทั้งเบื้องล่างและเบื้องบนมักมีปัญหามากพอๆ กัน หมายถึงปัญหาข้อสงสัยทางธรรมะ ส่วนความเลื่อมใสในธรรมะนั้นพวกพญานาคนั้นมีความเลื่อมใสพอๆ กัน

พระอาจารย์มั่นพักบำเพ็ญเพียรอยู่เชิงเขาลูกนั้นนานพอสมควร พวกพญานาคมาเยี่ยมคารวะฟังธรรมกับท่านแทบทุกคืน พวกพญานาคมาเยี่ยมคารวะท่านไม่ดึกนัก ท่านว่าอาจเป็นเพราะ

ที่พักของท่านสงัดเงียบห่างไกลจากหมู่บ้านก็ได้ พวกพญานาคจึงมาเยี่ยมในราว ๔-๕ ทุ่ม ส่วนสถานที่อื่นๆ พวกพญานาคมาดึกกว่านี้ก็มี เวลาขนาดนี้ก็มีพวกพญานาคตามสถานที่ต่างๆ ที่มีความเคารพเลื่อมใสท่านมาก ได้จัดให้บริวารพญานาคมารักษาคุ้มครองป้องกันภัยให้ท่านทั้งกลางวันและกลางคืน โดยผลัดเปลี่ยนวาระกันมิได้ขาด ท่านไปอยู่สถานที่ใด พวกพญานาคในสถานที่นั้นมักมาอาราธนานิมนต์ให้ท่านพระอาจารย์มั่นอยู่ที่นั่นนานๆ เพื่อโปรดพวกเขา

เมื่อครั้งพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ พักจำพรรษาอยู่บ้านน้ำเมา อำเภอแม่ปัง เชียงใหม่ พระอาจารย์มั่นเล่าว่า ท่านต้อนรับแขกจำพวกกายทิพย์บนสวรรค์ มีท้าวสักกเทวราชเป็นหัวหน้ามากเป็นพิเศษ แม้หน้าแล้ง ท่านจะหลีกเลี่ยงออกไปเที่ยววิเวกองค์เดียวอยู่ในถ้ำดอกคำ ท้าวสักกเทวราชก็พาพวกเทวดาติดตามไปเยี่ยมท่าน ซึ่งพวกเทวดามาแต่ละครั้งนั้นมากันเป็นหมื่นเป็นแสนและมาบ่อยมากที่สุด ถ้าพวกที่ไม่เคยมา ท้าวสักกเทวราชต้องเตือนให้พวกเข้าใจวิธีฟังธรรม ก่อนที่พระอาจารย์มั่นจะแสดงให้ฟัง

โดยมากพระอาจารย์มั่นแสดงเมตตาอัปปมัญญาพรหมวิหารให้พวกเทวดาฟัง เพราะพวกเทวดาชอบฟังธรรมนี้มากเป็นพิเศษ พวกเทวดาชอบสถานที่อยู่ลึกๆ เงียบสงัดห่างไกลจากมนุษย์ เพราะมนุษย์มีกลิ่นเหม็นรุนแรงเหมือนซากศพ เนื่องจากมนุษย์

กินอาหารประเภทเนื้อสัตว์หลายชนิดมาก ในท้องกระเพาะมนุษย์จึงเต็มไปด้วยซากสัตว์ชนิดต่างๆ ส่งกลิ่นเหม็นกระจายออกมาตามรูขุมขน แต่มนุษย์ด้วยกันเคยชินกลิ่นของกันและกัน เลยไม่รู้สึกว่าเหม็นกลิ่นศพ ซึ่งผิดกับพวกเทวดามีจมูกพิเศษสัมผัสได้ว่องไวเป็นสภาวะทิพย์ จึงสามารถได้กลิ่นเหม็นเน่าซากศพโชยออกมาจากร่างกายมนุษย์ได้เต็มที่ ทำให้สะอิดสะเอียนเหียนรากทนไม่ไหว ไม่ต่างอะไรกับคนเราทนไม่ได้กับกลิ่นซากศพเน่าๆ ในโลงศพ

ฉะนั้นแหละ พวกเทวดาทุกชั้นทุกภูมิเคารพท่านพระอาจารย์มั่นและเคารพสถานที่บำเพ็ญเพียรของท่านมาก แม้แต่ทางเดินจงกรมที่ญาติโยมชาวบ้านเอาทรายเกลี่ยไว้สำหรับให้พระอาจารย์มั่นเดินได้สะดวกพวกเทวดาก็ไม่กล้าผ่านทางจงกรม ต้องเดิมอ้อมไปทางหัวจงกรมทุกครั้งที่มาและไป พวกพญานาคก็เช่นเดียวกัน เวลาเข้ามาเยี่ยมคารวะฟังธรรมกับท่าน พวกพญานาคไม่กล้าเดินข้ามทางจงกรมเลย ต้องเดินอ้อมไปทางอื่น บางครั้งพญานาคใช้ให้บริวารมากราบนิมนต์พระอาจารย์มั่นในกิจบางอย่าง ให้ไปโปรดพวกพญานาค คล้ายกับมนุษย์เรามานิมนต์พระไปในงานไม่มีผิดเลย

พญานาคเชียงดาว

พญานาคที่เป็นมิจฉาทิฏฐิ ไม่รู้จักพระธรรมคำสั่งสอนของสัมมาสัมพุทธเจ้าเลยก็เหมือนกัน พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระเล่าว่า สมัยเมื่อครั้งท่านไปพักบำเพ็ญเพียรอยู่ที่ถ้ำเชียงดาว ถ้ำที่ว่านี้ไม่ใช่เชียงดาว ซึ่งยาวเข้าไปกลางภูเขาที่ประชาชนเข้าไปเที่ยวกัน หากเป็นอีกถ้ำหนึ่งที่อยู่สูงขึ้นไป ประชาชนขึ้นไปไม่ถึงเพราะทำเลซ้อนเร้นลับตา

ถ้ำที่ท่านขึ้นไปบำเพ็ญเพียรนี้แหละ มีพญานาคตนหนึ่งเฝ้ารักษาอยู่มาเป็นเวลานาน พญานาคตนนี้มีกายทิพย์หรือปรมาณูมีวังอันสวยงามอยู่ลึกเข้าไปในถ้ำอันเร้นลับ ยากที่ปุถุชนคนธรรมดาจะล่วงรู้เห็นได้ พญานาคตนนี้คอยโผล่หัวจ้องมองจับผิดท่านพระอาจารย์มั่นอยู่ตลอดเวลา คือ จ้องมองอยู่ในถ้ำลึกเวียงวังของตน ไม่ได้โผล่มาใกล้ที่พักของพระอาจารย์แต่อย่างใด แต่พญานาคมีสายตาเป็นทิพย์มองไกลๆ แค่ไหนก็ย่อมได้ แต่พญานาคตนนี้ก็ยอมรับฟังธรรมเทศนาธรรมจากพระอาจารย์ ในที่สุดจนได้

หลวงปู่พบพญานาค

๑. พระพุทธรูปทองคำ

ครั้งนั้น หลวงปู่ธุดงค์มาทางเมืองบูรพา ได้ยินข่าวชาวบ้านโจษขานกัน แม่น้ำแห่งหนึ่ง มีพระพุทธรูปทองคำจมอยู่ วันดีคืนดี

มีแสงพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าสว่างไสวเป็นฉัพพรรณรังสี จึงทำให้เกิดความสงสัย มีจริงตามชาวบ้านโจษขานหรือ

"หลวงปู่เลยตัดสินใจพิสูจน์ว่าเป็นจริงตามคำร่ำลือของชาวบ้านไหม จึงตกลงจำพรรษาที่นั่นสี่พรรษาเพื่อดำลงไปดูพระพุทธรูปทองคำก้นแม่น้ำ"

รวบรวมพละกำลังจนแข็งแรงก็เริ่มดำลงดูครั้งแรก "ก่อนดำน้ำ หลวงปู่ตั้งจิตอธิษฐานอาราธนาบารมีพระพุทธคุณธรรมคุณพระสังฆคุณ เทพยดา พญานาค พญาครุฑ พระแม่ธรณี พระแม่คงคา โปรดคุ้มครองรักษาให้พ้นภัยร้ายทั้งหลาย แล้วเอาเหล็กแหลมสั้นๆ ลงไปด้วยเพื่อใช้เมื่อเกิดความจำเป็นต้องขุดต้องแงะ"

ทำพิธีกรรมจนเกิดความเชื่อมั่นในตนดี แล้วก็ดำลงไป "น้ำลึกมาก ดำยังไม่ถึงพื้นทนไม่ไหว แก้วหูเจ็บปวดไปหมด ต้อง รีบขึ้นจากน้ำ รักษาอยู่เป็นเดือนถึงหาย แต่ยังไม่สิ้นความพยายาม"

เข้าพรรษาที่ ๒ ร่างกายสมบูรณ์ก็ดำลงไปพิสูจน์เป็นครั้งที่ ๒ แก้วหูลั่นทั้งเจ็บทั้งปวด ลงไม่ถึงก้นแม่น้ำต้องขึ้นมารักษาตัวอีกเป็นเดือน

พรรษาที่ ๓ ดิ่งลงไปใหม่ ไม่สำเร็จเหมือน ๒ ครั้งแรก เพราะปวดแก้วหูอย่างเดิม เนื่องจากน้ำลึกมาจริงๆ ต้องขึ้นมารักษาตัวอีก

"หลวงปู่ไม่สิ้นความเพียร ตั้งอธิษฐานต้องลงไปดูให้รู้แจ้ง

เห็นจริง มีพระพุทธรูปทองคำตามชาวบ้านโจษขานกันหรือไม่ ถ้าไม่ถึงกันแม่น้ำจะไม่ละความพยายาม”

ด้วยความเพียรอันเลิศที่ฝึกมาอย่างหนัก ทำให้ท่านพบความสำเร็จ ในการดำลงครั้งที่ ๔ พรรษาที่ ๔

“หลวงปู่ดำลงไปจนถึงพื้นดินใต้แม่น้ำ ลงเหยียบบนบ่าพระพุทธรูปโดยไม่รู้ตัว ต่อเมื่อพิจารณาจึงเห็นเป็นพระพุทธรูปทองคำจริงๆ องค์ใหญ่มหึมาอย่างไม่เคยพบเห็นบนพื้นดินมาก่อน ขนาดยืดมือจนสุดเหยียดถึงจับแตะหูทั้งสองของท่านได้”

แสดงว่าเฉพาะเศียรของท่านใหญ่ขนาดสุดมือเหยียดจากหูถึงหู ราวเมตรครึ่งเกือบ ๒ เมตร แล้วองค์จะใหญ่และสูงขนาดไหน ถ้าว่ากันตามสัดส่วนของพระพุทธรูปทั่วไป อาจสูงถึง ๒๐-๓๐ เมตร

“พิจารณาบริเวณรอบๆ องค์ท่าน รัศมีสีทองสุกอร่ามกลางความกระเพื่อมของน้ำ มองคล้ายแสงฟ้าแลบตลอดเวลา ต่ำลงไปด้านหลังพระพุทธรูปเป็นอุโมงค์ใหญ่มาก พยายามมองเข้าไปเห็นปลาขนาดใหญ่ว่ายวนตรงปากอุโมงค์หลายตัว ขนาดของมันกินคนทั้งตัวทางขวางได้สบายคล้ายเป็นผู้รักษาอุโมงค์ ไม่ให้ใครเข้าไป”

หลวงปู่เล่าสิ่งอัศจรรย์ต่อไปว่า

“เมื่อเพ่งลึกในอุโมงค์ตามแสงพุ่งเข้าไป ทำให้อัศจรรย์ใจไฉนใต้น้ำถึงมีคนอยู่ได้ เพราะเห็นถนัดตาว่าเป็นคน จึงว่ายน้ำ

เข้าไปดูใกล้ๆ เป็นคนจริงๆ แต่ท่อนล่างเป็นปลา ตามทางวรรณคดีของเราเรียกมนุษย์ครึ่งคนครึ่งปลาว่านางเงือก ภาพที่เห็นเป็นช่วงข้าง จึงพยามยามว่ายเข้าดูให้ใกล้ที่สุด" แต่เจ้าปลายักษ์ซึ่งทำตนเป็น "ผู้พิทักษ์" พากันมาว่ายวนปิดกั้นไม่ให้ทำตามต้องการได้

และแล้วเกิดสิ่งที่หลวงปู่ไม่คาดคิดขึ้น!

ขณะหาทางจะเข้าไปดูนางเงือกในอุโมงค์นั่นเอง แสงสว่างเบื้องบนตอนแรกก็มืดลงฉับพลัน คล้ายมีสิ่งใหญ่โตมโหฬารปิดกั้นความมืดนั้น

"พอแหงนหน้าขึ้นดู เป็นสัตว์น้ำชนิดหนึ่งคล้ายปลากระเบนยักษ์หรือนกยักษ์ ลดตัวต่ำลงมาตรงหัว จนต้องย่อตัวลง มันกดทับถึงกับต้องคุกเข่าหนี แต่มันก็ทับลงมาอีกเหมือนจะให้บี้แบนอยู่กับแม่น้ำ"

หลวงปู่คำคนิงเล่าถึงนาทีวิกฤติครั้งนั้น

ด้วยสัญชาตญาณของผู้เข้าตาจน ถึงเป็นถึงตาย ทำให้ดิ้นรนเพื่อชีวิตรอด ท่านจึงเอามือดันเจ้านกยักษ์ แต่ไม่อาจสู้ความใหญ่ ความหนักของมันได้ มือป่ายเปะปะไปถูกจุดหนึ่งเข้า

"มันเต้นตุบๆ เหมือนหัวใจของมันอยู่ตรงนั้น จึงตัดสินใจเอาตัวรอด โดยใช้เหล็กสั้นที่ติดตัวมา แทงพรวดตรงจุดนั้นสุดแรง"

หลวงปู่เล่าถึงผลการแทง "น้ำขุ่นคลั่กเป็นสีแดงฉานเหมือนเลือด นกยักษ์ทะลึ่งพรวดเหมือนกระพือปีกทยานขึ้นอย่างเร็ว ดูดตัวหลวงปู่ตามขึ้นไปด้วยเพราะความใหญ่โตความแรงของมัน"

หลวงปู่ลอยขึ้นพื้นน้ำรวดเร็วเหมือนติดจรวดด้วยแรงดูดของนกยักษ์

"ชาวบ้านที่หาปลาแถวนั้นพากันตกใจมาก เขาเล่าให้ฟังได้ยินเสียงกึกก้องสนั่นหวั่นไหว น้ำแตกกระจายเป็นคลื่นใหญ่ซัดสองฝั่งเหมือนระเบิดตก เมื่อพากันมองก็เห็นหลวงปู่ ลอยคอกลางคลื่น พากันเอาเรือมาช่วย"

ด้วยความสงสัย ท่านจึงถามชาวบ้านเหล่านั้น

"เห็นอะไรไหม"

"ไม่เห็นอะไรเลยได้ยินแต่เสียงดัง น้ำแตกเป็นคลื่นใหญ่กระแทกฝั่งแทบจะพัง" ชาวบ้านตอบกลับ ทำไมท่านถึงลอยคออยู่กลางน้ำยังงั้น ท่านก็บอกไปตามเรื่องที่ควรบอก

"หลวงปู่กลับขึ้นฝั่งเรียบร้อย ก็เข้ากรรมฐานดูเจ้านกยักษ์นั้นไปยังไงมายังไง ทำไมถึงลงไปในน้ำลึก พอดูดเราขึ้นมาแล้วหายไปไหน ทำไมชาวบ้านถึงไม่เห็น ในที่สุดก็รู้เป็นพญาครุฑ หรือพระอุปคุตท่านแปลงร่างลงมาช่วยตามที่อาราธนาไว้ก่อนจะดำลงไป

หลวงปู่คำคนิงนับถือพระอุปคตเป็นที่สุด เมื่อถึงคราวคับขันหรือเจอเหตุการณ์อันแรงร้ายใดๆ จะต้องอาราธนาอธิษฐานจิตขอให้ท่านช่วย"

"การลงไปในก้นแม่น้ำ พบพระพุทธรูปทองคำพบอุโมงค์ใหญ่เห็นนางเงือกในอุโมงค์ ครั้งนั้นใช้เวลาอยู่ใต้น้ำถึงสองชั่วโมงไม่รู้หายใจอยู่ใต้น้ำเป็นเวลานานได้ยังไงเหมือนกัน"

หลวงปู่คำคนิงกล่าวถึงความรู้สึกของท่าน จากเหตุการณ์ชวนระทึกใจครั้งนั้น

๒. พุทโธคุ้มหัว

ตรงกลางถ้ำมีสิ่งมีชีวิต ร่างหนึ่งตระหง่านอยู่ ทำให้หลวงปู่คำคนิงตะลึงจังงัง สิ่งมีชีวิตนั้นคือพญางูใหญ่เท่าต้นตาล ดำมะเมื่อมเลื่อมพรายชูคอขึ้น สูงท่วมหัว นันย์ตาเขียว เปล่งประกายเจิดจ้าคล้ายแสงมรกต จ้องมองมายังหลวงปู่คำคนิงอย่างสะพรึงกลัวเป็นพญางูไม่มีหงอน

หลวงปู่คำคนิงเล่าถึงตอนนี้ว่า ท่านไม่รู้สึกหวาดกลัวมันแต่ขนลุกซู่ซาไปหมด จะกลัวไม่ได้ ถ้านึกกลัวจะเป็นอันตรายต้องกำหนดจิตอยู่ที่ลมหายใจเข้าออก ภาวนา “พุทโธๆๆ” ไว้ในใจเรื่อยๆ

“ท่องพุทโธ ตัวเดียวนี้แหละ คุ้มครองได้หมด พระธรรมแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์รวมลงอยู่ที่พุทโธตัวเดียวนี้แหละ พุทโธ ตัวเดียวเป็นพระคาถาศักดิ์สิทธิ์สูงสุดในสากลโลกนี้ จำไว้ให้ดี คาถาของหลวงปู่พุทโธตัวเดียว ใช้ได้ทุกอย่างแล้วแต่จะอธิษฐานเอา”

“เมื่อหลายปีมาแล้ว หลวงปู่อยู่ในถ้ำ พวกผู้ร้ายห้า หกคนมันมาปล้น มันคิดว่าหลวงปู่ร่ำรวยเพราะญาติโยมมาหามาก มันเอาปืนอาก้าจะยิงหัวหลวงปู่นะ”

"หลวงปู่หลับตาภาวนา พุทโธๆๆ ตัวเดียวนี้แหละ มันยิงกันใหญ่ปืนมันไม่ลั่นเลย หลวงปู่ก็บอกมันว่าเอาเลยยิงให้หลวงปู่ตายเลย ถ้าเราเคยมีเวรกรรมต่อกัน"

แต่มันก็ยิงหลวงปู่ไม่ออก เพราะพุทโธ ตัวเดียวแท้ๆ คุ้มครอง พวกมันก็พากันหนีไป แล้วตำรวจก็จับได้

หลวงปู่คำคนิง กล่าวและประสิทธิ์พระคาถานี้ให้กับข้าพเจ้า และผ่านมายังท่านผู้อ่านทุกๆ ท่านครับ

เมื่อกำหนดจิตภาวนา พุทโธๆๆ แล้ว หลวงปู่คำคนิงได้พูดขึ้นกับพญางูดังๆ ว่าอาตมาภาพถือสัจจะ ที่เข้ามานี้มาขอดูชมสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในบ้านเมืองของท่าน ถ้ามีอะไรก็ขอดูชมให้สมใจเพื่อเป็นวาสนาบุญตาด้วยเถิดของดูชมเฉยๆ ไม่เอาไปหรอก

๓. อุโมงค์แก้วใต้โขง

เมื่อกล่าวจบลง สิ่งมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น พญางูใหญ่ลดหัวลงต่ำทันทีมันเลื้อยเข้าไปข้างใน ตัวมันยาวใหญ่มาก หลวงปู่คำคนิงคงยืนงุนงงถือเทียนเฉยอยู่ พญางูใหญ่ได้เอี้ยวคอหันมาดูแล้วผงกหัวให้คล้ายเป็นเชิงบอกให้ตามไป หลวงปู่คำคนิงจึงถือเทียนเดินตามไปห่างๆ ลำตัวพญางูยาวคล้ายจะไม่สิ้นสุด ท่านเดินตามไปข้างๆ มัน

ครั้นแล้วมันก็หยุดลง ทำหัวก้มๆ เงยๆ ลงที่พื้นถ้ำ ๒-๓ ครั้ง ตรงนั้นเป็นปากหลุมถ้ำดำมืด ท่านเข้าไปได้โดยวิถีจิตว่าพญางูบอก

กล่าวไม่ให้ลงไปในปากหลุมดำมืดนั้น เพราะจะเป็นอันตราย ให้ระวัง

จากนั้นพญางูได้เลื้อยตรงไปทางขวามือ แล้วหันมาผงกหัวขึ้นๆ ลงๆ ให้ท่านเข้าไปดู เมื่อเข้าไปดูพบว่าตรงนั้นมีหินย้อยลงมาสวยงามมาก คล้ายม่านแพรริ้วๆ พญางูได้ยื่นหัวของมันชะโงกเข้าไปข้างๆ หินย้อยรูปม่าน ปรากฏมีรูดำมืด พญางูผงกหัวขึ้นๆ ลงๆ คล้ายจะบอกให้ลงไปในรูนี้ จากนั้นมันก็เลื้อยนำทางลงไปก่อน

ท่านถือเทียนจุดสว่างลงไปในรูนี้ ตามมันลงไป ทางลงราบลื่นเกลี้ยงเกลา เพดานและผนังอุโมงค์ทางลงกระทบแสงเทียนเป็นประกายแสงระยิบระยับพร่างพรายไปหมด คล้ายแสงดาวนับแสนนับล้านดวงในท้องฟ้า บอกให้รู้ว่าเป็นพวกแร่ธาตุอัญมณี อุโมงค์ทางลงลาดต่ำลงไปเรื่อยๆ จากการกำหนดหมายจดจำไว้หลวงปู่คำคนิงเล่าว่า อุโมงค์นี้พุ่งตรงไปยังด้านทิศตะวันออก คือแม่น้ำโขง อุโมงค์ยาวมาก เดินจนรู้สึกเหนื่อยเทียนหมดไปหลายเล่ม

เมื่อท่านหยุดยืนพักเหนื่อย พญางูก็จะหยุดบ้าง แล้วเอี้ยวคอมาดูผงกหัวขึ้นๆ ลงๆ คล้ายบอกให้ตามไป ท่านก็ออกเดินต่อไปอีกกะว่าเดินไปหนึ่งวันเต็มๆ ไปถึงสถานที่แห่งหนึ่งเป็นคูหาถ้ำกว้างวิจิตรพิสดารด้วยหินย้อย เป็นหลืบคล้ายท้องพระโรง มีแสงสว่างรุ่งเรืองอันเกิดจากหินย้อยเปล่งแสงคล้ายดวงดาว ตอนนี้เทียนที่จุดสว่างนำทางได้ดับลง หลวงปู่คำคนิงรู้สึกหายใจไม่ออก ไม่มีอากาศหายใจ จึงกำหนดจิตอธิษฐานว่า

"โอ๊ย...ข้าน้อย...ขอให้ได้เห็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เถิด ข้าน้อยอยากเบิ่ง อย่าเพิ่งให้ตายเลย" อธิษฐานจบก็มีอากาศหายใจอย่างสดชื่น รู้สึกร่างกายหายเหนื่อยกระปรี้กระเปร่าขึ้น ตอนนี้พญางูใหญ่ซึ่งหยุดดูอยู่ได้ผงกหัวขึ้นๆ ลงๆ ให้ตามไป

เมื่อออกเดินไปก็เห็นเพดานอุโมงค์ข้างบนเป็นหินสีขาวใสกระจ่างเหมือนกระจกกว้างประมาณยี่สิบวา มองขึ้นไปเห็นเป็นแม่น้ำใหญ่ไหลเอื่อย เห็นท้องฟ้าอยู่เหนือน้ำด้วย

ความรู้สึกบอกว่า ข้างบนคือแม่น้ำโขง เวลานี้ท่านกำลังอยู่ในอุโมงค์แก้ว เมืองบาดาล ใต้แม่น้ำโขง

พญางูเลื้อยนำทางเข้าถ้ำโน้น ออกถ้ำนี้ วกไปวนมาคล้ายรวงผึ้งยักษ์ แต่ละถ้ำสวยงามพิสดารด้วยหินงอกหินย้อย ตามผนังถ้ำรุ่งเรืองไปด้วยแสงแก้วมณีสีต่างๆ สว่างไสวเต็มไปหมด

๔. เมืองใต้พิภพ

ไปเรื่อยๆ ๓ วัน ๓ คืน ไม่ได้ฉันข้าวฉันน้ำอะไรเลย แต่ไม่รู้สึกหิวโหยอ่อนเพลียแต่ประการใด กลับมีแต่ความรู้สึกอันสดชื่นเบิกบาน ร่างกายกระชุ่มกระชวยผาสุก อุโมงค์และคูหาถ้ำน้อยใหญ่ที่พญางูใหญ่นำเที่ยวดูชม ล้วนงามรุ่งเรืองตระการตา ทำให้เพลิดเพลินเจริญใจจนลืมเวลาที่ผ่านไปไม่รู้ตัว

จนกระทั่งมาถึงแม่น้ำสายหนึ่ง ไหลเอื่อยอยู่ใต้พิภพ น้ำไม่ลึกมองเห็นกรวดทรายสีต่างๆ ระยิบระยับอยู่ใต้พื้นน้ำที่ใสปานกระจก พญางูใหญ่เลื้อยปราดลงไปในแม่น้ำ แล้วหายวับไป

จะว่ามุดน้ำหนีไปก็ไม่ใช่เพราะจับตาดูอยู่เป็นการหายไปเฉยๆ คล้ายแสงไฟดับยังงั้นแหละ แต่พอหลวงปู่คำคนิงขึ้นถึงฟากฝั่งตรงข้าม ก็ต้องประหลาดใจ เมื่อพบว่ารอยมนุษย์เพิ่งขึ้นจากน้ำไปใหม่ๆ รอยน้ำเปียกน้ำอยู่ แต่ไม่เห็นตัวคน

พลันหลวงปู่คำคนิงก็ล่วงรู้ได้ด้วยญาณว่า แม่น้ำสายนี้เป็นแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ขวางกั้นด่านชั้นในเข้าสู่เมืองพญานาคใต้พิภพ เมื่อพวกพญานาคหรืองูใหญ่เลื้อยลงสู่แม่น้ำนี้แล้ว จะกลายร่างจากงูใหญ่เป็นร่างมนุษย์ไปในบัดดล แน่แล้วพญางูผู้นำทางจะต้องเป็นเจ้าของรอยเท้ามนุษย์เปียกน้ำ ท่านจึงออกเดินสะกดรอยนั้นไปแต่เพื่อป้องกันหลงทางในตอนขากลับจึงได้เก็บเอาก้อนหินมาวางไว้เป็นเครื่องหมาย เดินไปได้ไม่ไกลก็เห็นคูหาถ้ำอันกว้างใหญ่ไพศาล เพดานถ้ำอยู่สูงลิ่วเป็นรูปโค้งคล้ายท้องฟ้าจำลองแสงสว่างรุ่งเรืองสดใสคล้ายอาบด้วยละอองสีทอง ทำให้จีวรย้อมฝาดของหลวงปู่กลายเป็นสีทองเข้ม ไกลออกไปสุดสายตาเป็นแสงสว่างสีชมพูอ่อนๆ สลัวมัวมองไม่ทะลุ

ภายในคูหาถ้ำแห่งนี้มีพระมหาเจดีย์องค์ใหญ่สูงลิบลิ่วเป็นทองคำทั้งแท่ง สุกปลั่งอร่ามพร่างพรายชวนให้ตะลึงลาน รอบๆ องค์มหาเจดีย์ทองคำ มีพระพุทธรูปทองคำตั้งเรียงรายไว้เป็นชั้นๆ มากมายสุดคณานับ แต่ละชั้นทำด้วยหินผลึกสลักลายทองคำลวดลายละเอียดยิบ กระถางธูปและเชิงเทียนตั้งเรียงราย ตัวกระถางเป็นสีมรกตจางใส โตขนาดช่วงแขนโอบ ภายในกระถาง

บรรจุไว้ด้วยทรายทองคำเต็ม สำหรับปักธูป ซึ่งจุดส่งควันกรุ่นมีกลิ่นหอมตลบอบอวลชวนใจ เชิงเทียนเป็นมณีแดง เทียนที่จุดมีทั้งเทียนขาว เหลือง แดง

ถัดออกไปเป็นกำแพงแก้วล้อมรอบพระเจดีย์ กำแพงแก้วฝังไว้ด้วยเพชรเม็ดใหญ่ๆ ตามลวดลายกนก ส่องแสงวูบวับเป็นประกายดุจดวงดาวนับหมื่นแสนดวงมาประดับไว้ ณ ที่นั้น นอกกำแพงแก้วออกไปเป็นมหาวิหารคด และพระอุโบสถสร้างด้วยหินอ่อนสีขาวประดับลวดลายด้วยเส้นลายทองคำฝังแก้วเจ็ดประการงามรุ่งเรืองวิจิตรพิสดารน่ามหัศจรรย์

"หลวงปู่ไม่ได้ฝันไปนะ ไม่ได้เข้าฌานถอดกายทิพย์ไป แต่ไปด้วยร่างกายแก่เฒ่าของปู่นี้แหละ หลวงปู่ยังเข้าไปโอบกอดพระมหาเจดีย์ทองคำเลย เป็นทองคำจริงๆ เนื้อแน่นหนาทึบเย็นเหมือนน้ำ หลวงปู่ดูละเอียดหมด ยังได้จุดธูปเทียนในภาชนะแก้วทองสักการะเลย" หลวงปู่คำคนิง กล่าวยืนยันเป็นถ้อยคำแข็งแรง

๕. มนุษย์นาค

"หลวงปู่พบพระสงฆ์องค์เจ้าหรือเปล่าครับ" ข้าพเจ้าถาม

"ไม่มีพระเณร เงียบมาก เงียบจนกระทั่งหลวงปู่ได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นดังตึกๆ หลวงปู่เดินเที่ยวดูหมด ไม่มีพระเณรเลยสักองค์จริงๆ กุฏิหินอ่อนสีขาว หลังคาเป็นแก้วประพาฬปลูกไว้เรียงรายหลายสิบหลังปิดประตูหน้าต่างเงียบคล้ายเป็นวัดร้าง" หลวงปู่กล่าว

"วัดนี้ไปอยู่ในถ้ำได้อย่างไรครับ"

"มีผู้สร้างขึ้นไว้ ไม่ใช่มนุษย์บนโลกสร้าง แต่มนุษย์นาคสร้าง"

"มนุษย์นาค"

"ก็พญานาคนั่นแหละ ที่นี่เป็นเมืองบาดาลของพวกพญานาค พวกเขานับถือพระพุทธศาสนาเหมือนกัน พญานาคเป็นสิ่งมีชีวิตเร้นลับ เป็นกึ่งสัตว์เดรัจฉานและกึ่งเทพเจ้า มีมหิทธานุภาพมาก สามารถจำแลงกายเป็นชายหนุ่มและหญิงสาวสวยงามได้ ชอบทำบุญสร้างกุศลในพุทธศาสนา"

ในคำภีร์มหาวรรคกล่าวว่า พญานาคตนหนึ่งมีศรัทธาที่จะบวชในพระพุทธศาสนา จึงเนรมิตบิดเบือนกายเป็นมนุษย์แล้วได้บวชเป็นพระภิกษุสมความปรารถนา ครั้นอยู่นานมาพระคุณเจ้าท่านประมาทเผลอตัว รูปนิมิตก็กลับกลายเป็นพญานาคอย่างเดิม

สมเด็จพระพุทธองค์ทรงทราบ จึงมีพระพุทธฎีกาโปรดประทานนามว่า ชื่อว่าสัตว์เดรัจฉานมีชาติอันต่ำช้าแล้ว ห้ามมิให้บวชในพระพุทธศาสนาความในมหาวรรคมีเพียงแค่นี้ แต่ต่อมาท่านพระอรรถกถาจารย์บางท่านได้เขียนอธิบายขยายความไว้ว่าพญานาคที่ปลอมเป็นมนุษย์บวชพระนั้นได้กราบวิงวอนพระพุทธองค์ขอให้ผู้ที่จะบวชต่อไปใช้คำว่า "นาค" ในเวลาบวชเถิด ซึ่งพระพุทธองค์ก็ทรงยินยอมตามคำขอร้องนั้น

หลวงปู่ว่าเป็นไปได้ที่พวกพญานาคสร้างวัดทองคำประดับด้วยแก้วมณีอันมีค่านี้ไว้สักการะบูชา เพื่อเป็นเครื่องรำลึกถึงพระรัตนตรัย

"หลวงปู่ทำไมไม่อยู่จำพรรษาที่นั่นละครับ"

"อยู่ไม่ได้ เพราะหลวงปู่แค่ขออนุญาตเขาเข้าไปดูชมให้เป็นบุญตาเท่านั้น"

"นอกจากวัดที่หลวงปู่เห็นแล้ว มีอะไรอีกครับ"

"หลวงปู่เดินดูชมบริเวณวัดจนทั่วแล้ว ก็เลยไปทางสระใหญ่มีดอกบัวสีต่างๆ ขึ้นเต็ม ดอกบัวส่งกลิ่นหอมชื่นใจมาก มีสนามหญ้าสีเขียวตัดเรียบ มีสวนดอกไม้กว้างสุดสายตา แล้วก็มีทางเดินปูลาดด้วยแผ่นแก้วสีขาวหม่นๆ สองข้างทาง เป็นต้น ไม้ทั้งดอกทั้งใบสีแปลกๆ ลูกผลยั้วเยี้ย ก็เลยเดินเข้าไปตามทางนี้ รู้สึกว่ากลิ่นหอมของดอกไม้รุนแรงยิ่งขึ้น หอมจนฉุนกึ๊กขึ้นจมูกเลย หลวงปู่รู้สึกวิงเวียน"

๖. ดาบสฤาษี

"ก็พอดีเดินเข้าไปถึงเบื้องผาแห่งหนึ่ง มีขั้นบันไดหินทอดขึ้นไปสูงประมาณสองวา พบคนผู้หนึ่งนั่งอยู่เป็นพระฤาษีดาบสผมยาว"

"พระฤาษีหรือครับ"

"เป็นคนนี่แหละแก่เฒ่าแล้ว ผมขาวยาว หนวดเครายาว

ถึงเอว นั่งพิงหมอนขวานใบใหญ่อยู่ใต้เงื้อมผา อาสนะที่นั่งเป็นเบาะปูลาด”

“หลวงปู่ก็นั่งลงยกมือไหว้ ตาแก่คนนั้นร้องห้ามหลวงปู่ไว้ไม่ให้ไหว้ แกบอกว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่พระ อย่าไหว้ข้าพเจ้าให้เป็นบาปเลย ข้าพเจ้าเป็นตาปะโสหรือดาบสฤๅษี”

“ดาบสฤๅษีเป็นพญานาคแปลงกายหรือครับ”

“ไม่ใช่ ท่านบอกว่า ท่านบวชเป็นพระฤๅษีดาบสมาได้ ๓,๐๐๐ ปี แล้วบำเพ็ญศีลเจริญภาวนาอยู่แก่งลี่ผี”

“เป็นไปได้หรือครับ ที่คนเราจะมีอายุถึงสามพันปี”

“พวกฤๅษีดาบสที่บำเพ็ญพรตเจริญภาวนาในพระธรรมจนบรรลุอภิญญาสมาบัติชั้นสูง พวกท่านย่อมมีอำนาจสามารถยืดอายุให้ยืนยาวนานออกไปได้นับพันๆ ปี อันนี้หลวงปู่เชื่อว่าเป็นความจริง มันเป็นวิชาลึกลับ”

๗. แก่งลี่ผี

“แก่งลี่ผีอยู่ที่ไหนครับ”

“แก่งลี่ผีอยู่ในแม่น้ำโขง เบื้องทิศใต้นครจำปาศักดิ์ลงไปแม่น้ำโขงแถวๆ นั้นมีเกาะแก่งมากมายนับร้อยๆ เกาะ แล้วมีภูเขาลูกหนึ่งขวางกั้นแม่น้ำโขงอยู่ แม่น้ำโขงไหลข้ามเข้าไปกลายเป็นน้ำตกลงไป”

ชาวบ้านเรียกว่า “ลี่ผี” หมายถึง ที่ดักปลาของภูตผี ท่อน

ซุงใหญ่ๆ ขนาดหลายคนโอบตกลงไปในแก่งลี่ผีจะแหลกละเอียดหมด เรือแพผ่านเข้าไปไม่ได้เป็นวังน้ำวนแก่งน้ำตกมฤตยู แล้วยังมีอุโมงค์ใต้น้ำให้น้ำโขงไหลลอดภูเขาด้วย หลายอุโมงค์

"ภูเขาลูกนี้ลึกลับอาถรรพณ์ เป็นภูเขาศักดิ์สิทธิ์ พวกฤาษีชี ไพร ตั้งแต่สมัยโบราณแล้วชอบไปบำเพ็ญเพียรอยู่ที่นั้น เพราะเงียบสงบคนไปรบกวนไม่ได้"

"ดาบสฤาษีตนนี้มาทำไมที่นี่"

"หลวงปู่ถามดูแล้ว ท่านดาบสผู้มีอายุยืนนานเล่าให้ฟังว่า พวกบังบดนิมนต์ท่านมาเทศนาธรรม"

"พวกบัดบดคืออะไรครับ"

"หมายถึงพวกลับแล หรือพวกมีสภาวะเป็นทิพย์ อย่างพวกพญานาคนี้ก็ถือว่าเป็นพวกลับแลพวกหนึ่งได้เหมือนกัน เพราะมีสภาวะทิพย์"

"พระฤาษีดาบสบอกว่า ท่านมาเทศนาธรรมอบรมชาวลับแลได้สามวันแล้ว ต่อจากนั้นก็จะเดินทางไปบำเพ็ญเพียรอยู่ภูจอมทองฝั่งลาว"

หลวงปู่ถามว่า "แล้วพวกชาวเมืองลับแลไปไหนหมด ทำไมไม่เห็นสักคนเดียว ท่านตอบว่า พวกชาวลับแลไม่อยากแสดงตัวให้เห็น หลวงปู่เลยบอกท่านว่า จะเข้าไปเที่ยวดูชมข้างในต่อไป ท่านได้ห้ามไว้"

"ทำไมพระฤาษีถึงห้ามไว้ครับ"

๘. กฎลึกลับ

"พระฤาษีท่านบอกว่า ข้างในเป็นเวียงวังของพญานาค เป็นเขตอาถรรพณ์ หากมนุษย์เข้าไปแล้วจะต้องอยู่ที่นั่นเลย กลับออกมาไม่ได้ถ้ากลับออกมาต้องตาย มนุษย์ที่จะเข้าไปได้ต้องเป็นผู้ทรงศีลบริสุทธิ์ มีวิชาอาคมได้ฌาณสมาบัติถึงจะมีอำนาจต้านทานพิษร้ายแรงของพญานาคได้ แต่เมื่อเข้าไปแล้วต้องจำพรรษาอยู่ในเวียงวังพญานาคตลอดไป จะออกมาไม่ได้"

"ทำไมถึงกลับออกมาไม่ได้ครับ"

"มันเป็นกฎลึกลับ ของบ้านเมืองบาดาลเป็นอย่างนั้น อย่างพระฤาษีดาบส ท่านมาจากแก่งลี่ผี ท่านก็ยับยั้งอยู่แค่เขตวัดมหาเจดีย์ทองคำนี้เอง ไม่เข้าไปในเขตเวียงวังของพญานาค ถ้าเข้าไปแล้วท่านว่าต้องอยู่เป็นสมภารเจ้าวัดในเมืองบาดาลตลอดไป กลับออกมาอีกไม่ได้ ดังนั้นพวกพญานาคจึงออกจากเวียงวังชั้นใน มาฟังธรรมเทศนาของท่านที่ข้างนอกแห่งนี้"

"แล้วหลวงปู่ไปไหนอีก"

"พระฤาษีดาบสท่านบอกให้หลวงปู่กลับ ท่านว่าหลวงปู่มาสามวันแล้ว อย่าอยู่นานกว่านี้เลยไม่ดี อาจแพ้พิษของพวกพญานาคได้ เพราะในอาณาเขตใต้พิภพเมืองบาดาลนี้ พวกพญานาคคายพิษอันตรายไว้ทั่วไป อากาศเป็นพิษกับมนุษย์และสัตว์ทั่วไป หลวงปู่ได้รับคำเตือนเช่นนั้นก็เลยกลับออกมา"

"กลับออกมายังไงครับ"

"กลับออกมาทางเก่า พอข้ามแม่น้ำที่หลวงปู่ทำเครื่องหมายกองหินไว้ก็พบพญางูใหญ่ตัวนั้นอีก แปลกแท้ๆ เขามารออยู่แล้วคล้ายรู้ว่าหลวงปู่จะกลับ"

"พญางูตัวนั้นนำทางอีกใช่ไหมครับ"

"เออ...ขากลับนี้เขาเลื้อยนำหน้าพากลับทางลัดเป็นอุโมงค์มีขั้นบันไดหินสูงชันมากสองข้าง อุโมงค์มีแสงสว่างคล้ายแก้วระยิบระยับแล้วมีกลิ่นหอมคล้ายดอกพิกุล หลวงปู่รู้สึกว่ามาประมาณเดี๋ยวเดียวก็ถึงแล้วในราวสักครึ่งชั่วโมงกระมั้ง"

"กลับมาถึงไหนครับ"

"ก็กลับมาถึงถ้ำมืดนั่นแหละ"

"หลวงปู่ไม่ได้ฝันไปแน่นะครับ"

"จะฝันอะไร ก็หลวงปู่เดินไปนี่แหละ หลวงปู่ได้ไปเห็นมาจริงๆ ก็เล่าให้พระสงฆ์องค์เจ้าด้วยกันฟัง รู้กันหมด"

๙. อาจารย์คำดี

"คืออย่างนี้ หลวงปู่ลืมเล่าให้ฟังตอนแรก ทีแรกนั้นตอนจะได้ไปถ้ำมืดเพื่อค้นหาถ้ำเมืองพญานาคใต้บาดาล ท่านอาจารย์คำดี บ้านแก่งยางพาพวกชาวบ้านจากจังหวัดศรีสะเกษมาไหว้หลวงปู่ มากันเต็มสองคันรถเลย"

"พวกอาจารย์คำดีอยากได้พระเครื่องของโบราณในถ้ำมืดไปบูชา แล้วก็มีพวกฆราวาสที่มาด้วย เป็นนักวิชาอาคมเก่งไสยศาสตร์ เขาอยากค้นหาเหล็กไหลในถ้ำมืดด้วย"

"ทีนี้ อยากจะให้หลวงปู่พาไปถ้ำมืด ลำพังพวกพระ พวกโยมที่มาจากศรีสะเกษกลัวจะแพ้ภัยตัวเองเป็นอันตราย เพราะข่าวเล่าลือว่าถ้ำมืดศักดิ์สิทธิ์เฮี้ยนหลาย เป็นเมืองลับแล มีงูใหญ่ ตัวเท่าต้นตาลให้คนเห็นอยู่บ่อยๆ พวกเขาหวังพึ่งหลวงปู่ในเรื่องนี้ว่าคงจะช่วยคุ้มครองให้เขาได้"

"หลวงปู่ไม่อยากขัดศรัทธาก็เลยไป เพราะได้ตั้งใจไว้อยู่แล้วเหมือนกัน อยากจะไปพิสูจน์ความจริงเรื่องถ้ำมืดนี้"

"พวกที่ไปด้วยทำไมไม่เข้าไปเที่ยวเมืองพญานาคกับหลวงปู่ละครับ"

"เขากลัวกัน ไม่กล้าเข้าไปด้วยกับหลวงปู่นะซี พวกเขาทำพิธีเซ่นสรวงสักการะเจ้าเขาเจ้าถ้ำกัน อ้อนวอนขอพระเครื่องพระบูชาของโบราณและขอเหล็กไหลด้วย"

หลวงปู่ไม่ยุ่งด้วยกับพิธีของเขา หลวงปู่ใช้สมาธิอธิษฐานธรรมตรวจสอบ

"ทีนี้ พวกเขาเกิดกลัวกันขึ้นมา เพราะมีนิมิตอะไรบ้างอย่างในพิธีของเขา รู้สึกว่าเขาจะพบนิมิตเป็นงูใหญ่น่ากลัวมาก พอหลวงปู่จะเข้าถ้ำลึก พวกเขาไม่ยอมเข้าไปด้วย หลวงปู่ก็ฉุดแขนพระอาจารย์คำดี จะให้มุดรูถ้ำด้วยกัน พระอาจารย์คำดีกลัวมาก ไม่ยอมเข้าเท่าเดียว บอกว่า จะคอยอยู่ข้างนอกถ้ำมืด"

เมื่อพวกเขากลัวกันไม่ยอมเข้าไปด้วย หลวงปู่ก็ไล่ให้พระอาจารย์คำดีพาญาติโยมทั้งหมดหนีไปให้ห่างไกล อย่าอยู่ใกล้ถ้ำมืดเป็นอันขาดเพราะหากมีอะไรออกมาแปลกๆ เช่น พญางูใหญ่ออกมา จะทำให้พวกเขาตกใจกลัว อาจพากันวิ่งหนีด้วยความเสียขวัญตกเหวตกหน้าผาตายกันหมด

"พวกเขาก็เชื่อ พากันรีบหนีออกจากถ้ำมืดไปคอยหลวงปู่อยู่ตั้งไกลสามวันให้หลัง เมื่อหลวงปู่กลับออกมา พวกเขาก็ยังคอยอยู่"

"หลวงปู่ไม่ได้อะไรออกมาฝากพวกพระอาจารย์คำดีบ้างหรือครับอย่างเช่น พระเครื่องโบราณ"

"ไม่มี...หลวงปู่ไม่เห็นมีพระเครื่องที่เขาอยากได้กัน อีกอย่างไม่กล้าหยิบเอาอะไรออกมา เพราะได้บอกเจ้าถ้ำเจ้าเขาแล้วว่าไม่ต้องการอะไร อยากจะเข้าไปดูชมเพื่อเป็นวาสนาบุญตาเท่านั้น"

๑๐. หลวงปู่พบเหล็กไหล

"เหล็กไหลมีไหมครับ"

"หลวงปู่ไม่ได้สนใจเรื่องนี้"

"เหล็กไหลเป็นของมีจริงไหมครับ"

"เป็นธาตุอย่างหนึ่งมีจริง หลวงปู่เคยพบในถ้ำบ่อยๆ เหล็กไหลเป็นของลึกลับศักดิ์สิทธิ์ มีพวกยักษ์รักษา ยักษ์นี้เป็นเทวดา พวกหนึ่งมีฤทธิ์มาก หลวงปู่เป็นพระไม่อยากได้ เพราะไม่รู้จะเอามาทำไม"

"บางทีหลวงปู่นั่งบำเพ็ญภาวนาอยู่ในถ้ำ พวกยักษ์เขาลองใจให้เหล็กไหลหล่นลงมาใส่ในบาตรดังป๊อก หลวงปู่หยิบดูรู้ว่าเป็นเหล็กไหลก็พูดดังๆ บอกกล่าวว่าเอากลับคืนไปเถอะ ไม่อยากได้ เพราะเหล็กไหลหรือสิ่งกายสิทธิ์ใดๆ ไม่สามารถทำให้พ้นทุกข์ บรรลุมรรคผลนิพพานได้"

"พวกยักษ์เขาก็เอาเหล็กไหลกลับคืนไป รู้สึกเขาพอใจมาก อนุโมทนาสาธุการกันในปฏิปทาของหลวงปู่ที่แน่วแน่มั่นคงในพระธรรม ไม่เกิดกิเลสความอยากได้ในสิ่งอื่นใดนอกจากพระธรรมอย่างเดียว"

"เรื่องเหล็กไหลนี้แล้วแต่วาสนาบารมี ถ้าใครมีวาสนาบารมีก็ได้เองง่ายๆ พวกที่ใช้วิชาอาคมแก่กล้าไปตัดเอาเหล็กไหลมาได้ส่วนมากมักจะแพ้ภัยตัวเองในภายหลัง ถ้าเหล็กไหลไม่หนีกลับก็อาจมีอันพบกับความเสื่อมทรามวิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งจนได้"

๑๑. แค่นี้ก่อน

หลวงปู่คำคนิงเพิ่งอยู่ในระยะพักฟื้นหลังป่วยหนัก ท่านจึงไม่สามารถพาคณะของเราไปพิสูจน์เมืองพญานาคที่ถ้ำมืดได้ แต่ท่านก็ได้รับปากว่า เมื่อร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์ดีแล้ว หากคณะของเราไปนมัสการท่านอีก ท่านจะพาไปพิสูจน์ เมืองบาดาลของพญานาคให้เห็นจริงเห็นจัง ปัญหามีอยู่ว่า คณะของเราจะมี

จิตใจกล้าหาญ กล้าเสี่ยงความตายไปในพิภพบาดาล กับท่านหรือไม่เท่านั้น เพราะการลงไปต้องเผชิญกับอากาศที่ไม่มีสำหรับหายใจ ต้องย่ำวนเวียนอยู่ในถ้ำเป็นเวลาหลายวันไม่มีกำหนดอาจหลงทางอดอาหารตาย

ประการสำคัญที่สุดคือ จะต้องมีศีลบริสุทธิ์ และได้สมาธิจิตอยู่ในขั้นควบคุมจิต ประคองจิต รักษาจิตได้ ถ้าขาดสมาธิก็ขาดกำลังใจ อาจตกใจหวาดกลัวจนเสียสติกลายเป็นบ้าเอาได้ง่ายๆ

เพราะการได้เข้าไปอยู่ในถ้ำลึกลับใต้พิภพเช่นนั้น เป็นความเงียบสงัดเหมือนเราท่านเข้าไปนั่งอยู่ในอุโมงค์เก็บศพ ประดุจหนึ่งเราท่านเป็นคนตายแล้ว ร่างกายไม่สามารถจะเป็นเครื่องป้องกันภัยอันตรายใดๆ ได้เลย ถึงมีอาวุธปืนทันสมัยก็ไม่แน่ว่าจะป้องกันอันตรายได้ เพราะในถ้ำลึกลับอาถรรพณ์ เช่นนั้น จะมีภัยอันตรายอะไรบ้างที่เราไม่รู้ได้และป้องกันไม่ได้ เราไม่มีทางล่วงรู้ได้เลย

อาวุธเครื่องป้องกันอันตรายมีอยู่อย่างเดียวนั้นคือจิตบริสุทธิ์มีเมตตา ไม่ปรารถนาเบียดเบียนสัตว์ใดๆ ให้เดือดร้อนลำบากจะต้องแผ่เมตตาอยู่ตลอดเวลา มีกำลังสมาธิจิตเข้มแข็งควบคุมตนเองได้เฉียบขาด พร้อมที่จะ "ตาย" ได้ตลอดเวลา ไม่อาลัยใยดีหากเป็นคราวเคราะห์กรรมส่งผล แต่ถ้ายังไม่ถึงคราวเคราะห์กรรม "พระธรรม" ประจำใจที่เราปฏิบัติอยู่ย่อมคุ้มครองป้องกันภยันตรายให้เอง

ใคร่ขอเรียนว่า เรื่องเหล่านี้ท่านผู้อ่านอย่าเพิ่งเชื่อ และก็อย่า

ปฏิเสธ ให้ช่วยกันค้นคิดหาเหตุผล พิสูจน์ออกมา เพื่อเป็นวิทยาทานสำหรับอนุชนรุ่นหลัง ถ้าสิ่งเร้นลับเหล่านี้ไม่มี จงพิสูจน์ออกมาให้ได้ว่าเพราะเหตุใดมันถึงไม่มี

๑๒. ลองกับเสือ

หลวงปู่คำคนิงเคยเผชิญหน้ากับเสือ ช้าง และ สัตว์ป่าดุร้ายมาก สัตว์เหล่านั้นจะหลีกหนีไปไม่คุกคามข่มขู่แต่อย่างใด

แต่มีครั้งเดียวเท่านั้น ที่ถูกเสือคุกคามทำร้ายเอาถึงเลือดตกยางออก แต่ท่านถือว่าเป็นกรรมเก่าที่จะต้องรับเอาไว้ ท่านจึงไม่ถือสาขุ่นเคืองเสือตัวนั้น

หลวงปู่คำคนิงเล่าว่า "อาตมาจำพรรษากับหลายถ้ำจำไม่ไหว มันมากถ้ำด้วยกัน ภูอีด่าน ภูข้อง ภูผาหมอน เวินบึง คันไฮ นาเรินคำมะไร ลานหม้อขาง แดนเสือ ดงช้าง อาตมาเคยอยู่มาแล้วทั้งนั้น ไม่เคยมีเรื่อง"

"วันที่จะมีเรื่องนั้น อาตมาธุดงค์มาจากภูปัง วันนั้นเป็นเวลากลางวัน อาตมานั่งพักอยู่กลางลานดินในป่าโปร่ง ได้ยินเสียงเสือโคร่งมันร้องคำรามดังกระหึ่ม"

"อาตมาก็แปลกใจที่เสือมันออกหากินในป่าโปร่ง ซึ่งแถวนั้นไม่มีสัตว์ป่าพอที่จะให้มันล่า เพราะอยู่ใกล้หมู่บ้านคน อาตมาก็เหลียวมองไปทางเสียงมันร้อง"

"มันเป็นเสือโคร่งตัวใหญ่ประมาณ ๙ ศอก ตัวมันอ้วน

กลมใหญ่ไม่ใช้เสือผอม แสดงว่ามันเป็นเสือดุร้ายหากินเก่ง บ่อดอยาก”

“พอเห็นอาตมาเหลียวมองไปสบตามันพอดี เสือตัวนั้นมันก็หมอบลงทันที อาตมาก็หันหน้าไปเผชิญมัน”

“แต่อาตมาหลับตาลง หลับไม่นิดนะ หรี่ๆ ตา คอยดูซิว่ามันจะทำอย่างไร”

“ขณะเดียวกัน อาตมาก็กำหนดลมหายใจ เดินลมเข้าว่า “พุท” เดินลมออกว่า “โธ” คือ เจริญภาวนาพุท โธๆๆ นั่นแหล่ะ”

“พอเห็นอาตมานั่งหลับตาลง มันก็เดินเข้ามาส่งเสียงขู่คำราม ดังฮึ่มๆ อาตมาก็หรี่ตาดู ในใจนั้นไม่ได้นึกกลัวเลย”

“เป็นแต่เพียงสงสัยในจริตกิริยาของเสือตัวนี้ว่ามันจะเอายังไง อาตมาก็เจริญภาวนาอาปานสติไปเรื่อยๆ เป็นปกติ”

“เพราะคำภาวนาว่า “พุทโธ” นี้ เป็นพระคาถาศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เป็นคาถารวบยอด คือ พระธรรมแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ ย่อลงแล้วมารวมอยู่ที่พุทโธตัวเดียวเท่านั้น”

“เสือสางคางแดง ภูตผีปีศาจ และสัตว์ร้ายทุกชนิดในป่ากลัวพระพุทโธที่สุด”

“เสือโคร่งใหญ่ตัวนั้น พอมันเข้ามาใกล้ มันหยุดยืนจังก้าอยู่ตรงหน้า พออาตมาลืมตาขึ้นเผชิญมัน คือ จ้องนัยน์ตามันอย่างเต็มที่ มันก็รีบหมอบลงทันที อาตมาก็นึกขำอยู่ในใจ จึงหรี่ตาลงอีกแอบดูอยู่”

"พอเห็นอาตมาหลับตาลง มันก็เดินอ้อมร่างอาตมารอบหนึ่ง ส่งเสียงขู่คำรามเรื่อยๆ

"แล้วมันก็หยุดลง ใช้หางแหย่มาที่เอวข้างซ้ายอาตมา มันทำขยุกขยิกคล้ายคนเอามือมาจี้สีข้างอย่างนั้นแหละ"

"อาตมาจั๊กจี้จนเกือบหัวเราะออกมา แต่ข่มใจยั้งปากไว้ได้ทัน เสือตัวนี้มันเล่นพิเรนดีแท้ๆ อาตมาก็พยายามวางเฉย กำหนดลมหายใจเข้าออก พุทโธๆ ไปเรื่อยๆ"

"ดูมันไปไม่อยากจะใช้กระแสจิตบังคับอะไรมันให้อยู่ในอำนาจของเรา ปล่อยมันทำไปตามสบายว่างั้นเถอะ มันก็ได้ใจใหญ่ เดินอ้อมเอาหางมาแหย่เอวด้านขวาอีก"

"เมื่ออาตมานั่งนิ่งเฉยเป็นขอนไม้ ไม่ไหวติง ไม่จั๊กจี้ดิ้นรนหวั่นไหว มันก็เดินมาอ้อมหยุดตรงหน้าอาตมา แล้วส่งเสียงคำรามดังสนั่นปานแก้วหูจะแตก คล้ายมันจะโกรธนั่นแหละที่เอาชนะตบะของอาตมาไม่ได้"

"มันเลยหันหลังให้ เอาตีนหลังทั้งสองข้างตะกุยดินตะกุยก้อนหินใส่อาตมา ก้อนหินขนาดเขื่องก้อนหนึ่งกระเด็นมาถูกหัวคิ้วอาตมา เลือดไหลออกมาอาบหน้าแดงฉานทีเดียว แล้วเสือตัวนั้นก็กระโดดเข้าป่าหนีไป"

"อาตมาเจ็บปวดมาก แผลรู้สึกว่าจะลึกถึงกระดูก แต่อาตมาก็ไม่ได้นึกโกรธเคืองมันแต่อย่างใด ถือว่ามันเป็นเจ้ากรรมนายเวรติดตามมาทวงหนี้กรรม ซึ่งอาตมาก็ต้องยอมรับเอาไว้แล้วแผ่

เมตตาจิตส่งไปให้มัน อโหสิกรรมให้มัน ขอให้กรรมเวรหมดสิ้นกันเพียงแค่นี้ในชาตินี้ อาตมาไม่ห้ามเลือด นั่งอยู่อย่างนั้นปล่อยให้เลือดมันหยุดไหลไปเอง แล้วจึงไปล้างหน้า"

"ในขณะที่เสือส่งเสียงขู่คำรามใช้หางแหย่จั๊กจี้สีข้างอยู่นั้น ถ้าหลวงปู่คำคนิงทนไม่ไหว เสือจะทำประการใด"

หลวงปู่คำคนิงให้คำตอบว่า "ถ้าเราแสดงอาการหวาดกลัว หรือจั๊กจี้เคลื่อนไหว ส่งเสียงหัวเราะออกมา จะถูกเสือโผนเข้าตะครุบขบกัดกินทันที สัญชาตญาณของเสือจะเป็นเช่นนั้นเพราะมันคิดว่าคนจะต่อสู้ทำอันตรายมัน"

"แต่ตามปกตินั้น แม้แต่คนนอนหลับอยู่ในป่า เสือมันพบเข้ามันก็ขบกัดลากเอาไปกินก็เคยมี"

"ในกรณีของอาตมานั่งนิ่งๆ ไม่ไหวติง ไม่สนใจที่มันยั่วยุแสดงว่ามันลองใจดู มันรู้ด้วยว่าอาตมาเป็นพระผู้เจริญศีลภาวนาไม่เป็นภัยอันตรายกับสัตว์ใดๆ มันเลยไม่ขบกัดกิน"

"แต่ที่มันตะกุยก้อนหินใส่หน้าอาตมาจนแตกเลือดไหลนั้นสันนิษฐานได้เป็นสองกรณี"

"หนึ่ง-เป็นเพราะเสือกับอาตมามีกรรมเก่าพัวพันกันมา"

"สอง-อาจเป็นเพราะสันดานของมันดุร้ายชอบเบ่งถือว่ายิ่งใหญ่เหนือสัตว์ป่าใดๆ เวลามันลงกินน้ำที่ไหน มันก็จะหันหลังตะกุยดินใส่น้ำให้ขุ่นหลังจากกินน้ำอิ่มแล้ว"

"เมื่อแสดงนิสัยพาลของมัน คือกลั่นแกล้งสัตว์อื่นที่จะลง

กินน้ำทีหลัง มันตะกุยหินใส่หน้าอาตมาอาจเป็นเพราะมันโกรธมันเบ่งใส่ก็ได้"

หลวงปู่คำคนิง สร้างพลังจิต กระทำสมาธิภาวนาด้วยการเจริญอานาปานสติเป็นมาตรฐาน คือ การเดินลมเข้าออกภาวนาพุทโธ นั่นเอง

"การฝึกจิตต้องฝึกอานาปานสติก่อน อานาปานสติเป็นกรรมฐานกองใหญ่และยากที่สุด"

"กรรมฐาน ๔๐ กอง อานาปานสติแล้ว กรรมฐานอื่นๆ ทำได้ง่ายมาก หากใครไม่ได้อานาปานสติเสียอย่างเดียว กรรมฐานอื่นๆ ก็ไม่มีความหมาย"

"ถ้าใครมาบอกว่า เขาไม่ได้อานาปานสติ แต่เขาได้กรรมฐานกองอื่นๆ อีก ๓๙ กอง อันนี้อย่าไปเชื่อเพราะเชื่อไม่ได้

"เราจะเล่นกสิณ ๑๐ อสุภะ ๑๐ อนุสสติ ๑๐ และอาหารเรปฏิกูลสัญญา จตุธาตุวัฏฐาน หรืออะไรก็ตาม ถ้าไม่ใช่อานาปานสติควบคู่ไปด้วยแล้ว ไม่มีทางจะได้ผล"

"เพราะอานาปานสติเป็นกรรมฐานขั้นพื้นฐานใหญ่ที่สุดเป็นตัวนำของกรรมฐานทั้งหมด"

หลวงปู่คำคนิงกล่าว ดังนั้น ท่านจึงเจริญภาวนากำหนดลมหายใจเข้าออก หรืออานาปานสติเป็นสุขวิหารธรรมอยู่เสมอ

๑๓. เงาจิต

หลวงปู่คำคนิงท่านเล่าให้ฟังถึงเรื่องโลกวิญญาณ คือโลกหลังความตายอันเป็น "โลกทิพย์" หรือ "ทิพยภูมิ" จะเรียกว่าปรโลกก็ได้ทั้งนั้น

หลวงปู่คำคนิงเล่าว่า หลังจากออกพรรษาแล้ว ปี พ.ศ. ๒๕๒๓ หลวงปู่คำคนิงยังคงอยู่ที่วัดถ้ำคูหาสวรรค์ ริมฝั่งโขง อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี ท่านตั้งใจจะเข้าฌานสมาบัติสัก ๑๕ วัน เพื่อเป็นการแผ่กุศลอานิสงส์สนองความดีของทายกทายิกา ผู้สงเคราะห์ท่านตลอดมาในฤดูกาลพรรษา

ฉะนั้น หลวงปู่คำคนิงจึงประกาศสั่งทายกทายิกาไว้ มิให้ขึ้นมาทำบุญตักบาตร หรือรบกวนในระหว่าง ๑๕ วัน ที่ท่านเข้าฌานสมาบัติอยู่นั้น แต่ให้ขึ้นมาทำบุญตักบาตรได้ในวันที่ ๑๖

หลวงปู่คำคนิงเคยบำเพ็ญเพียรภาวนาอดอาหาร ๗ วัน และ ๑๕ วัน มาตั้ง ๔๐ ปีแล้ว จนร่างกายเคยชิน ถือเป็นเรื่องธรรมดาร่างกายไม่อ่อนเพลีย หิวโหยแต่อย่างใด

๑๔. หลวงปู่คำคนิงอดอาหารได้อย่างไร

หลวงปู่ให้คำอรรถาธิบายว่า ก่อนเข้าสมาธิภาวนาจะต้องกำหนดไว้ก่อนว่า เราจะเข้าสมาธิลึกขั้นอัปปนาสมาธิ ระดับฌานที่ ๑ ถึงฌานที่ ๔ เป็นเวลากี่วันกี่คืน

เมื่อกำหนดได้แล้วก็เข้าสมาธิภาวนาจนถึงขั้นอัปปนาสมาธิ จากนั้นก็ถอดจิตออกมาอยู่ในระดับอุปจารสมาธิ ซึ่งเป็นสมาธิระดับที่ใช้ความคิดพิจารณาได้

พอถอยมาอยู่ระดับอุปจารสมาธิแล้ว ก็น้อมจิตอธิษฐานว่าจะเข้าฌาน ๗ วัน หรือ ๑๕ วัน ก็อธิษฐานลงไปเลย (พระพุทธองค์ ทรงบัญญัติไว้ไม่ให้เข้านานวันจนเกินไป เพราะเป็นการทรมานสังขาร)

เมื่ออธิษฐานจิตแล้ว ก็เข้าสมาธิลึกถึงขั้นอัปปนาฌานที่ ๔ เลยทีเดียว จะเลยขึ้นอรูปฌานก็ได้

หลวงปู่คำคนิงบอกว่าอรูปฌานทำได้ไม่ยาก ขอให้ทำฌาน ๔ ได้ สำเร็จก่อนให้ชำนาญก็แล้วกัน

จากนั้นค่อยฝึกอรูปฌาน ๔ ต่อ ไม่กี่วันก็ทำสำเร็จหมด เพราะอารมณ์ของอรูปฌานก็ใช้ฌาน ๔ เป็นมาตรฐานนั่นเอง เพียงแต่ว่าเราเพิกกสิณให้หายไปเสีย แล้วยกเอารูปกรรมฐานทั้ง ๔ มาพิจารณาคืออากาสานัญจายตนะ วิญญาณัญจายตนะ อากิญจัญญายตนะเนวสัญญานาสัญญายตนะ เมื่อทำเอารูปฌานได้ครบทั้ง ๔ แล้ว เรียกว่า อรูปสมาบัติ เมื่อรวมกับรูปสมาบัติ ๔ เข้าก็เรียกว่ารวมกันว่าสมาบัติ ๘

ผู้ได้ถึงสมาบัติ ๘ ย่อมมีอำนาจพลังจิตมหาศาลและมักจะได้อภิญญา ๕ ในข้อหนึ่งข้อใด หรืออาจได้ครบทั้ง ๕ ข้อก็ได้ สุดแท้แต่บุญบารมีที่เคยสร้างสมมาแต่ปางก่อนเกื้อหนุน

พระโบราณาจารย์สมัยโบราณกล่าวว่า ผู้ที่ได้สมาบัติ ๘ ถ้าเจริญวิปัสสนาญาณสืบต่อใช้เวลาเพียงชั่วแค่เคี้ยวหมากแหลกทีเดียวก็เป็นพระอรหันต์ แต่หลวงปู่คำคนิงท่านปฏิเสธว่าท่านไม่ใช่พระอรหันต์ ท่านเป็นเพียงพระภิกษุผู้เพียรปฏิบัติอยู่ในร่องรอยของพระพุทธศาสนา

การเข้าสมาธิภาวนาจนถึงระดับฌานดังกล่าวนี้ เมื่อเข้าฌานจนครบ ๗ วัน หรือ ๑๕ วัน แล้วออกจากฌาน หลวงปู่คำคนิง บอกว่า จะไม่รู้สึกหิวอาหาร ไม่รู้สึกอ่อนเพลียเลย ร่างกายและจิตใจมีแต่ความกระปรี้กระเปร่า ชุ่มชื่นเบิกบานเหมือนอิ่มอาหารทิพย์ เพราะตลอดเวลาที่เข้าฌานอยู่นั้น จิตใจอยู่ในสภาวะสะอาดผ่องแผ้วบริสุทธิ์ สว่าง สงบแน่วนิ่ง กระจายพลังงานอันมหาศาลคลอบคลุมสังขารร่างกาย ทำให้ได้รับกระแสปราณจากธรรมชาติอย่างเต็มที่ จึงทำให้ร่างกายแข็งแรงไม่อ่อนเพลียหิวโหย

แต่คราวนี้หลวงปู่คำคนิงกล่าวว่า ท่านประมาทไป ไม่สนใจร่างกายของตนที่เจ็บไข้ออดๆ แอดๆ มาตลอดพรรษาด้วยโรคชรา (อายุ ๘๖ ปีแล้ว) และไม่ได้ตั้งจิตอธิษฐานไว้ให้ร่างกายเข้มแข็งตลอดรอดฝั่ง

ดังนั้น เมื่อท่านเข้าฌานสมาบัติอยู่ในวัดถ้ำคูหาสวรรค์ริมฝั่งโขงไปได้ ๑๐ กว่าวัน ด้วยการไม่ขบฉันอาหารอะไร เลย ปรากฏว่าสังขารทนไม่ไหว หัวใจหยุดเต้นไปเฉยๆ มีความรู้สึกว่า

ร่างกายสังขารสะท้านเฮือกอย่างแรง แล้วความรู้สึกก็ละเอียดๆ ลงไป

ท่านรู้ได้ด้วยสติปัญญาว่า โอหนอ...สังขารของเราถึงกาลแตกดับเสียแล้ว แต่สติท่านยังดี ไม่ได้ตื่นตกใจหวาดกลัวความตายแต่อย่างไร

กำหนดลมหายใจอาณาปานสติอยู่สม่ำเสมอ แม้จะหมดลมหายใจแล้ว แต่จิตใจยังจับอารมณ์อาณาปานสติอยู่นั่นเอง

"การเจริญอาณาปานสตินี้ดีมาก เวลาหมดลมหายใจตายไป อาตมายังมีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์รู้เท่าทันว่า ตอนนี้ลมหายใจเข้าออกของเราหมดแล้ว เรามีสภาพเป็นคนตายแล้ว"

"อาตมารู้สึกว่า จิตมันวูบออกจากร่างไป สติมันตามทันปั๊บเลย"

"มหาสติปัฏฐานที่ได้รับการอบรมมาแล้วอย่างดี มีประโยชน์ตอนจะตายนี้แท้ๆ เวลาจะตายก็รู้ว่าจะตาย ไม่เสียสติตกใจกลัว สติตามรู้เท่าทันจิตทุกขณะจิตเลย

"เหมือนเราเดินออกจากบ้านไป มีเงาของของเราติดตามไปทุกฝีก้าวนั่นแหละ ความตายมันเป็นอย่างนั้น ความตายไม่ใช่การดับสูญ อันนี้หลวงปู่ขอยืนยัน"

หลวงปู่คำคนิงวัย ๘๖ กล่าว ประกายตาสีฟ้าอมเขียวสุกใสของท่านแวววาวคล้ายลูกปัด

โบราณาจารย์ให้ข้อสังเกตไว้ว่า พระภิกษุที่สำเร็จธรรมขั้นใดขั้นหนึ่งนั้น นัยน์ตามักจะออกสีฟ้าแวววาวหรือสีเขียว จะไม่ขุ่นมัวไปตามวัยเลย

๑๕. หลวงปู่ท่องนรกและสวรรค์

มีคราวหนึ่ง หลวงปู่คำคนิงกล่าวว่าท่านประมาทไป ไม่สนใจร่างกายของตนที่เจ็บไข้ออดๆ แอดๆ มาตลอดพรรษา และไม่ได้ตั้งจิตอธิษฐานไว้ให้ร่างกายเข้มแข็งตลอดรอดฝั่ง เมื่อท่านเข้าฌานสมาบัติอยู่ในถ้ำคูหาสวรรค์ ริมฝั่งโขงไปได้สิบกว่าวันแล้ว ด้วยการไม่ฉันอาหารอะไรเลย ปรากฏว่าสังขารทนรับไม่ไหว หัวใจหยุดเต้นไปเฉยๆ มีความรู้สึกด้วยสติปัญญาว่า สังขารของเราถึงกาลแตกดับเสียแล้ว แต่ท่านสติยังดี ไม่ตกใจกลัวความตาย

หลวงปู่เล่าต่อไปว่า จิตวิญญาณของท่าน พอวูบวาบออกจากร่างกายไปก็รวดเร็วมาก ไม่สนใจใยดีร่างกายเดิมที่หมอบฟุบอยู่บนอาสนะเลยเหมือนคนเราถอดเสื้อผ้าเก่าทิ้งไว้แล้วใส่ชุดใหม่ไปเที่ยวนั่นแหละ สติของท่านตามจิตวิญญาณไป

“จิตวิญญาณของอาตมาไปอย่างรวดเร็วมาก เป็นลักษณะเดินไปแต่ไม่ได้สังเกตว่าจิตที่ไปนั้นมีร่างกายไปด้วยหรือเปล่า”

“อาตมาใช้สติตามไป สตินี้เป็นตัวปัญญาเบื้องสูง เป็นตัวบังคับบัญชาจิต สติของอาตมาตามจิตไป จะว่าจิตในจิตมันติดตามกันก็ได้”

(ท่านผู้อ่านโปรดสังเกตนะครับว่า หลวงปู่คำคนิงท่านแยก “สติ” ต่างหากกับ “จิตวิญญาณ” แต่ตามความเป็นจริงนั้น “สติ” ก็คือตัว “ญาณปัญญา” หรือจิตฝ่ายกุศลนั่นเอง คือจิตในจิต)

จิตวิญญาณของท่านเดินไป แต่ไปอย่างรวดเร็วมาก (เข้าใจว่าเป็นสภาพของกายทิพย์พาจิตวิญญาณท่านไป) ทางที่ไปนั้นเป็นทางสายใหญ่กว้างมาก ความรู้สึกของจิตวิญญาณบอกว่าทางสายนั้นกว้างถึง ๘,๐๐๐ วา เป็นทางไปสู่ "ศาลาพันห้อง"

ศาลาพันห้องอยู่ในโลกวิญญาณ เป็นศาลาใหญ่โตมโหฬาร เป็นศาลากลางแห่งโลกวิญญาณมีถนนใหญ่กว้าง ๘,๐๐๐ วา จำนวน ๘ สาย พุ่งตรงไปยังศาลาพันห้องนี้ หลวงปู่คำคนิงเล่าว่า ท่านเห็นผู้คนทั้งชายและหญิง ลูกเล็กเด็กแดง คนหนุ่มสาวและเฒ่าแก่ เดินหลั่งไหลตามกันไปแน่นถนน มองสุดลูกหูลูกตา มองเห็นแต่หัวดำบ้าง หงอกบ้าง นับไม่ถ้วน คล้ายหัวตัวไหมนับล้านๆ ตัวในกระด้งใหญ่ที่เขาเลี้ยงตัวไหมตามหมู่บ้านชนบท ดูไปอีกทีคล้ายฝูงมดปลวก ดูไปอีกทีคล้ายกระแสน้ำไหลเอื่อยพัดพาผู้คนไปตามน้ำ ผู้คนมากมายเหลือคณานับ ทุกคนเดินไปเงียบกริบ ไม่มีใครพูดจากันเลย ท่านได้พบพ่อแม่ที่ตายไปนานแล้วเดินรวมอยู่ในหมู่ร่างวิญญาณ ได้แต่มองดูกัน ไม่อาจพูดทักทายกันคล้ายต่างฝ่ายต่างกลายเป็นคนใบ้

พอไปถึงประตูทางเข้าศาลาพันห้องที่รวมคนบาปและคนบุญ มีทหารยามตัวสูงใหญ่ผิวดำ ถือหอกสามง่ามเป็นประกายแปลบปลาบคล้ายเปลวไฟลุกไหม้ ทหารยามพูดกับหลวงปู่คำคนิงว่า

"สร้างเวรสร้างกรรมพอแรงแล้วหนอ หลวงพ่อถึงได้มาทางนี้"

ว่าแล้วก็เอาหอกสามง่ามจี้หน้าอกหลวงพ่อไว้เกิดควันฉุยไหม้เสื้อผ้า แต่ไม่รู้สึกเจ็บ

ทหารยามหลายคนในที่นั้น ต่างก็ใช้หอกสามง่ามจี้หน้าอกร่างวิญญาณทุกร่าง เข้าใจว่าคงเป็นการประทับตราที่หน้าอกก่อนให้ผ่านเข้าไปในศาลาพันห้อง ตรงประตูทางเข้าชั้นใน หลวงพ่อได้พบ ครูบาอาจารย์เก่าๆ หลายท่านที่มรณาภาพไปนานแล้วถูกควบคุมตัวมาเพื่อชำระโทษได้แต่มองหน้ากัน ทักทายกันไม่ได้เพราะพูดไม่ออก ปากเป็นใบ้

จ่ายมบาลนำตัวเข้าไปในห้องโถงใหญ่ศาลาพันห้อง ร่างวิญญาณเข้าไปแออัดยัดเยียดมองสุดลูกหูลูกตา พญายมนั่งอยู่บนบัลลังก์เป็นประธานเอื้อมมือไปแตะที่กองสมุดบัญชีเล่มใหญ่เท่านั้น สมุดก็เปิดปั๊บๆ ขึ้นเองอย่างรวดเร็ว พอถึงรายชื่อของใครสมุดก็หยุดให้พญายมบาลอ่าน

พญายมบาลบอกว่า มนุษย์พูดอะไรกันอยู่ในโลกมนุษย์ คำพูดทุกคำมนุษย์แต่ละคนจะมาปรากฏขึ้นในสมุดบัญชีของยมโลกโดยอัตโนมัติ ถ้าใครพูดจาเรื่องธรรมะ การทำบุญสุนทาน ตัวหนังสือจะมาปรากฏเด่นเป็นพิเศษขึ้นในสมุดของยมโลก (สงสัยจะคล้ายเครื่องโทรพิมพ์ในโลกมนุษย์เรา)

๑๖. สระขุมนรก

เมื่อยมบาลเปิดดูบัญชีแล้วก็หันมาประกาศกับร่างวิญญาณทั้งหลายว่า "เฮ้ย......พวกเจ้าทำไมเนื้อตัวสกปรกแท้เว้ย โน่น...สระน้ำ อยู่โน่น พวกเจ้ารีบพากันออกไปอาบน้ำชำระกายให้สะอาดเสียก่อน แล้วค่อยกลับเข้ามาพบข้า รีบออกไปเร็วๆ ข้าเหม็นจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว"

ทุกคนได้ยินเช่นนั้น ต่างก็ก้มลงมองสำรวจดูร่างตัวเอง แล้วได้พบด้วยความตกใจว่า ร่างวิญญาณของแต่ละคนเปรอะเปื้อนเลอะเทอะ เต็มไปด้วยอุจจาระส่งกลิ่นเหม็นตลบไปทั่ว ไม่รู้ว่าอุจจาระนี้เปรอะเปื้อนได้อย่างไร

ต่างก็พากันวิ่งชุลมุนออกจากห้องตรงไปยังสระน้ำ หลวงปู่คำคนิงก็วิ่งตามไปด้วย สระน้ำนั้นกว้างใหญ่ น้ำใสกระจ่างเหมือนกระจก กลางสระมีต้นไม้ใหญ่ขึ้นแผ่กิ่งก้านสาขาร่มครื้ม

ทุกคนต่างพากันกระโดดลงไปในสระน้ำ หลวงปู่คำคนิงกระโดดลงไป ปรากฏว่าน้ำลึกแค่หัวเข่า น้ำนั้นร้อนลุกเป็นไฟแดงฉานไหม้แข้งขาทันที

หลวงปู่คำคนิงตกใจบังเกิดความปวดร้อนอย่างแสนสาหัส ต้องรีบกระโจนขึ้นไปยืนบนฝั่งอย่างรวดเร็ว เมื่อขึ้นมาบนฝั่งได้แล้ว ไฟไหม้แข้งขาก็ดับไป ความปวดร้อนหายไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แต่ร่างวิญญาณคนอื่นๆ พากันจมลึกลงไปในสระน้ำแล้ว บังเกิดเป็นเปลวไฟลุกไหม้พรึบขึ้นแดงฉานโชติช่วงไปทั้งสระ

คล้ายกับว่าน้ำในสระเป็นน้ำมันเบนซินไป ร่างวิญญาณของคนเหล่านั้นไม่ได้ตายไปในทันที หากแต่พากันดิ้นรนกระเสือกกระสน ส่งเสียงร้องโหยหวนอยู่ในสระน้ำ เป็นภาพที่สยดสยองเหลือที่จะกล่าว

หลวงปู่คำคนิงรู้ได้ในบัดดลว่า ที่แท้สระน้ำนี้เป็น "ขุมนรก" ขุมแรก สำหรับทดสอบบาปบุญคุณโทษของพวกวิญญาณนั่นเอง จ่ายมบาลนายหนึ่งเดินตรงเข้ามานิมนต์หลวงปู่ให้กลับเข้าไปเฝ้าพญายม

๑๗. เศษกรรม

หลวงปู่คำคนิงกลับเข้าไปในศาลาพันห้อง ใจคอไม่ดี รู้แน่แก่ใจแล้วว่า ที่นี่เป็นด่านเมืองนรก ซึ่งไม่น่าเป็นไปได้เลย ที่ท่านต้องกระโดดลงไปในสระนรกนั้นเมื่อตะกี้นี้ ทั้งนี้เพราะท่านเชื่อมั่นในตนเองว่า เป็นภิกษุผู้ทรงศีลบริสุทธิ์เคร่งอยู่ในพระธรรมวินัย ไม่เคยทำบาปให้สัตว์ใดต้องลำบากเลย แม้แต่มดตัวแดงแมลงตัวน้อยก็ไม่เคยทำให้มันตาย ถึงอาจจะมีบ้างเมื่อเดินไปเหยียบมดปลวกตายโดยไม่เจตนา เพราะไม่เห็นแต่เมื่อไม่มีเจตนาย่อมไม่ถือเป็นบาป

เมื่อเข้าไปยืนอยู่ตรงหน้าพญายมแล้ว พญายมบาลได้กล่าวด้วยเสียงดุห้าวทรงอำนาจ แต่แฝงไว้ด้วยความนอบน้อมว่า

ตบะธรรมของหลวงพ่อแก่กล้าที่มาเมืองนรกนี้ เพราะ

เศษกรรมเก่าส่งผลให้ดับจิตจากโลกมนุษย์มายังโลกวิญญาณ แต่เมื่อดูในบัญชีแล้ว บารมีของหลวงพ่อยังมากอยู่ ยังไม่อาจพิพากษาตัดสินได้ สมควรที่หลวงพี่หลวงพ่อจะกลับคืนสู่ร่างเดิมในโลกมนุษย์ ไปสร้างบารมีให้เต็มสมบูรณ์เสียก่อน แล้วค่อยกลับมา นิมนต์กลับไปได้แล้วขอรับ

หลวงปู่คำคนิงรู้สึกดีใจที่ไม่ถูกพิพากษาตัดสิน ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในพระธรรม กินในธรรมตลอดมา จะมาตกนรกได้อย่างไร

๑๘. ชมนรกก่อนกลับ

เมื่อออกจากศาลาพันห้องแล้ว ก็เกิดความรู้สึกว่าจะกลับถ้ำคูหาสวรรค์บนโลกมนุษย์เลยก็เป็นการกลับมือเปล่า ควรจะเที่ยวดูชมเมืองนรกให้เป็นกำไรหูตาประดับสติปัญญาเสียหน่อยก็ดี เมืองนรกนี้มันมีอะไรบ้าง

คิดไปแล้วก็เดินไป พวกจ่ายมบาลทั้งหลายก็เปิดทางอำนวยความสะดวกให้ นิมนต์เลยๆพระคุณเจ้า อยากดูชมอะไรนิมนต์ตามสบาย หลวงปู่คำคนิงเล่าว่า พวกจ่ายมบาลนี้ก็เหมือนเสมียน ทำงานที่ว่าการอำเภอหรือศาลากลาง รวมทั้งเป็นผู้ควบคุมนักโทษในเรือนจำด้วยทำนองนั้นแหละ พวกเขามีจำนวนมาก ทำงานกันว้าวุ่น ไม่มีหยุดหย่อน

เดินไปก็เห็นที่คุมขังชั่วคราวเรียงรายสุดสายตา ห้องคุมขัง

เป็นเหล็กก็รู้ว่าที่นี่เป็นที่คุมขังชั่วคราว รอการตัดสิน ยังไม่ใช่นรกขุมสำคัญๆ

๑๙. กรรมกาเม

เดินไปเห็นห้องๆ หนึ่ง มีนักโทษชายหญิงสองคน ชายหนุ่มและหญิงสาวคู่นี้แก้ผ้าเปลือยกายโดยตลอด ยืนเหยียบอยู่บนเหล็กแหลมแดงๆ เผาไฟ เสียบทะลุฝ่าเท้า ปากอ้ากว้าง มีเหล็กเผาไฟแดงเสียบตรึงไว้ในลักษณะคล้ายอ้าปากคาบไว้

เบื้องบนศีรษะมีเหล็กแหลมเผาไฟแดงๆ เสียบตรึงกลางกระหม่อมไว้ รอบๆ ข้างมีเหล็กเผาไฟแดงๆ ทิ่มแทงร่างกาย

ใบหน้าของหนุ่มสาวทั้งสองบิดเบี้ยว นัยย์ตาเหลือกถลนส่งเสียงร้องครวญครางอ้อแอ้ บอกถึงความเจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัสสากรรจ์สุดประมาณ กระดิกตัวก็ไม่ได้ เพราะเหล็กแหลมเผาไฟแดงๆ ตรึงร่างกายไว้แน่นทุกด้าน

เพราะการลงโทษในเมืองนรกไม่มีตาย จะมีก็แค่วิสัญญีภาพไปชั่ววูบเดียว แล้วก็ฟื้นขึ้นมารับการทรมานอีกต่อไป หรือร่างกายแหลกสลายไปด้วยอนุภาพของไฟนรก แต่ชั่วพริบตาต่อมาก็เกิดร่างใหม่ขึ้นมาทดแทน เพื่อรับการทรมานต่อไปซ้ำๆ ซากๆ นับพันนับหมื่นปี

หลวงปู่คำคนิงได้ถามจ่ายมบาลดูว่า หนุ่มสาวทั้งสองนี้ทำผิดสถานใดถึงต้องมารับโทษหนักหนาสาโหดในเมืองนรกเช่นนี้

จ่ายมบาลกล่าวตอบให้ทราบว่า หนุ่มสาวทั้งสองนี้สมัยยังมีชีวิตอยู่โลกมนุษย์ เป็นคนเจ้าชู้ ฝ่ายหญิงชอบนอกใจผัว คบชู้สู่ชายไม่เลือก ไม่นับถือศาสนาใดๆ ไม่เชื่อในศีลธรรมคุณงามความดีใดๆ

มีความเชื่ออยู่แต่ว่า เกิดมาเพื่อกิน เพื่อถ่ายอุจจาระและปัสสาวะเพื่อสืบพันธุ์ประเวณี และเพื่อนอนเท่านั้น อย่างอื่นไม่สำคัญ ชาตินี้ต้องหาความสุขใส่ตัวอย่างเดียว ตายแล้วก็หมดกันไม่มีชาติหน้า ไม่ต้องใช้เวรใช้กรรมใดๆ

หญิงสาวผู้นี้เป็นมะเร็งในมดลูกตายเมื่ออายุ ๔๐ ปี เมื่อตายแล้วก็มาที่ศาลาพันห้องนี้ เพื่อรอการพิพากษาตัดสินจากพญายมบาลขั้นสุดท้าย แต่ตัดสินต้องจำจองทรมานแบบนี้ไว้ก่อน

ฝ่ายชายหนุ่ม เมื่อมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ เป็นคนเจ้าชู้ตลบตะแลงปลิ้นปล้อน นักเลงเหล้า นักเลงผู้หญิง หลอกลวงพร่าพรหมจารีย์หญิง ปลิ้นปล้อนเอาทรัพย์ เป็นคนไม่มีศีลธรรมไม่นับถือศาสนาใดๆ ถือคติว่า เกิดมาเพื่อกิน เพื่อขับถ่าย เพื่อเสพกามารมณ์และเพื่อนอน ตายแล้วก็สูญ ไม่มีชาติหน้า ไม่มีนรกสวรรค์ ก่อกรรมใดไว้ ไม่ต้องใช้กรรม

เมื่อถูกสามีของหญิงคนหนึ่งแทงตายจึงมาที่ศาลาพันห้องนี้เพื่อรอการพิพากษาตัดสินขั้นสุดท้ายจากพญายมบาล

หลวงปู่คำคนิงได้ฟังแล้วก็บังเกิดสลดสังเวช โธ่เอ๋ย กรรมของสัตว์หนอ เพราะความโง่ ความหลงผิด ความจองหอง หยิ่ง

ทะนง อวดดื้อถือดีแท้ๆ ของมนุษย์ เมื่อตายแล้วจึงมารับกรรมเช่นนี้

ขนาดยังอยู่ในระหว่างรอการตัดสิน ก็ถูกจองจำหนักหนาสาโหดถึงเพียงนี้ มิทราบว่า หากได้รับการตัดสินจากยมบาลแล้วจะได้รับโทษทัณฑ์สถานหนักสักเพียงไหน

หลวงปู่คำคนิงจึงถามจ่ายมบาลว่า อ ยากจะสนทนากับหนุ่มสาวทั้งสองที่ถูกจองจำลงโทษนี้จะได้ไหม จ่ายมบาลตอบว่า สำหรับพระคุณเจ้าแล้วอนุญาตให้ซักถามได้

เมื่อจ่ายมบาลกล่าวอนุญาตแล้ว ทันใด เครื่องจองจำเหล็กเผาไฟแดงๆ เหล่านั้นก็หลุดออกจากร่างหนุ่มสาวทั้งสองหายวับไป หนุ่มสาวทั้งสองร่างสั่นเทา สั่นเทาเหมือนลูกนกตกน้ำสะอึกสะอื้นน้ำตาไหลพรากอาบหน้า พากันทรุดกายลงกราบเท้าหลวงปู่คำคนิงอย่างสำนึกในพระคุณที่ช่วยให้หลุดพ้นจากเครื่องจำจองทรมาน อันทารุณหฤโหด

"หลวงพ่อเจ้าขา ช่วยดิฉันด้วย"

หญิงสาวร้องวิงวอนเสียงสั่นระริกสะอึกสะอื้นอย่างน่าสงสาร หลวงปู่คำคนิงถามว่า

"สีกาจะให้อาตมาภาพช่วยอย่างไร"

หญิงสาวฟูมฟายน้ำตากล่าวว่า

"ดิฉันยังมีลูกที่จะต้องเลี้ยงดูอายุยังน้อย อยากกลับไปเกิดในโลกมนุษย์อีก หลวงพ่อได้โปรดช่วยให้ดิฉันกลับเข้าร่างเดิมที่ยังไม่ได้เผาด้วยเถิดเจ้าค่ะ"

"สีกาตายไปแล้ว ยังจำชาติที่แล้วสมัยเป็นมนุษย์ได้ดีอยู่หรือ"

"ยังจำได้ดีทุกอย่าง เหมือนนอนหลับไปแล้วตื่นขึ้นจำตัวเองได้ จำลูกได้ จำญาติพี่น้องมิตรสหายได้หมด แต่พูดจากับพวกเขาไม่ได้ เวลาจะไปไหนต้องมีผู้คุมคอยควบคุมตัวไป ก่อนที่ยังไม่ตายนั้น ดิฉันไม่เคยเชื่อเลยว่าความตายไม่ใช่การสิ้นสูญ"

"แท้ที่จริงแล้วตายแล้วยังมีชีวิตอยู่ แต่เป็นอีกชีวิตหนึ่งคือร่างวิญญาณยังจำความเดิมได้ทุกอย่าง"

"อาตมาภาพอยากจะช่วย แต่เรื่องนี้เป็นหน้าที่ของท่านพญายมบาล อาตมาจะช่วยสีกาได้อย่างเดียวคือเมื่อกลับเมืองมนุษย์แล้วจะแผ่ส่วนบุญกุศลมาให้"

หลวงปู่คำคนิงกล่าวฉันท์เมตตา หญิงสาวรู้สึกผิดหวังที่ไม่อาจกลับเข้าร่างเดิมในโลกมนุษย์ได้อีก ส่งเสียงร้องไห้คร่ำครวญโศกเศร้าน่าสังเวช หลวงปู่จึงเอ่ยถามชายหนุ่มบ้างว่า

"โยมจะให้อาตมาช่วยอะไรได้บ้าง"

ร่างวิญญาณของชายหนุ่มที่ถูกแทงตาย เพราะเป็นชู้กับเมียผู้อื่น คลานเข้ามากราบลงบนหลังเท้าหลวงปู่คำคนิงแล้วร้องไห้คร่ำครวญว่า

"กระผมผิดไปแล้วพระคุณเจ้า กว่าจะรู้สึกตัวว่าเป็นคนชั่วช้า ก่อกรรมทำเวรกับคนอื่นไว้มาก ก็มารู้เอาเมื่อตายแล้ว กระผมไม่ขออะไรมาก ขอให้พระคุณเจ้าแผ่ส่วนบุญกุศลมาให้

กระผมบ้าง เพื่อที่กระผมจะได้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวในยามทุกข์"

"ได้...อาตมาจะแผ่ส่วนกุศลมาให้"

จากนั้นหลวงปู่ก็เดินต่อไป จ่ายมบาลอธิบายให้ฟังว่า ในกรงเหล็กที่เป็นแถวแนวยาวเหยียดนี้ คุมขังนักโทษที่รอการตัดสินทั้งนั้น บ้างก็เคยฆ่าพ่อตีแม่ บ้างก็ปล้นฆ่าลักขโมย หลอกลวง ปลิ้นปล้อนต้มชาวบ้าน ฉุดคร่าอนาจาร

บ้างที่เป็นหญิงสาวก็เกี้ยวพาราสีพระสงฆ์องค์เจ้า หลอกลวง พระสงฆ์องค์เจ้าให้สึกหาลาเพศมาเป็นผัวแห่งตน และที่ทำให้พระต้องปราชิกก็มี บ้างก็แย่งผัวเขา วางยาพิษเมียหลวง คดีโทษ ต่างๆ นับไม่ถ้วน

เพราะมนุษย์ชายหญิงทุกวันนี้พากันไม่เชื่อในบุญในบาป ทำการทุกสิ่งทุกอย่างตามอำเภอ ไม่มียับยั้ง บันยะบันยังคำนึงถึงศีลธรรมอันดีงาม คนเหล่านี้เมื่อตายแล้วจึงพากันหลั่งไหลมาสู่ศาลาพันห้องแน่นขนัดทุกวัน

๒๐. หมู่สัตว์ร้องทุกข์

หลวงปู่คำคนิงออกเดินชมต่อไปรู้สึกว่าเดินตัวเบาหวิว เท้าไม่แตะพื้น เคลื่อนไถลไปอย่างรวดเร็ว เบาและนุ่มนวลสบายอย่างยิ่ง

มาถึงที่แห่งหนึ่ง ได้ยินเสียงหมู่สัตว์อื้ออึงระงมแซ่งแซ่ไปหมด เสียงเป็ด ไก่ สุนัข วัว ควาย หมู ม้า ช้าง พวกสัตว์เหล่านี้

กำลังส่งเสียงร่ำร้องเป็นภาษามนุษย์กล่าวโทษโจทย์ฟ้อง ร้องต่อจ่ายมบาลว่า พวกมนุษย์ทำร้ายและทรมานพวกมัน อย่างไรบ้าง

มีช้างสารเชือกหนึ่ง ยืนแกว่งหัวอันใหญ่โตไปมา มันร้องทุกข์เป็นภาษามนุษย์ว่า มนุษย์ใจดำอำมหิตมาก เอาตะขอเหล็กสับหัวมันจนเลือดไหล ได้รับ ความเจ็บปวดทรมานแสนสาหัส นอกจากนั้น มนุษย์ยังเอาปลอกใส่ขามัน ทำให้เดินไม่สะดวก และยังเอาบ้านเรือนขึ้นไปปลูกใส่หลังมัน (หมายถึงเอากูบใส่หลังช้าง) มันเรียกร้องให้จ่ายมบาลไปเอาตัวมนุษย์คนนั้นมาลงโทษให้จงได้ หลวงปู่คำคนิงได้ฟังแล้วก็สลดใจ เพิ่มพูนความเชื่อมั่นในกฎแห่งการเวียนว่ายตายเกิดอย่างแน่นแฟ้นว่า มนุษย์และสัตว์ทั้งหลายตายแล้วต้องเกิดอีก

บาปมีจริง บุญมีจริง นรกมีจริง

จิตวิญญาณเป็นธาตุเดิมแท้ ส่วนร่างมนุษย์ร่างสัตว์ต่างๆ นั้นเป็นเพียงพาหนะ หรือหุ่นสรีระยนต์สำหรับให้จิตวิญญาณเข้าสิงสู่ในแต่ละภพชาติเท่านั้น เช่น ชาติก่อนเกิดเป็นช้าง ชาตินี้เกิดเป็นมนุษย์ ชาติหน้าเกิดเป็นเทวดา หมุนเวียนเปลี่ยนไปตามอำนาจบุญกรรมนำแต่ง

เมื่อเรามารู้ความจริงเสียแล้วเช่นนี้ ก็ควรจะนำความรู้นี้กลับไปเที่ยวบอกกล่าว สั่งสอนมนุษย์ทั้งหลายให้รู้ความจริง จะได้เลิกเบียดเบียนกดขี่ข่มเหงทำทารุณสัตว์เดรัจฉานทั้งหลาย เช่น วัว ควาย หมู หมา เป็ด ไก่ ช้าง ม้า เป็นต้น

๒๑. นางงามนางแบบ

หลวงปู่คำคนิงเดินเที่ยวชมเมืองนรกต่อไป เห็นสถานที่แห่งหนึ่งสว่างไสวรุ่งเรืองดุจแสงฟ้าแลบอยู่แปลบปลาบ เป็นยกพื้นเวทีกว้าง สะพานทอดยาวโค้งลงไปในสระน้ำอันกว้างใหญ่ สระน้ำนั้นลุกไหม้เป็นเปลวไฟแดงฉานโชติช่วงน่าพรึงกลัว ก็รู้ว่าเป็นขุมนรก

บนสะพานนั้นมีหญิงสาวรูปร่างอรชรสวยงามจำนวนมากพากันเดินจากเวทีมีม่านผืนใหญ่มหึมา หญิงสาวเหล่านั้นแต่งกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์สวยงาม เดินนวยนาดลงจากเวทีทอดขามาตามสะพาน

จ่ายมบาลอธิบายว่า มนุษย์ผู้หญิงเหล่านี้เป็นพวกนางงามนางแบบ กำลังเดินโชว์ร่างกายและเสื้อผ้า หลวงปู่คำคนิงยืนงุนงงประหลาดใจยิ่ง

นางงามนางแบบเสื้อผ้าอาภรณ์สวยงามฉุดฉาดสะดุดตาเหล่านั้น เดินเรียงรายตามกันออกไปยืนอยู่กลางสะพาน แล้วเยื้องกรายเปลื้องเสื้อผ้าออกก่อน เหลือแต่ร่างกายล่อนจ้อนอุดจาดนัยน์ตา แต่ละนางร่างสวยงามด้วยส่วนสัดปานนางฟ้า

จากนั้น ก็มีนกอินทรีย์ตัวใหญ่บินมาจากไหนไม่รู้ นัยน์ตานกอินทรีย์แดงฉานพวยพุ่งออกมาเป็นเปลวไฟ มันบินมาตรงหน้าหญิงสาวแต่ละนางที่ยืนเปลือยกายอยู่ แล้วใช้จงอยปากอันคมกริบ

จิกเข้าที่หน้าผากหญิงสาวกระชากทีเดียว หนังศีรษะและเส้นผมก็ลอกออกมาตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า กลายเป็นหนังทั้งแผ่นหญิงสาวนางนั้นส่งเสียงหวีดร้องโหยหวลด้วยความเจ็บปวด

เมื่อนกอินทรีย์จิกลอกเอาหนังออกไป ก็เหลือแต่ร่างที่แดงฉานไปด้วยเลือด น่าขยะแขยงชวนขนพองสยองเกล้า จะมองหาความงามเมื่อตะกี้นี้ไม่พบเลย นกอินทรีย์ได้จิกกินนัยน์ตาทั้งสองข้างก่อนแล้วจึงจิกเอาเนื้อแดงๆ ออกมาเผยให้เห็นอวัยวะภายใน คือ ตับไตไส้พุง น่าขยะแขยงไม่สวยไม่งาม จากนั้นนกอินทรีย์จิกกินตับไตไส้พุงจนหมดสิ้น เหลือแต่ร่างโครงกระดูกยืนสั่นสะท้านอยู่

ฝ่ายหญิงสาวคนอื่นๆ เห็นเช่นนั้นก็มีความหวาดกลัวตายอย่างสุดขีดพากันกระโดดหนีลงไปในสระนรกที่เป็นไฟลุกโชติช่วง แดงฉานนั้น ก็ถูกเปลวไฟนรกลุกเผาไหม้ ส่งเสียงร้องกรีดแหลมระเบ็งเซ็งแซ่ด้วยความเจ็บปวด

แต่แล้วก็มีเหล็กคล้ายหอกเผาไฟแดงๆ แทงทะลุร่างหญิงสาวนั้นส่งขึ้นมาจากขุมไฟนรก ร่างที่ไหม้เหลือแต่กระดูกขาวโพลน ก็กลับกลายเป็นร่างหญิงสาวสวยงามเหมือนเดิม มีเสื้อผ้าอาภรณ์สวมใส่เหมือนเดิมทุกอย่าง

ต่อจากนั้น ก็ถูกนกอินทรีย์โผบินเข้าจิกกระชากเสื้อผ้าออกเหลือแต่กายเปลือยล่อนจ้อน แล้วจิกหนังลอกออกทั้งแผ่นจิกกินเนื้อ กินตับไตไส้พุงเหมือนที่กระทำกับหญิงสาวคนแรก

ส่วนหญิงสาวคนอื่นๆ มีความหวาดกลัว ส่งเสียงหวีดร้องวุ่นวายระเบ็ง เซ็งแซ่นั้น จะวิ่งหนีไปทางไหนก็ไม่ได้ เพราะมีหอกเผาไฟแดงๆ แทงขึ้นมาจากขุมนรก เพลิงจี้สะกัดหน้าสะกัดหลังไว้รอบข้างไปหมด

หลวงปู่คำคนิงสลดสังเวชเป็นอย่างยิ่ง ไม่ทราบว่าหญิงสาวเหล่านี้มีความผิดสถานใด ถึงต้องมาถูกกระทำลงโทษอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตถึงปานนี้

จ่ายมบาลล่วงรู้วาระจิต ได้ตอบว่า หญิงสาวเหล่านี้สมัยเป็นมนุษย์ชอบประพฤติตนทางอนาจาร คือ อวดร่างกายของตนเปลือยร่างต่อสาธารณะ และหลงใหลลุ่มหลงในเสื้อผ้าอาภรณ์เครื่องตกแต่งประดับกายอย่างไม่ลืมหูลืมตา สามารถกระทำชั่วได้ในทุกสิ่ง เพื่อแสวงหาเงินมาซื้อเสื้อผ้าอาภรณ์ประดับตัวเองอวดคนอื่น

เป็นผู้หญิงประเภทฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ไม่รู้จักศาสนาคำสั่งสอนของศาสดาองค์ใด ไม่เชื่อในคุณธรรมความดีใดๆ ไม่ละอายแก่ใจ

เชื่อแต่ว่า เกิดมาชาตินี้ชาติเดียว ต้องแสวงหาความสุขสนุกสนานให้เต็มที่ กิน ถ่าย เสพกาม และนอนเท่านั้น อย่างอื่นไม่คิด ชาติหน้าไม่มี บาปบุญไม่มี นรกไม่มี ดังนั้น เมื่อหญิงสาวเหล่านี้ตายแล้ว จึงต้องมาเสวยกรรมอยู่ในนรกเช่นนี้

๒๒. มนุษย์นรก

หลวงปู่คำคนิงเที่ยวดูชมต่อไป พวกจ่ายมบาลหรือผู้คุมนักโทษในแดนต่างๆ แสดงกริยานอบน้อมนิมนต์ให้หลวงปู่คำคนิงได้ดูชมสะดวกใจ ได้พบเห็นสัตว์นรกรูปร่างแปลกๆ น่าเกลียดน่าขยะแขยง

สัตว์นรกเหล่านี้ เมื่อถึงคราวอานุภาพของ "ศีลห้า" ที่เคยสะสมไว้หลายแสนหลายล้านชาติติดตามมา ส่งผลให้ถึงในนรก

สัตว์นรกเหล่านี้ก็จะได้รับผลบุญของศีลห้า นั่นคือร่างกายจะเปลี่ยนสภาพจากสัตว์นรก เปลี่ยนภูมิไปเกิดในโลกมนุษย์ทันที สัตว์นรกที่ได้ไปเกิดเป็นมนุษย์นี้จะเกิดเป็นมนุษย์ที่มีสภาวะจิตดุร้ายเหี้ยมอำมหิตเป็นส่วนมาก มีน้อยที่จะมีจิตใจสำนึกผิดมีเมตตากรุณา

เมื่อสัตว์นรกเหล่านี้มาเกิดเป็นมนุษย์ แม้ผลบุญจะอำนวยให้เกิดในตระกูลสูงศักดิ์อัครฐานบ้าง เกิดในตระกูลร่ำรวยมหาเศรษฐีบ้าง เกิดในตระกูลปานกลางบ้าง ตระกูลต่ำบ้าง แต่จิตใจ วิญญาณก็จะเหี้ยมอำมหิตอยู่เหมือนเดิม

วิญญาณสัตว์นรกที่ไปเกิดเป็นมนุษย์เหล่านี้แหละที่ไปสร้างความเดือดร้อนให้สังคมมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย และก็จะมีอยู่สืบไปจนกว่าโลกจะแตกสลาย มันเป็นไปตามกฎของสังสารวัฏ เป็นเวรกรรมของสัตว์โลกที่จะต้องเผชิญกับความชั่วร้าย พวกจ่ายมบาลอธิบายให้หลวงปู่คำคนิงฟัง

๒๓. ศีลห้าสู่สวรรค์

หลวงปู่คำคนิง ท่องเที่ยวต่อไปถึงทางแยกแห่งหนึ่ง จ่ายมบาลบอกว่า ตรงนี้เป็นชุมทางไปสู่สวรรค์ชั้นต่างๆ เส้นทางเป็นสายรุ้งพุ่งจากพื้นเป็นวงโค้งขึ้นไปในอากาศนั้น

เป็นเส้นทางสำหรับผู้เจริญวิปัสสนาได้บรรลุธรรมขั้นโสดาบัน เมื่อตายแล้วต้องขึ้นเส้นทางนี้ไปสู่สวรรค์เบื้องสูง สำหรับอริยบุคคลชั้นโสดาบันที่เป็นอู่ทอง อู่แก้ว คล้ายบุษบก มีสายชักขึ้นและชักลงจากพื้นดินไปในอากาศนั้นเป็นอู่ยนต์สำหรับผู้ที่จะไปสวรรค์ตามกำลังบุญวาสนาที่สร้างสมไว้สมัยเป็นมนุษย์

อู่ทอง อู่แก้วอันสวยงามรุ่งเรืองนี้เลื่อนขึ้นเลื่อนลงรับผู้มีวาสนาขึ้นสู่สวรรค์ตลอดเวลา แสดงว่าแม้จะมีคนบาปหนาไปตกนรกมากมืดฟ้ามัวดิน ขณะเดียวกันก็มีคนดีๆ ไปขึ้นสวรรค์มากเหมือนกัน

นอกจากอู่ทองคำและอู่แก้วบุษบกแล้ว ยังมีบันไดเงิน บันไดทองและบันไดแก้วแพรวพรายทอดขึ้นสู่ท้องฟ้าไปสวรรค์ เมื่อคนขึ้นไป บันไดวิเศษเหล่านี้ก็จะเลื่อนขึ้นไปจนสุดสายตา

จ่ายมบาลบอกว่า ผู้ที่จะขึ้นสวรรค์ได้จะต้องถือศีลห้าเคร่งครัดเป็นอย่างน้อย มั่นคงในพระรัตนตรัยไม่คลอนแคลน มีใจบุญสุนทรทานเมตตาต่อผู้อื่น

ผู้คนผู้มีบุญวาสนาที่กำลังรอขึ้นสวรรค์ มีทั้งหญิงและชาย เด็กเล็กก็มี หนุ่มสาวก็มี คนเฒ่าคนแก่ก็มี คนเหล่านี้มีหน้าตา

ยิ้มแย้มแจ่มใสอิ่มเอิบเบิกบาน แต่งกายสวยงาม มีรัศมีออกจากร่างกายรุ่งเรืองคล้ายหิ่งห้อยตัวใหญ่

พวกเขาล้วนได้ผ่านการพิพากษาตัดสินมาจากศาลาพันห้องแล้ว จึงมีสิทธิที่จะขึ้นสวรรค์ชั้นฟ้าได้ เพื่อได้รับการมีอินทรีย์สวยงามผ่องใส

หลวงปู่คำคนิงหยุดมองดูอย่างตะลึงลาน เพราะเห็นเส้นทาง ขึ้นสู่สวงสวรรค์นั้น สวยงามอัศจรรย์สุดพรรณนา เห็นเป็นเส้นแสงสีต่างๆ เป็นเส้นโค้งสวยงามยิ่งกว่าสายรุ้ง

หลวงปู่คำคนิงอดแปลกใจไม่ได้ว่าในขณะที่ดวงวิญญาณของมนุษย์ทั้งหลายหลั่งไหลไปเมืองนรกนั้น ในเวลาเดียวกัน ก็มีดวงวิญญาณของมนุษย์ที่ทำดีมีบุญญาธิการหลั่งไหลไปสวรรค์อยู่มากเหมือนกัน แต่เทียบดูแล้วเห็นว่า คนไปสวรรค์ชั้นต่างๆ ยังมีน้อยอยู่นั่นเอง ส่วนคนที่ไปนรกมีมากกว่า

จ่ายมบาลบอกว่า ผู้ที่จะขึ้นไปสวรรค์นั้น ยึดถือมั่นคงในการกระทำดีสวามิภักดิ์ต่อศาสนาที่ตนนับถืออย่างแน่นแฟ้น

ถ้าเป็นพุทธศาสนิกชน จะต้องยึดมั่นอย่างแน่นแฟ้นในพระรัตนตรัยจริงๆ จึงจะได้ขึ้นสู่สวรรค์ชั้นอมร

๒๔. สัมภเวสี

ออกจากชุมทางไปสวรรค์แล้ว ก็มาถึงทางสามแพร่งอันอ้างว้างเยือกเย็นเป็นดินแดนอันแห้งแล้งชวนให้หดหู่หัวใจอย่าง

บอกไม่ถูก มีผู้คนทั้งหญิงและชายมากมายทุกเพศทุกวัย นั่งบ้างยืนบ้าง ที่นอนกลิ้งเกลือกอยู่กับพื้นดินก็มีมาก ทุกคนต่างส่งเสียงร้องไห้คร่ำครวญพร่ำพิไรรำพันต่างๆ นานา ดังระงมไปหมด มิทราบว่าพวกเขามีทุกข์โศกอันใด

จ่ายมบาลอธิบายให้ฟังว่า คนเหล่านี้ล้วนตายโหงมาทั้งนั้น เป็นพวกวิญญาณที่ตายก่อนถึงกำหนดอายุขัย เพราะถูกบาปกรรมหนักตามตัดรอนชีวิต เมื่อตายโหงแล้วก็ไปยังศาลาพันห้อง แต่พญายมบาลไม่อาจตัดสินได้ เพราะพวกนี้ตายก่อนกำหนด จึงได้ขับไล่ส่งให้มาอยู่ตรงชุมทางสามแพร่งนี้ เพื่อให้เที่ยวเร่ร่อนไปในโลกมนุษย์ก่อน รอเวลาจะถูกตัดสินให้ไปผุดเกิด

พวกผีตายโหงหรือวิญญาณตายโหงนี้ เรียกว่าพวก "สัมภเวสี" คือ ผู้แสวงหาที่เกิด แต่ยังหาที่เกิดไม่ได้เพราะยังไม่ได้รับการพิพากษาตัดสิน

ดังนั้น ก็เที่ยวตระเวนเรื่อยไป เที่ยวหลอกหลอนมนุษย์บ้าง เพื่อแสดงตนขอส่วนบุญ ที่เที่ยวหลอกหลอนด้วยความอาฆาตพยาบาทบ้างก็มีเยอะแล้วแต่นิสัยดั้งเดิมว่าเป็นพาลมากน้อยเพียงใด

เมื่อเที่ยวชมแดนศาลาพันห้อง หรือยมโลกพอสมควรแล้ว จ่ายมบาลก็เตือนให้หลวงปู่คำคนิงรีบกลับคืนสู่ร่างในโลกมนุษย์เสียเถิด เพราะแดนนรกหมกไหม้นั้น ยังมีอีกมากมายเที่ยวไม่จบสิ้นง่ายๆหรอก

พอตั้งใจว่าจะกลับก็กลับมาถึงวัดถ้ำคูหาสวรรค์ในโลก

มนุษย์โดยเร็ว เมื่อมาถึงวัดถ้ำคูหาสวรรค์ก็เห็นร่างของตัวเองงอจุ้มหมอบฟุบอยู่กับอาสนะลักษณะของคนที่หมดสิ้นลมหายใจ จึงหยุดพิจารณาดู

เห็นร่างของตัวเองใสคล้ายแก้วโปร่งแสง แต่ชราภาพหนังเหี่ยวย่นมองเห็นตับไตไส้พุงหมด เห็นเส้นเอ็นทุกเส้นกะดูกทุกชิ้นในร่างกายเห็นเลือดแดงฉานเอิบอาบอยู่ทุกส่วน

เมื่อพิจารณาดูสังขารร่างกายของตนเองแล้ว ก็รู้สึกรังเกียจขยะแขยงแถมยังมีกลิ่นเหม็นโชยมาจากร่างนั้นด้วย ก็ยิ่งสะอิดสะเอียน มันเหม็นเหมือนหมาเน่า

คิดว่า โอ้หนอ...ร่างของคนเรานี้มันเป็นโพรงที่ของอวัยวะของเหม็นเน่าสกปรกไว้แท้ๆ คนเรายังมาหลงรักหลงกอดร่างมนุษย์ด้วยกันอยู่ได้

ยิ่งเป็นร่างตัวเองก็ยิ่งรักยิ่งหลงเฝ้าตกแต่งด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ สวยงามๆ ไม่อยากให้มันแก่เฒ่าง่ายๆ

นี่เป็นความหลงผิดแท้ๆ หลงคิดว่าร่างกายนี่เป็นของเราและของเขาความจริงร่างกายเปรียบเหมือนที่อยู่อาศัย หรือพาหนะชั่วคราวที่จิตวิญญาณอาศัยเท่านั้น ตัวเราที่แท้จริงคือจิตวิญญาณที่ยังหลงยึดอยู่ในโลภะ โทสะ โมหะ ร่างในความเป็นมนุษย์นี้สกปรก สู้ร่างที่เป็นกายทิพย์ไม่ได้

เพราะกายทิพย์ที่จิตวิญญาณอาศัยไปเที่ยวชมแดนยมโลกนี้เป็นกายทิพย์ที่โปร่งใส มีรัศมีเรืองรองดุจประกายดาว คิดจะไปไหน

มาไหนก็ไปได้รวดเร็วดังใจนึก อยากรู้อยากเห็นอะไรก็สามารถรู้ได้รวดเร็วไม่ติดขัด

เมื่อพิจารณาดูซากร่างความเป็นมนุษย์ของตนแล้ว ทำให้ไม่อยากกลับเข้าสู่ร่างเดิมที่นอนฟุบอยู่ เพราะมีกลิ่นเหม็นเน่าน่ารังเกียจขยะแขยงเหลือทน

แต่แล้วก็มาคิดได้ว่า เรายังสร้างสมบุญบารมีในโลกยังไม่เพียงพอจะทิ้งร่างมนุษย์ไปยังไม่ได้ แม้แต่พญายมบาลยังไล่ให้กลับมาสร้างบุญบารมีเพิ่มเติมเลย

ฉะนั้น ถึงแม้ร่างกายจะแก่ชราคร่ำคร่า มีกลิ่นเหม็นเน่าสกปรกโสโครกก็ตามเถอะ เราจำเป็นต้องฝืนใจ กลับเข้าสิงสู่อยู่ในร่างนี้ต่อไปเพื่อประพฤติพรตพรหมจรรย์ ปฏิบัติธรรมสร้างสมความดีสืบไป

เพียงนึกเท่านี้ก็รู้สึกวูบหวิวไปชั่วขณะจิต คล้ายจะหมดสติไปชั่ววูบมารู้สึกตัวในชั่วขณะจิตต่อมา ก็พบว่าจิตได้เข้าสิงร่างเดิมแล้ว และเคลื่อนไหวได้

เมื่อตายแล้วฟื้น ญาติโยมทายกทายิกาทั้งหลายก็ดีอกดีใจกันใหญ่หลั่งไหลมาฟังเทศน์ฟังธรรม หลวงปู่คำคนิง ก็เล่าให้ฟังว่ามรณภาพแล้วไปไหนบ้าง ขอให้ทายกทายิกาศรัทธาทั้งหลายจงเชื่อเถิดว่าบาปบุญมีจริง

เวลามีชีวิตอยู่ นรกสวรรค์อยู่ในอกในใจ แต่เวลาตายไปแล้วจิตวิญญาณก็พาไปพบสวรรค์จริงๆ นรกจริงๆ อีกภพภูมิต่างหากตายไปแล้วยังจดจำตัวเองได้หมดทุกอย่าง

ฉะนั้น ขอให้ทายกทายิกาศรัทธาทั้งหลาย อย่าได้ประมาท อย่าได้ประพฤติชั่วผิดศีลธรรมเลย เพราะถ้าประพฤติผิดศีลธรรม ทำแต่กรรมชั่ว แล้วจะไปถูกลงโทษในแดนนรกจริงๆ เพราะหลวงปู่ไปเห็นมาแล้ว ขอให้ทุกคนเร่งรีบทำความดี ประพฤติอยู่ในศีล กินในธรรมเร็วๆ เข้า จะได้ไปสวรรค์ชั้นฟ้าเมื่อเราตายไปแล้ว อย่าพลัดวันประกันพรุ่งในการประพฤติปฏิบัติธรรม เพราะความตายอาจจู่โจมมากระทันหันเมื่อไรก็ได้ ขณะมีชีวิตอยู่จงรีบเร่งให้ทาน ปฏิบัติในศีล และเจริญภาวนาเสียเดี๋ยวนี้ เดี๋ยวจะไม่ได้ทำ โดยตายกะทันหันเพราะถูกบาปกรรมตัดรอน ต้องทุกขเวทนาเป็นสัมภเวสีอย่างหลวงปู่ไปเห็นมาแล้ว น่าเวทนาเป็นที่สุด

หลวงปู่คำคนิง สนฺจิตโต แห่งวัดป่าถ้ำคูหาสวรรค์ ตำบลบ้านด่าน อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี กล่าวถึงการ “ตาย” ครั้งที่ ๒ นับจากยืนตายที่ถ้ำภูอีด่างมาแล้ว ตอนเป็นชีปะขาว ดังเล่าตอนต้น

ต่อมาท่าน “ตาย” อีกเป็นครั้งที่ ๓ ระหว่างเข้าสมาบัติเช่นกัน คราวนี้ลูกศิษย์ลูกหาเห็นเข้า คิดว่าหมดลมจริง จึงพากันไปซื้อโลงมาบรรจุเตรียมการทำศพท่ามกลางความโศกเศร้าใหญ่หลวง แต่ท่านกลับฟื้นคืนชีวิตกลับมาอีก จึงพากันดีใจ โลงศพยังคงเก็บไว้ข้างเตียงในเวิ้งถ้ำหลังฉากผ้าที่ขึงกั้นไว้

"บางครั้ง หลวงปู่ลงไปนอนในโลงนั่นเพื่อทำสมาธิเป็นเวลานานๆ หลายวัน"

พระสุธี ญาณวโร (ธาตุเหล็ก) ศิษย์ผู้เรียบเรียงประวัติของหลวงปู่จากการถอดคำจากภาษาลาวโดยพระทองสา ฐานทินฺโน (คำแฝง) กล่าวถึงความเป็นอยู่ของหลวงปู่ในปัจจุบันที่วัดป่าถ้ำคูหาสวรรค์

ส่วนหลวงปู่เอง ได้กล่าวเมื่อตอนไปนมัสการท่านที่วัดริมฝั่งแม่น้ำโขงว่า "จากการตายไปเห็นนรก ได้พบสภาพน่าเอน็จอนาจแล้ว ทำให้ปู่เพิ่มความเชื่อมั่นในกฎแห่งการเวียนว่ายตายเกิด ขอลูกหลานญาติโยมทั้งหลายเชื่อเถิดว่าบาปมีจริง บุญมีจริง นรกมีจริง สวรรค์มีจริง จิตวิญญาณเป็นธาตุเดิมแท้ ส่วนร่างมนุษย์ ร่างสัตว์ต่างๆ นั้น เป็นเพียงพาหนะ หรือหุ่นสรีระยนต์สำหรับให้จิตวิญญาณเข้าสิงสู่ในแต่ละภพ แต่ละชาติเท่านั้น"

การปฏิบัติธรรมของหลวงปู่คำคนิงตามถ้ำตามเขาและป่าลึก ท่านเล่าว่าได้เกิดประสบการณ์สำคัญๆ เป็น "ข้อธรรม" อย่างไม่รู้ลืม

เช่น คราวหนึ่ง ท่านธุดงค์ไปที่ภูละบาว เห็นไร่สับปะรดขึ้นงามชวนขบฉันเป็นยิ่งนัก จึงนั่งภาวนาตรงสับปะรดลูกหนึ่งที่แก่จัด อธิษฐานจิตให้มันหลุดร่วงจากต้น

"ปู่ภาวนาอยู่เจ็ดวันเจ็ดคืน จนสิ้นความเพียรแล้วไม่เห็นมันมีท่าจะร่วงหลุดให้ขบฉัน ตอนนั้นคอแห้งเป็นผงไม่มีอะไรแก้ได้ จึงตัดสินใจเอามีดที่ติดไปด้วยตัดสับปะรดปอกปาดกิน"

ผลแห่งการตัดสับปะรดกิน ทำให้ท่านเดินหลงป่าอยู่ถึง ๗ วัน หาทางออกไม่ได้ เดินไปเดินมาก็วนกลับมาที่ไร่สับปะรด เหมือนจะย้ำให้ตระหนักถึงความผิดในการตัดสับปะรดมากิน

"ปู่จึงขอขมาลาโทษในกรรมที่ทำไป ให้สัตย์ปฏิญาณจะไม่กระทำเช่นนี้อีก ขอเทพยดาฟ้าดินโปรดยกโทษยกภัยให้สักครั้งเถิด" เมื่อสำนึกผิดและขอขมาแล้ว ๓ วัน ก็พบทางออกจากป่าตรงนั้นไปได้

๒๕. พระคาถา อด อุด อัด ของหลวงปู่

การบำเพ็ญเพียรปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดของหลวงปู่คำคนิงทำให้ท่านมีพลังจิตและพลังธรรมสูง ยิ่งท่านประจุพลังเหนือพลังในสายปะคำขนาดใหญ่ แล้วแจกจ่ายแก่ทหาร ตำรวจ อาสาสมัคร ผู้ป้องกันชายแดนไทยย่านนั้น รวมถึงญาติโยมที่ไปกราบขอท่านถึงถ้ำคูหาสวรรค์ ท่านก็มอบให้

ระหว่างมอบ ท่านจะกล่าวคาถาดังๆ

"อด อุด อัด บริสุทธิ์ในธรรม"

รวม ๓ ครั้ง แล้วคล้องปะคำเป่ากระหม่อมให้

"ไป...ไปได้แล้ว เดินออกปานนี่ ถ้าใครยิงลูกปืนใส่ออกมาก็อย่าเอาไป"

ท่านบอกให้ความมั่นใจ ปรากฏว่าคน "ลองดี" ออกจากถ้ำขึ้นไปข้างบนลองยิงทันที

ไกปืนลั่นแช๊ะ แช๊ะ แต่กระสุนไม่ระเบิด

พอหันกระบอกปืนไปทางอื่น กดไกลูกกระสุนก็แผดเปรี้ยงสนั่นทุกนัด คนที่ลองถึงกับกลับไปกราบหลวงปู่ขอขมาที่ “ลองของ”

วัตถุมงคลอันสำคัญของท่านอีกอย่างหนึ่ง คือตลับไม้จันทร์บรรจุของขลัง มีเทียนเสก ดินเสก เกศาของหลวงปู่ ซึ่งเคยมีคนแย่งแทบจะฆ่ากันตาย ตอนเจ้ามหาชีวิตลาวพระเจ้าศรีสว่างวัฒนาจัดพระราชพิธีอุปสมบทให้ท่านกับน้ำมนต์ตลับไม้จันทร์นี้ ท่านมักจะให้แก่สตรี “เป็นของที่มีคุณอนันต์ แต่ก็มีโทษมหันต์”

ท่านกล่าวเป็นปริศนาธรรมแล้วกำชับไม่ให้เปิดดูน้ำมันจะไหลออกมา ถ้าผนึกให้แน่นเท่าใดยิ่งดี สำหรับวิธีใช้ หากต้องการจะไปเจรจากับใคร ถ้าประสงค์สิ่งใดก็ตาม ซึ่งไม่ผิดศีลธรรม เช่น ติดต่อธุรกิจการค้า ไปขอขั้นขอตำแหน่ง ขอเงินเดือนเพิ่มจากเจ้านายหรือจะขอลาภผลใดๆ ให้จุดธูปบูชา กล่าวนะโม ๓ จบ ระลึกถึงหลวงปู่ นำตลับใส่ปากอม อธิษฐานถึงสิ่งต้องประสงค์ แล้วเอาออกขึ้นที่บูชาอย่างเดิม มุ่งหน้าไปเจรจาความต้องการทันที

ระหว่างทางห้ามพูดจากับผู้ใดเป็นอันขาด คำแรกที่พูดหลังจากอมตลับไม้จันทร์แล้ว จะต้องเป็นผู้ซึ่งเราต้องการไปเจรจาด้วย หากทำตามนี้จะได้รับผลสำเร็จทุกประการ นี่คือการให้คุณอนันต์

ส่วนที่จะให้โทษมหันต์ หมายถึงว่า ถ้านำไปใช้ในทางผิด

ศีลธรรมแทนที่จะเกิดประโยชน์โภคผล กลับจะเป็นภัยร้ายแก่ตน เพราะเวทมนต์คาถาที่ประจุลงไปนั้นเพื่อนำไปใช้ในทางดี ไม่ใช่ทางชั่ว เมื่อ "แหกคอก" ออกไป ย่อมได้รับภัยพิบัติสู่ตนเป็นโทษมหันต์

มีญาติโยมหลายคนสงสัย ทำไมหลวงปู่จึงครองผ้าสีเกือบดำ ทั้งที่บวชอยู่ในพระบวรพุทธศาสนา และพระคาถาสั้นๆ ของท่าน คือ อด อัด อุด บริสุทธิ์ในธรรม ได้มาอย่างไร มีความหมายประการใด

หลวงปู่เล่าว่า เดิมเมื่อบวชเป็นพระภิกษุแล้วก็ครองผ้าเหลือง กระทั่งไปถึงภูฤาษีได้พบความมหัศจรรย์ แรกทีเดียวก่อนถึงปากถ้ำ พอท่านจะตามงูก็เห็นเสือตัวใหญ่จังก้าอยู่ปากถ้ำเลยไม่กล้าเข้า

จึงนั่งอธิษฐานจิตว่า ต้องการจะมาบำเพ็ญเพียรธรรมในถ้ำ ขอให้เสือหลีกทางออกจากปากถ้ำ ปรากฏว่าเสือไม่ยอมออกก็ตัดสินใจเดินเข้าไปเป็นไรเป็นกัน

พอเข้าถึงปากถ้ำเสือหายไปไหนไม่รู้ คิดว่าเสือจะหลบเข้าถ้ำก็ตามเข้าไปอีก ไม่เจอเสือ เจอคนเป็นพระฤาษีลักษณะเคร่งในญาณมาก

เมื่อสนธนาธรรมกันแล้ว ก็เลื่อมใสขอศึกษาธรรมกับท่าน พระฤาษีจึงว่าถ้าจะเป็นพวกเดียวกันก็ต้องครองผ้าสีเดียวกัน จึงเปลี่ยนจากเหลืองเป็นสีกรักสีดำนับแต่นั้นมา

คาถา อด อัด อุด บริสุทธิ์ในธรรมก็ได้จากพระฤาษี

ได้จากการเรียนธรรมชั้นสูง หลวงปู่บอกที่มาของพระคาถาสำคัญ พร้อมกับอธิบาย

อด...คือ ความอดทนวิริยะในธรรมอันบริสุทธิ์ เช่น หนาวก็ไม่ให้พูดว่าหนาว ร้อนก็ไม่ให้พูดว่าร้อน เจ็บก็ไม่ให้พูดว่าเจ็บ เพราะมนุษย์ที่เกิดขึ้นมาได้ทุกรูปทุกนามครบอาการ ๓๒ อย่าง ครบบริบูรณ์นั้นก็ด้วยธรรมได้แต่งให้เกิด อันมีศีลห้าเป็นพื้นฐานของอุบาสก อุบาสิกา ทุกคนที่เกิดมาเป็นมนุษย์ย่อมจะเห็นอยู่ทุกวันว่า มีคนเกิดมีคนแก่ มีคนเจ็บ แล้วก็มีคนตาย เพราะเป็นกฎของธรรมชาติ ไม่ว่ามนุษย์และสัตว์เมื่อเกิดอันมีขันธ์ห้าก็ย่อมมีดับ

ทุกสิ่งในโลกมักจะมีเป็นคู่ เช่น หญิงกับชาย ดีกับชั่ว เกิดกับตาย ในทำนองนี้ พระพุทธเจ้าเองปรารถนาอย่างยิ่งคือ คำว่า หนึ่งไม่มีสองนั้นก็หมายความว่า เมื่อมีเกิดย่อมไม่มีตาย เมื่อไม่มีตายย่อมไม่มีเกิด อย่างใดอย่างหนึ่ง ให้ถึงการหลุดพ้นจากกิเลสหมดสิ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

หลวงปู่ต้องการให้ทุกคนรู้จักตัวเจ้าของเองให้มากที่สุด อย่าไปสนใจในสิ่งที่ห่างจากตัว ให้อ่านตัวเจ้าของให้ออก เพราะธรรมที่ทุกคนอยากได้อยากเห็นนั้น มันอยู่ในตัวของแต่ละบุคคลแล้ว แต่ที่เรามองๆ มันไม่เห็น อ่านมันไม่ออกก็เพราะกิเลสมันบังอยู่ อุปมาดังตัวเรานี้เหมือนแก้วน้ำที่ใสสะอาด บรรจุไปด้วยน้ำสกปรกอันมีกิเลสตัณหา ความอยาก โลภโมโทสัน ความอยากร่ำ

อยากรวย ความไม่รู้จักพอนี้สะสมอยู่ในจิต ก็ย่อมจะมีแต่ความมืดมน

ถ้าทุกคนพยายามหยิบและตักตวงเอาสิ่งทั้งหลายที่กล่าวมาออกจากจิตออกจากใจ ในไม่ช้าก็จะพบแต่ความสว่างไสวแห่งธรรมที่ปรารถนาเหมือนดังแก้วน้ำที่ล้างสะอาด ไม่มีสิ่งใดบรรจุ จะมองให้ทะลุมุมไหนก็สามารถมองเห็น จะมองคนอื่นให้ทะลุปรุโปร่งก็ย่อมทำได้ นั่นคือตัวธรรมที่แท้จริง

คาถาคำที่ ๒ ของหลวงปู่คำคนิง จุลมณี คือคำว่า...อัด

ท่านขยายความให้ฟัง ต้องค่อยๆ คิดตามคำของท่านให้ดีอย่าสับสน

"อัด คือ อะไร ทุกคนที่เกิดมาในโลกย่อมจะรู้จะเห็นว่าอะไรเป็นเรื่องของทางโลก เช่น คนพูดกันหรือทะเลาะกัน คนฆ่ากัน รถชนกัน ไฟไหม้บ้าน สิ่งเหล่านี้ เราไม่ต้องไปสนใจ ปิดหู ปิดตา ปิดปาก ไม่ให้ได้ยิน ไม่ให้เห็น ไม่ให้พูด ไม่ต้องรับรู้จากสิ่งที่จะทำให้เป็นตัวกั้นความดี ให้วางให้หมด ดูแต่ใจเจ้าของแต่ผู้เดียว รู้แต่ลมเข้าลมออกเท่านั้น จะทำอะไรก็ให้อยู่ในศีลในธรรม ให้ระลึกรู้อยู่ตลอดเวลา"

ท่านกล่าวต่อไป "ญาติโยม ทายก ทายิกาทั้งหลาย เราต้องอัดไม่ให้เสียงเข้ามาในหู ไม่ให้รูปเข้ามาทางตา ไม่พูดสิ่งที่ต่ำไปสูงไปให้พูดแต่สิ่งพอดี นี่คือธรรมตัวจริง"

คาถาที่ ๓ หลวงปู่อธิบาย

"อุด คืออะไร หมายถึง เมื่อเราอุด เราอัด ปิดกั้นความเลวร้าย ความชั่ว ความวุ่นวาย ทั้งหลายไม่ให้เข้ามาทางตา ทางหู ทางปากของเราแล้ว ก็อุดความดีเอาไว้ในตัวของเราไม่ให้มันไหลออกไป กาย วาจา ใจของเราก็จะบริสุทธิ์ในธรรม ระลึกชอบ ตั้งใจชอบ ปฏิบัติชอบ ตาอย่าไปดูในสิ่งที่ไม่เป็นธรรม หูอย่าได้ฟังในสิ่งที่ไม่เป็นธรรม ปากอย่าได้พูด ในสิ่งที่ไม่เป็นธรรม อุดความดีทั้งหลายเอาไว้ให้เกิดความบริสุทธิ์ในธรรม ถ้าทุกคนพยายามตั้งอกตั้งใจปฏิบัติก็จะพบแต่ความสำเร็จที่ปรารถนาไว้ทุกประการ"

หลวงปู่เน้นให้คิดไตร่ตรอง "อด อัด อุด บริสุทธิ์ในธรรม คือการปฏิบัติส่งเสริมคุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รู้ซึ้งถึงธรรมของพระพุทธองค์ว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นตัวธรรมะที่พาให้เห็นธรรมอันจริงแท้ อด อัด อุด บริสุทธิ์ในธรรม คือการปฏิบัติที่นำให้เราระลึกชอบ ตั้งใจชอบ ปฏิบัติชอบ อยู่ชอบ กินชอบ นั่งชอบ นอนชอบ ไปชอบ มาชอบ วาจาชอบ อด อัด อุด เป็นขันติบารมีธรรม คือความอดทนให้เกิดปัญญาบารมีที่เป็นปรมัตถ์ มัดหู มัดตา มัดจิต มัดใจ มัดมือ มัดตีนให้เป็นธรรม"

ส่วนผลการปฏิบัติตามพระคาถา หรือจะใช้เป็นคำบริกรรมให้เป็นหลักยึดเหนี่ยวสำหรับปฏิบัติธรรมให้เกิดธรรมของหลวงปู่คำคนิง คือ อด อัด อุด บริสุทธิ์ในธรรมนั้น

หลวงปู่เน้นว่า "ให้เข้าใจไว้ ญาติโยม ทายก ทายิกา ทั้งหลาย

จงเข้าใจกันไว้ ถ้าผู้ใดทำได้โลกนี้จะเจริญขึ้นหลายเท่า ถ้าทำไม่ได้ โลกจะล่มจมลงไปต่ำที่สุดหาไม่มี อด อัด อุด บริสุทธิ์ในธรรมนี้ ดีเลิศ เป็นของประเสริฐทำให้หน่ายโลกจักรวาล มีจิตใจเบิกบาน อยู่นานไม่ตายไม่เฒ่า ไม่เข้าพยาธิโรคา ยิงปืนน้อยมาใส่เป็น ข้าวตอกดอกไม้ ยิงปืนใหญ่มาใส่เป็นข้าวต้ม ข้าวหนม (ขนม) ด้วย พุทโธ ธัมโม สังโฆ”

อานิสงส์อันยิ่งใหญ่ในการปฏิบัติ อด อัด อุด บริสุทธิ์ ในธรรม หลวงปู่ชี้ “ถ้าเข้าใจดี ปฏิบัติด้วยจิตที่ตั้งมั่น จะหันหน้า เข้าสู่สวรรค์นิพพาน ไม่หนึ่งเกิด สองตาย อด อัด อุด บริสุทธิ์ ในธรรม ไม่มีตาย ไม่มีเฒ่า ไม่มีเข้าพยาธิ”

หลวงปู่ตอบปัญหาธรรมะ

ผู้เขียน : หลวงปู่ครับ ในเมืองไทยปัจจุบันนี้พระที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับและได้รับการยกย่องว่าเป็นพระอรหันต์นั้นทุกวันนี้มีมากน้อยไหมครับ

หลวงปู่ : คำว่าพระอรหันต์ไม่มีหรอก มีอยู่องค์เดียวเท่านั้นคือองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่องค์เดียวเท่านั้นที่เป็นพระอรหันต์จริง แต่ในปัจจุบันนี้ ที่ชาวโลกเขายกย่องกันว่าองค์นั้นองค์นี้สำเร็จพระอรหันต์มันเป็นเรื่องของชาวโลกเขา แต่อาจารย์จะบอกให้อย่างหนึ่งพระสงฆ์ที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบในเมืองไทยที่มีชีวิตอยู่ทุกวันนี้ ที่จะได้เกินไปกว่าอาจารย์นั้นไม่มี แต่ที่จะเสมอหรือทัดเทียมก็มีอยู่ไม่เกินองค์หนึ่งหรือสององค์เท่านั้น นอกนั้นส่วนมากจะได้อนาคามี สกิทาคามี และโสดาบันมากกว่า

ผู้เขียน : หลวงปู่ครับ พระพุทธเจ้าท่านเสด็จดับขันธ์เข้าปรินิพพานไปแล้วจริงเท็จยังไง ในเมื่อศาสนาของท่านยังไม่หมดอายุอย่างไรครับ

หลวงปู่ : อาจารย์จะบอกให้ ทุกวันนี้ถึงแม้ว่าพระองค์ท่านจะทิ้งสังขารไปนานแล้วก็ตาม พระองค์ท่าน ยังไม่ได้เข้าเมืองนิพพาน พระองค์ท่านยังอยู่นอกโลกอยู่ ยังคอยดูแลปกปักรักษาคุ้มครองพระศาสนาของท่านอยู่ จนกว่าจะสิ้นอายุพระศาสนาของท่านเมื่อใดตามคำทูลของพระอานนท์เถรเจ้า เมื่อนั้น

องค์สมเด็จท่าน จะรวมกระดูกพระอริยสงฆ์เสียก่อน พระองค์ท่านจึงจะเข้านิพพาน อันที่จริงอายุศาสนาของท่านหมดไปนานแล้ว แต่พระอานนท์มาทูลขอต่อไปอีก พระองค์ท่านก็อนุญาตให้ แต่มีข้อแม้ว่าระหว่างอายุศาสนาที่พระอานนท์มาขอต่อนี้ จะเจริญรุ่งเรืองมากเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับที่มวลมนุษย์ของชาวโลกเขาจะส่งเสริมกันเองเท่านั้น

ผู้เขียน : หลวงปู่ครับ ทำไมพระสงฆ์ทุกวันนี้มักจะไปยึดมั่นถือมั่นในเรื่องของฝ่ายธรรมยุต กับฝ่ายมหานิกาย

หลวงปู่ : อาจารย์ถามทีว่าพระเจ้าองค์ใดสอน พระพุทธเจ้าไม่ได้เคยสอนให้พวกเจ้าไปแบ่งแยกพระสงฆ์กันนะ ว่าเป็นฝ่ายธรรมยุต เธอเป็นฝ่ายมหานิกาย ถ้าพวกเจ้าคิดว่าฉันเป็นฝ่ายธรรมยุต พวกเธอเป็นฝ่ายมหานิกายกันแล้ว ก็ไม่ต้องมาสวดนะโมตัวเดียวกันซิ ถ้าพวกเจ้ายังสวดนะโมตัวเดียวกันอยู่แล้วก็ไม่ต้องมายึดถือในเรื่องของธรรมยุตหรือมหานิกายกัน ทำใจเจ้านั่นให้เป็นหนึ่ง ไม่ให้ใจเจ้านั่นเป็นสอง เพราะสองนั้นมันมีอยู่แล้ว เช่น ตาสองข้าง หูสองข้าง ปากบนปากล่างสอง มือสองข้างเท้าสองทั้งหมดมันมีสองตั้งแต่พวกเจ้าอยู่ในท้องแม่เมื่อพวกเจ้าเกิดมาเรื่องของความมีสองอย่าง มันมีมาพร้อมหมดแล้ว เพราะความมีสองนี่เองแหละ มันทำให้พวกเจ้าทุกข์ ทุกข์ไม่มีที่สิ้นสุด เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด อยู่อย่างนี้ชั่วกัปชั่วกัลป์ จงทำใจพวกเจ้าให้เป็นหนึ่ง ไม่เอียงซ้าย ไม่เอียงขวา ทำใจให้มันนิ่งเป็นหนึ่ง

ให้ได้ถ้าพวกเจ้าทำได้ไม่ตายเสียก่อน พวกเจ้าก็จะเห็นดวงธรรม ถ้าพวกเจ้าตายก็จะตายเพียงครั้งเดียวหนเดียว ไม่ต้องกลับมาตายอีกซ้ำสอง จะเชื่ออาจารย์หรือไม่ก็ตามใจ อาจารย์ก็บอกสอนได้เพียงเท่านี้

ผู้เขียน : หลวงปู่ครับ ผู้ที่เขาปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ จนสามารถมีคุณธรรมพิเศษเหนือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่จะทำได้ เช่น มีตาทิพย์ หูทิพย์ หยั่งรู้วาระจิตของผู้อื่นได้ รู้อดีตรู้อนาคตได้นั้น จะเป็นจริงตลอดไปไหมครับ ถ้าเขาผู้นั้นมีความสามารถ และเมื่อไรเขาผู้นั้นต้องการจะรู้เห็นโดยจะไม่มีความคลาดเคลื่อน หรือเรียกว่าภาพหลอน (นิมิตหลอน) หรือเรียกว่าอุปกิเลสของสมาธิ

หลวงปู่ : อาจารย์จะพูดให้พวกเจ้าฟังนะ จะเป็นพระสงฆ์ ฤาษีชีไพร หรือฆราวาสใดๆ ก็ตาม ถ้าเขาผู้นั้นประพฤติปฏิบัติได้เห็นดวงธรรมแล้ว จงสังเกตุว่าจะหลับตาทำสมาธิหรือจะลืมตาอยู่ก็ตาม เขาผู้นั้นจะมองเห็นเหมือนหลับตา ถ้าใครทำได้ขั้นนี้อาจารย์รับรองว่าเป็นจริงทุกขณะจิตของเขาที่เขาต้องการอยากรู้อยากเห็นนะ

ผู้เขียน : หลวงปู่ครับ ไม่ทราบว่าเวลาที่ญาติโยมมามนัสการหลวงปู่ทุกวัน ทุกคนมาก็ไม่เหมือนกัน บางคนดี บางคนไม่ดี หลวงปู่พอจะอธิบายได้ไหมครับ

หลวงปู่ : ปกติแล้วอาจารย์จะไม่พูดเรื่องนี้กับใครๆ ก็ตาม ที นี่เห็นเป็นเจ้าถาม อาจารย์จะเล่าให้ฟัง ทุกวันนี้ทุกคนที่มาหา

อาจารย์ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย จะเป็นพระภิกษุสงฆ์ก็ตามที ทุกคนที่มาหาอาจารย์นั้นเขาไม่ได้นุ่งเสื้อผ้ากันหรอก อาจารย์มองเห็นดีเห็นชั่วหมด ส่วนเรื่องกิเลสตัณหานั้น อาจารย์มันเลยพวกนี้ไปแล้ว ใครจะมาลองดีกับอาจารย์อย่างไรอาจารย์รู้ใจเขาหมด ตั้งแต่เขาเริ่มเดินทางออกจากบ้าน จะมาหาอาจารย์ด้วยซ้ำ ใครนินทาติเตียน ถึงแม้จะอยู่ไกลยังไง อาจารย์ทำไมจะไม่รู้ แต่อาจารย์ไม่อยากพูด ในเมื่อเขาเหล่านั้นชอบชั่ว เขาก็ทำชั่ว คนทุกวันนี้ไม่ชอบทำดีกัน อาจารย์เองไปตกนรกมาแล้ว ไปเห็นกับตามา ใครจะว่ายังไงก็ช่างเขา อาจารย์เชื่อธรรมของพระพุทธเจ้าเท่านั้น อาจารย์ไม่กลัวในเรื่องผิดใจคน แต่อาจารย์กลัวในเรื่องผิดธรรม เจ้าคิดเอาก็แล้วกัน

ผู้เขียน : หลวงปู่ครับ พญานาคมีมานานแค่ไหนครับ

หลวงปู่ : พญานาคมีมานานแล้ว พวกเขาอยู่ด้วยศีลอยู่ด้วยธรรมพวกพญานาคนี้เกิดก่อนพระพุทธเจ้าด้วย บ้านเมืองของพวกพญานาคนั้นไม่ได้สร้างไม่ได้ก่อเหมือนเมืองมนุษย์นะ ของเขาเกิดขึ้นเองแต่ละชิ้นแต่ละอย่างเป็นทองคำทั้งสิ้น ประดับไปด้วยเพชรนิลจินดาทั้งสิ้น เฉพาะสีแต่ละสีของเขานั้นมีเป็นร้อยสี และสีของเขานั้นมีแสงอยู่ในตัวสว่างไสวไปหมด เหมือนกับสีของไฟนีออนเมืองมนุษย์แหละ รูปร่างหน้าตาก็เหมือนคนเรานี้แหละ แต่ทุกคนสวยและเหมือนกันหมด การแต่งตัวก็คล้ายคนสมัยโบราณของเรามีผ้าสไบ

ผู้เขียน : หลวงปู่ครับ การไปเมืองพญานาคหลวงปู่ถอดจิตไปเที่ยวหรือยังไงครับ และถ้าวันไหนเกิดอยากจะไปเที่ยวอีกได้ทุกเวลาหรือเปล่าครับ

หลวงปู่ : อาจารย์เอาตัวลงไปเลย ไม่ได้ถอดจิตไปเที่ยวหรอก แต่อย่าลืมนะว่าถึงคนเราทุกวันนี้จะเป็นพระสงฆ์องค์เจ้าหรือแม้แต่ตัวอาจารย์ก็ตามที่เถิดถึงจะปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบแค่ไหนก็ตาม ถ้าพวกพญานาคเขาไม่มานิมนต์ให้ลงไปชมเวียงวังเขาแล้ว ไม่มีทางที่จะลงไปได้เลยอาจารย์พูดได้แค่นี้

สำหรับตัวอาจารย์เอง ก็ได้เอาตัวอาจารย์เองลงไป ๕ ครั้ง

๑. ที่ถ้ำภูนาค เหนือเวียงจันทร์ ประเทศลาว

๒. ที่แม่น้ำพระนั่ง เมืองภูละเบา ประเทศลาว

๓. ที่ถ้ำตุ๊กหลุกฝั่งไทย ที่ ต.เวินบึก อำเภอโขงเจียม

๔. ที่ถ้ำมืดฝั่งไทย ต.ซะซ้อม อำเภอโขงเจียม

๕. ที่ถ้ำคูหาสวรรค์ สำนักที่อาจารย์อยู่ทุกวันนี้เอง

พระผู้จากไป

นรชาติวางวาย มลายสิ้นทั้งอินทรีย์
สถิตทั่วแต่ชั่วดี ประดับไว้ในโลกา

กุศลธรรมทั้งหลายมีสติเป็นเค้าเป็นมูล ครั้นมีสติแล้ว กุศลธรรมทั้งหลายก็เกิดขึ้น ก็มีแต่ทำ ทำแต่ความดีทุกสิ่งทุกอย่าง รู้อย่างนี้แล้วก็ให้พากันหัดทำ มันผิดก็ให้รู้

เราจะทำด้วยกาย ก็ให้ระลึกนึกได้เสียก่อน เราจะพูด ก็ให้ระลึกถึงได้เสียก่อน เราจะพูดก็ให้ระลึกถึงได้เสียก่อน เราจะคิดก็ให้ระลึกถึงได้เสียก่อน

มันถูกเราจึงพูด
มันถูกเราจึงทำ
มันถูกเราจึงคิด

ให้เป็นผู้มีสติอยู่ตลอดเวลา ไม่ประมาทมัวเมา เผลอสติ ทำความดีอย่างนี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้ไม่ประมาท ชื่อว่าไม่ตายส่วนผู้ประมาทชื่อว่าตายแล้วแม้จะมีลมหายใจอยู่ก็ตาม เรียกว่า ตายจากความดีนั่นเองคำสอนของพระพุทธองค์ทรงตรัสไว้เป็นภาษาบาลีว่า

“สพฺพปาปสฺส อกรณํ ไม่ทำบาปทั้งปวง
กุศลสฺสูปสมฺปทา ทำกุศลให้ถึงพร้อม
สจิตฺตปริโยทปนํ ทำจิตให้ผ่องใส

เอตํ พุทฺธานสาสนํ นี้เป็นคำสอนพระพุทธเจ้า

สามประการนี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือเรียกว่าเจริญอัปปมาทธรรมคือยังความไม่ประมาท สำรวมระวังตั้งอยู่ในธรรมความดีด้วยกาย วาจา ใจ และสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นสัจธรรมประจำโลก ที่มีมาตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบันหรือแม้แต่อนาคต กฎแห่งสัจธรรมข้อนี้ก็จะยังมีอยู่ตลอดไปนั่นคือ

"สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา
สิ่งนั้นทั้งมวลย่อมมีการดับไปเป็นของธรรมดา"

ไม่ว่ายุคไหนสมัยไหน คนที่เกิดมาแล้วไม่มีใครจะหนีความตายไปได้พ้น เกิดร้อยก็ตายร้อย เกิดพันก็ตายพัน เกิดเท่าไหร่ก็ตายเท่านั้น ไม่ตายช้าก็ตายเร็ว เป็นกฎธรรมดาที่มีให้เห็นกันอยู่ ความตายนั้นไม่เคยปรานีใคร ไม่ว่าจะเป็นใคร ยิ่งใหญ่ขนาดไหน เมื่อถึงเวลาของเขาแล้วเขาก็จะทำหน้าที่คร่าชีวิตไปโดยเสมอหน้า ใครจะขอร้องวิงวอนอย่างไรก็ไม่ได้ทั้งนั้น อนิจจา..เพียงชั่วระยะไม่นานนัก พระอริยเจ้าท่านก็จากเราไป ทีละองค์อย่างน่าใจหาย ในสำนึกของปุถุชนที่ยังหวังเป็นที่พึ่งทางใจ จึงอดที่จะกระทบกระเทือนใจไม่ได้ เมื่อต่างก็ได้ทราบข่าวว่า

พระเดชพระคุณท่านหลวงปู่คำคนิง จุลมณี ท่านมรณภาพลงเสียแล้ว จากรอยยิ้มด้วยแววเมตตาปราณีของท่าน เป็นรอยยิ้มอันบริสุทธิ์สดใสของพระอริยเจ้าที่บรรดาญาติโยมทั้งใกล้และไกลได้เคยเห็นกันเป็นประจำทุกครั้งที่ญาติโยมได้ไปถึง สำนักสงฆ์

ถ้ำคูหาสวรรค์ อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี

สมัยกาลก่อนนี้ หลวงปู่คำคนิงท่านยังออกมานั่งให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น แววตามีประกายผ่องใสทุกขณะ ฝ่าเท้าอันบริสุทธิ์สะอาดที่ถูกสวมใส่เพื่อช่วยประคับประคองสังขารของท่านเอาไว้ให้เป็นที่พึ่งทางใจ เท้าทั้งคู่นั้นเคยเป็นที่รองรับสองมือและศีรษะที่พนมก้มกราบของผู้คนมากมาย

"วาสนาบารมีที่ต้องสร้างสมมามากเท่าใด จึงจะเป็นที่เคารพกราบไหว้ของผู้คนได้มากมายถึงเพียงนี้"

บัดนี้ไม่มีรอยยิ้ม ไม่มีฝ่าเท้าที่จะวางไว้รองรับการกราบไหว้ของท่านสาธุชนทั่วไป ไม่มีลมปากอันเย็นฉ่ำที่จะเป่าหัวให้ใคร และไม่มีท่านซึ่งเคยพรมน้ำมนต์ทุกครั้งก่อนจะนมัสการลากลับต่อไปอีก ทุกอย่างเป็นการยืนยันถึงสัจธรรมขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่คำคนิงท่านมักจะนำมาสอนกล่าวตักเตือนให้ระลึกจดจำไว้เสมอว่า

"อด อัด อุด บริสุทธิ์ในธรรม ไม่มีเจ็บ ไม่มีแก่ ไม่มีเฒ่า ไม่มีตาย ไม่เข้าพยาธิโรคา"

หลวงปู่คำนิงท่านกล่าวไว้ว่า "หนึ่งไม่มีสอง สองมีอยู่แล้วตั้งแต่เกิดมา มีหูสอง ตาสอง มือสอง เท้าสอง ปอดสอง สำไส้เล็ก ลำไส้ใหญ่ ปากสอง (ปากบนปากล่าง) ดีชั่ว มืดสว่าง คำว่าสองมันมีอยู่แล้วตั้งแต่เกิด ฉะนั้น คำว่าสองนี้มาพาให้ทุกข์ พาให้เคร้าหมอง พาให้เดือดร้อน กันอยู่ทุกวันนี้ไม่มีสิ้นสุด"

"จงทำให้เป็นหนึ่ง อย่าให้มีสอง ถ้าทำได้ก็ตายเพียงหนเดียว ต่อไปนี้ก็ไม่ต้องตายอีก นี้คือคำสอนกล่าวตักเตือนของหลวงปู่ท่านที่มีเมตตาต่อลูกศิษย์ทุกคนที่ไปกราบนมัสการเยี่ยมท่าน ทุกเย็นหลวงปู่ท่านมักจะออกมานอนพักผ่อนข้างนอกที่เก้าอี้แบบเอนหลังได้ หลวงปู่ท่านคุยสนุกมักจะคุยถึงสมัยเดินธุดงค์ และข้อธรรมะเสมอกับลูกศิษย์อุปัฏฐากทั้งสอง

แต่เมื่อเวลาเทศนาธรรม หลวงปู่ท่านจะมีข้อธรรมคำสอนที่ลึกซึ้งกินใจมาก สิ่งที่ท่านจะย้ำพร่ำสอนก็คือสติ ให้ทุกคนหมั่นระลึกรู้ได้ทุกอิริยาบถ จะพูดจะคิดจะทำ หลวงปู่สอนให้มีสติ คือ ให้อ่านตัวเจ้าของให้ออก บอกตัวเจ้าของให้ถูก เหมือนกับอ่านหนังสือ ถ้าท่านสาธุชนทั้งหลายพึงกระทำ และปฏิบัติตามคำสอนของท่านได้ ก็จะได้พบดวงธรรมที่ทุกคนปรารถนาทั่วหน้ากัน

หลวงปู่ท่านเริ่มอาพาธมาหลายปีแล้ว ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๒๕ แต่อาการก็ไม่หนัก เป็นๆ หายๆ เพราะความชราภาพอันเป็นกฎแห่งวัฏฏสงสารได้เข้ามาครอบงำ จนกระทั่งเมื่อวันศุกร์ที่ ๒๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๒๘ เวลาเช้า หลวงปู่ท่านได้เข้าห้องน้ำ ท่านอาจารย์ทองสาเห็นนานผิดสังเกต ก็ได้เคาะประตูถามหลวงปู่ท่าน หลวงปู่ท่านก็บอกว่าถ่ายไม่ออก ท้องผูกขอให้อาจารย์ทองสาช่วยหายาสวนทวารให้ท่านที หลวงปู่ท่านก็ทำของท่านเองเป็นแบบกระปุกเล็กๆ พออีกสักพักใหญ่ หลวงปู่ท่านก็บอกให้อาจารย์ทองสาเอามาอีก ทั้งหมดรวมเป็น ๓ หลอด ก็ยังไม่ถ่าย

หลวงปู่ท่านบอกอาจารย์ทองสา ช่วยหายาระบายกับยาสวนอีก ดูสีหน้าหลวงปู่อ่อนเพลียมาก มีเหงื่อโชกตัวเพราะเสียกำลัง สักพักใหญ่หลวงปู่ท่านก็ถ่ายแต่คราวนี้ถ่ายไม่ยอมหยุด จะนำหลวงปู่ออกมาจากห้องน้ำ หลวงปู่ท่านก็เดินไม่ไหว หลวงปู่ท่านสั่งอาจารย์ ทองไปยกเตียงโซฟาเข้ามาในห้องน้ำ ให้หลวงปู่ท่านนอนพักเอาแรง เปิดพัดลมต่ำลงพื้นห้องน้ำให้อากาศระบาย เพราะกลัวหลวงปู่ท่านจะร้อน เห็นท่านเพลียเต็มที่ อาหารเช้าก็ยังไม่ได้ฉัน อาจารย์ทองก็ถามหลวงปู่ว่าจะไปโทรศัพท์เรียกหมอนะ

หลวงปู่ท่านบอกว่าไม่ต้องเรียก ถ้ารักอาจารย์ไม่ต้องพาหมอมาเด็ดขาด แต่ไหนแต่ไร เวลาท่านล้มเจ็บก็ไม่เคยไปหาหมอเลย กลัวเขาจะฉีดยา หลวงปู่ท่านไม่เอาหมอเลย จะเจ็บป่วยแค่ไหนก็อยู่อย่างนั้น ให้มันหายเอง ทีนี้หลวงปู่ท่านก็พูดกับอาจารย์ทองว่าให้ช่วยหานาคบวชพระให้อาจารย์สัก ๓ องค์ด้วย อาจารย์ทองเคยถามหลวงปู่ว่าจะบวชให้ใคร หลวงปู่ท่านบอกว่าบวชให้อาจารย์ นี้แหละ

"หลวงปู่ให้บวชเมื่อไรครับ" อาจารย์ทองถามหลวงปู่

หลวงปู่ท่านบอก "ไวๆ เท่าไรยิ่งดี"

หลังจากหลวงปู่ท่านเพลียจนหลับไปพักหนึ่ง ท่านตื่นมาก็สั่งอาจารย์ทองว่า เจ้าต้องอยู่ที่นี่นะ อยู่ใกล้อาจารย์อย่างหนีไปไหนละ หลวงปู่ท่านสั่งอะไรหลายอย่าง คุยไม่ได้นานนัก ท่านก็ลิ้นแข็งพูดไม่ค่อยรู้เรื่องเรียกเด็กลูกศิษย์ ที่เล่นกันข้างนอกให้เข้า

ไปหาหลวงปู่และถามว่าเรื่องที่ท่านกำลังพูดอยู่นั้น มีใครฟังเข้าใจบ้าง ก็ไม่มีเด็กคนไหนจะฟังเข้าใจสักคนเดียว อาจารย์ทองเลยสั่งให้เด็กออกไปให้หมด แล้วบอกให้หลวงปู่ นอนพักผ่อนเสียก่อน พอมีแรง กำลังดีแล้ว ค่อยพูดทีหลังก็ได้ ดูเหมือนว่าท่านรู้ตัวว่าท่านมีเวลาของท่านน้อยมากเต็มที อาจารย์ทองก็บอกหลวงปู่ว่า ที่หลวงปู่พูดนั้น ฟังไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ เป็นเพราะลิ้นของหลวงปู่แข็ง หลวงปู่ท่านก็พูดของท่านอยู่นั่น ก็เลยปล่อยให้ท่านพูดไปพักหนึ่งท่านก็หลับไปอีกครั้ง อาจารย์ทองก็ปล่อยให้หลวงปู่ท่านพักเอาแรงบนโซฟาในห้องน้ำ แล้วอาจารย์ทองก็ออกมาโทรศัพท์ บอกญาติโยมที่รู้จักสนิท และปรึกษากับคุณหญิงสมนึกที่กรุงเทพฯ ทุกคนมีความเห็นว่าให้เอาหลวงปู่ออกจากห้องน้ำ มานอนพักที่เตียงของหลวงปู่ท่าน ทุกคนเป็นห่วงกันว่าเดี๋ยวหลวงปู่ท่านจะสิ้นใจในห้องน้ำ ซึ่งไม่ค่อยจะเหมาะนัก อาจารย์ทองก็ไปบอกหลวงปู่ ขอร้องให้ท่านออกจากห้องน้ำมาพักผ่อนที่เตียงของท่าน หลวงปู่ท่านก็บอกว่าไม่ไป จะอยู่พักที่ตรงนี้ ก็เลยปล่อยท่าน นอนพักอยู่ตามลำพัง

ส่วนอาจารย์ทองก็ออกมาปรึกษากับญาติโยม จะทำยังไงกันต่อไปที่ข้างนอก พอกลับไปดูหลวงปู่ท่านอีกที ก็เห็นหลวงปู่ท่านหล่นจากเตียงโซฟามานอนบนพื้นห้องน้ำ อาจจะเป็นเพราะท่านจะลุกไปถ่ายยังไงไม่ทราบ พออาจารย์ทองมาเห็นเข้า ก็บอกหลวงปู่ท่านขึ้นไปนอนบนเตียงโซฟา ผ้าสบงของท่านเลอะถ่ายของท่าน

เต็มไปหมด ก็เลยขอร้องให้ท่านออกไปข้างนอก คราวนี้หลวงปู่ท่านก็ยอมออก

อาจารย์ทองยกท่านก็ไม่ไหวก็สั่งเด็กวัดมาช่วยกันพยุงท่าน เด็กคนอื่นก็ไม่ยอมให้ใครเข้ามาพยุง นอกจากจะให้เด็กแอร์ (โสทะศรี สุราช) กับอาจารย์ทองเท่านั้น เพราะหลวงปู่ท่านรักเด็กแอร์คนนี้มาก หลวงปู่ท่านชราภาพมากก็เอาใจยากหน่อย พอเอาไปข้างนอกแล้ว ก็ให้หลวงปู่ท่านนอนที่เตียงหน้าห้องนอนของหลวงปู่ท่าน ระยะช่วงนี้ท่านถ่ายไม่หยุดเลย ตลอด ๑ วัน ๑ คืน แต่พอถึงเวลาช่วงเพล หลวงปู่ท่านก็ฉันอาหารได้มากกว่าปกติ ตั้งแต่อาจารย์ทองได้เฝ้าอาการป่วยของท่าน รู้สึกว่าท่านฉันได้มากกว่าปกติ ตั้งแต่ที่อยู่กันมา ก็มีครั้งนี้แหละ ระยะป่วย ๒-๓ วัน ท่านฉันอาหารได้มาก ญาติโยมจัดกับข้าวมาถวายหลวงปู่ ก็พยุงท่านนั่งพิงผนังหน้าห้อง รองด้วยเบาะและอาสนะ

สักพักหนึ่งนายอำเภอชื่อนิพนธ์ บูรณะปราสาท มาถึงเห็นอาการของหลวงปู่ท่าน ก็แนะนำเอาหลวงปู่ส่งโรงพยาบาล แต่ก็ไม่ได้นำท่านส่งโรงพยาบาล เพราะหลวงปู่ท่านไม่ยอมแต่ก็ได้สั่งหน่วยพยาบาลเคลื่อนที่มาตั้งชั่วคราวที่วัด และมีพยาบาลมา ๘ คน คอยดูแลอาการหลวงปู่ หมอก็ไปๆ มาๆ หลังจากหลวงปู่ท่านล้มป่วยได้ ๒ วัน ๒ คืน เห็นอาการระบบหายใจไม่ปกติ ทางพยาบาลจึงได้ให้อ๊อกซิเจนและน้ำเกลือ พอให้ไปครึ่งขวดรู้สึกว่าหลวงปู่มีแรงขึ้นมาก หลังจากนั้นท่านก็ถอดสาย

ออกซิเจน ห้ามพยาบาลไม่ให้มายุ่งกับท่าน ท่านโวยวายไม่ยอมให้จับต้องตัวท่านเป็นอันขาด อาจารย์ทองก็ต้องไปอ้อนวอนหลวงปู่ไม่ให้ขัดใจหมอ จะได้หายเร็วๆ แข็งแรง อาจารย์ทองบอกหลวงปู่ว่า อยากให้ปู่อยู่นานๆ ถ้าปู่เป็นอะไรไป ผมจะอยู่กับใคร

พยายามพูดอ้อนวอนท่านอยู่นาน ท่านก็บอกว่าจะให้ห่วงอะไร ถ้าปู่ไม่อยู่ก็พึ่งศีลพึ่งธรรมไปสิ ญาติโยมที่มาเฝ้าอาการป่วยได้ยิน ก็ร้องไห้ตามๆ กัน ทุกคนคิดว่าท่านไม่รอดแน่แล้วท่านถึงได้พูดอย่างนี้ สำหรับการรักษาของหมอนั้นก็ทำอะไรไปมากไม่ได้เพราะหลวงปู่ท่านไม่ยอมไปโรงพยาบาลเลย เครื่องมือทันสมัยก็ไม่มี นอกจากจะระงับไม่ให้อาการกำเริบหนักเท่านั้น ฉะนั้นอาการของท่านก็มีแต่ทรงกับทรุด

วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๒๘ ตอนเช้าก็ได้จัดอาหารให้หลวงปู่ท่านฉัน ดูอาการรู้สึกท่านแข็งแรงมาก หลวงปู่ท่านฉันอาหารมากโดยอาจารย์ทองเป็นคนป้อนอาหารให้ ช่วงนี้อาการของหลวงปู่เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย หลังจากฉันอาหารเสร็จก็ให้ท่านพักผ่อน พักใหญ่ต่อมาอาการหายใจของท่านไม่ปกติ เห็นอาการท่านเหนื่อยและหายใจแรงมากไม่เป็นจังหวะ เลยต้องขอร้องให้หลวงปู่อนุญาตให้เอาสายอ๊อกซิเจนเข้าช่วยในการหายใจ ท่านก็ยอม สักพักท่านก็หายใจเป็นปกติดี

ดูอาการท่านรู้สึกว่าท่านจะนอนๆ แล้วลุกนั่งเอาหมอนมา

พิงหลังแทน พอตกตอนเย็น หลวงปู่ก็ได้สั่งกับพระทองสาว่า "สองขันธ์" เบื้องบนท่านสั่งลงมา พระทองสากับอาตมาพระสุธี (ช่วงหลวงปู่อาพาธ) อาตมาได้สึกจากพระได้ ๗ วัน หลวงปู่ก็ได้มาล้มป่วย อาตมาได้ทราบข่าวก็มาดูแลท่าน ช่วงนั้นยังเป็นฆราวาสอยู่ ซึ่งช่วงนั้นหลวงปู่ได้หาฤกษ์บวชให้อาตมาแล้วในวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๒๘ การหาฤกษ์บวชอาตมาครั้งที่สองนี้หลวงปู่ท่านยังไม่ล้มป่วย และเป็นผู้หาฤกษ์ให้อาตมา

เย็นวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๒๘ มีหลวงปู่ พระทองสา และอาตมาพระสุธี (เป็นฆราวาสอยู่) ได้พูดขอร้องหลวงปู่ให้ขอต่ออายุกับครูบาอาจารย์ท่านอีก จะให้ทำอะไรก็จะทำให้ หลวงปู่ท่านบอกว่าเขาไม่ยอมแล้วครั้งนี้ เพราะขอต่ออายุกับเขามา ๔ ครั้งแล้ว หลวงปู่ท่านก็บอกให้อาตมาพระสุธีกับพระทองสาว่า พวกเจ้าลองไปขอกับเขาซิ เผื่อเขาจะให้นะ ส่วนตัวอาจารย์นั้นได้ขอแล้วเขาไม่ยอม อาตมาทั้งสองก็แต่งขันธ์ห้า ขันธ์แปด ขอครูบาอาจารย์ท่าน ก็ไม่รู้ว่าท่านจะยอมต่ออายุให้หลวงปู่หรือเปล่า

ทีนี้ หลวงปู่มาสั่งว่า เรื่องเทพเบื้องบนสั่งมาว่า "สองขันธ์" อาตมาทั้งสองไม่เข้าใจความหมาย ก็บอกให้หลวงปู่ช่วยอธิบายความหมาย ท่านก็บอกว่าเขาสั่งไม่ให้บอก เป็นอันว่าอาตมาทั้งสองไม่รู้ความหมาย ก็ขอร้องให้หลวงปู่ท่านติดต่อชั้นเทพ ให้เขายอมอนุญาตให้หลวงปู่ยอมอธิบายความหมายคำว่า "สองขันธ์" ในที่สุดก็ยอมบอก แต่ว่าเขายอมให้บอกเพียงขันธ์เดียว

หลวงปู่ท่านอธิบายขันธ์แรกว่า "ถ้าหากอาจารย์ เป็นอะไรไปแล้ว ก็อย่าได้เคลื่อนย้ายอาจารย์ออกจากถ้ำเด็ดขาดนะเจ้าทั้งสองจำไว้ให้ดี"

"หลวงปู่ครับ แล้วขันธ์ที่สองละครับ"

ไม่ได้เขาสั่งเด็ดขาด อาตมาทั้งสองก็เลยบอกหลวงปู่ว่าคืนนี้ขอให้หลวงปู่ลองติดต่อขออนุญาตเขาอีก เผื่อเขาจะยินยอมแล้วพรุ่งนี้เช้าผมจะถามใหม่นะครับ พอรุ่งเช้าหลวงปู่ท่านก็ฉันอาหารเช้าเสร็จก็ให้หลวงปู่ท่านดื่มแบรนด์ ปรากฏว่าท่านสำลักแบรนด์อย่างรุนแรง ทำให้ระบบหายใจท่านผิดปกติทันที เลยรีบตามหมอมาดูอาการของท่านน่าวิตกมาก หมอแนะนำให้ส่งโรงพยาบาลเถอะ เพื่อจะได้นำท่านฉายเอ็กซเรย์ดูระบบปอดของท่านเพราะว่าถ้าจะปล่อยให้ท่านอยู่อย่างนี้ จะไม่มีทางรักษาท่านได้เลย เพราะไม่อาจรู้สาเหตุอาการของโรคเลย นอกจากจะให้อ๊อกซิเจนกับน้ำเกลือ ซึ่งช่วยอะไรมากไม่ได้เลย ในที่สุดก็ตกลงกันวางยาสลบ แต่งขันธ์ขอขมาครูบาอาจารย์ นำร่างหลวงปู่ส่งโรงพยาบาลอำเภอโขงเจียม ผลของการเอ็กซเรย์ว่าปอดของหลวงปู่ทั้งสองข้างเสียหมด (โรคปอดบวม) หมอได้บอกอาตมาทั้งสองว่าให้นำท่านส่งโรงพยาบาลที่จังหวัดภายใน ๒๔ ชั่วโมง ไม่เช่นนั้นท่านจะเสียชีวิตภายในคืนนี้แน่นอน

อาตมาทั้งสองพร้อมญาติโยม ก็ตกลงใจนำท่านส่งโรงพยาบาลจังหวัด ซึ่งตอนนั้นกำลังอยู่ในระหว่างวางยาสลบอยู่

ถ้ายาหมดฤทธิ์ หลวงปู่ท่านมีสติเมื่อไร ท่านคงจะไม่ยอมไปเป็นแน่ ก็ได้รับการอำนวยความสะดวกจากนายอำเภอนิพนธ์ บูรณะปราสาท เป็นอย่างมากกับหมอโรงพยาบาลอำเภอโขงเจียม ได้นำร่างหลวงปู่ส่งโรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์

เมื่อถึงโรงพยาบาลก็ได้นำหลวงปู่เข้าห้อง ไอ.ซี.ยู. และได้รับการฝากให้ดูแลพิเศษจากผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลฯ ได้มาดูอาการของหลวงปู่ที่ห้อง ไอ.ซี.ยู และนายอำเภอโขงเจียม นายนิพนธ์ บูรณะประสาท ได้เสียสละเวลาไปคอยเฝ้าอาการทุกระยะ อาตมาทั้งสองก็ไปดูแลอาการอย่างใกล้ชิดพร้อมคุณหญิงสมนึก เปรมวัฒนะ

หลังจากนั้นหลวงปู่ได้เข้าโรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ที่จังหวัดอุบลฯ แล้ว ในช่วงระยะ ๔ หรือ ๕ วัน อาการของท่านดีขึ้นเล็กน้อย หมอให้อ๊อกซิเจนและน้ำเกลือตลอดเวลา อาตมาทั้งสองไปเยี่ยมหลวงปู่ท่าน เห็นท่านลืมตาดูน้ำตาท่านไหล พระทองสา ก็ได้บอกเรื่องต่างๆ ให้หลวงปู่ฟัง หลวงปู่ท่านก็รับรู้โดยการพยักหน้าและกระดิกมือเป็นการตอบรับ เพราะหมอเอาเครื่องอ๊อกซิเจนใส่ที่ปากหลวงปู่ท่านไว้ หลังจากนั้นหนึ่งอาทิตย์อาการของท่านไม่ดีขึ้นเลย มีแต่ทรงกับทรุด อาตมาเห็นหมอเขาให้น้ำเกลือหลวงปู่ทางมือ ทางเท้า ก็เลยสงสัยถามหมอว่าทำไมให้น้ำเกลือหลายสาย ก็ได้รับคำตอบว่าความดันในร่างกายของหลวงปู่ต่ำมากไม่สามารถวัดความดันได้

บางวันอาตมาทั้งสองไปเยี่ยมท่าน ก็ดูผิวพรรณสดชื่นดี บางวันก็ไม่ดี ยิ่งอาการทรุดมากขึ้น หลังจากวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๒๘ อาตมาทั้งสองไปเยี่ยม เห็นอาจารย์ทองได้พูดตอนหนึ่งว่าหลวงปู่ครับ อีกสองวันจะบวชสุธีกลับมาเหมือนเดิม ดูท่านน้ำตาไหล อาจารย์ทองก็เอากระดาษซับน้ำตา อาตมาช่วงนั้นก็อยู่ด้วย แต่เป็นโยมอยู่ ก็ได้แต่ร้องไห้เพราะสงสารท่านมากและพอรุ่งขึ้นอีกวัน ในวันที่ ๑๖ อาตมาทั้งสองก็ไปเยี่ยมเห็นหลวงปู่ท่านนอนหลับตลอดเวลา ก็ถามหมอว่า อาการของหลวงปู่ดีขึ้นไหม นางพยาบาลก็บอกว่า ตั้งแต่เย็นวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๒๘ ตอนเย็นเห็นท่านหลับก็ไม่มีใครไปกวนท่านเลย จนหมอมาตรวจดูร่างกายท่าน หลวงปู่ท่านนอนหลับ แต่ระบบหายใจของท่านยังทำงานอยู่ปกติแต่ตาท่านหลับตลอดเวลา จะเรียกเท่าไรท่านก็ไม่ลืมตาเลย

อาตมาทั้งสองฟังคำบอกอาการของหลวงปู่จากนางพยาบาลแล้วก็หนักใจแทน วันนั้นก็เลยไม่ได้พูดคุยกับหลวงปู่อีกเลย

ในใจของอาตมาทั้งสอง อยากมาบอกหลวงปู่ให้ท่านดีใจว่าพรุ่งนี้วันที่ ๑๗ เมษายน จะบวชสุธีและบวชพระใหม่อีก ๘ องค์ รวมทั้งหมดเป็น ๙ องค์ เมื่อบวชเสร็จจะพาพระบวชใหม่มากราบหลวงปู่ แต่ก็ผิดหวังเลยกลับมาที่วัดกัน เพื่อเตรียมงานบวชพระให้หลวงปู่ ๙ องค์ ตามที่หลวงปู่ได้ขอไว้เดิม ๓ องค์

ในวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๒๘ เวลาตี ๒ ก็ได้ทำพิธีบวชพระ ๙ รูป ไปเสร็จสิ้นตอน ๖ โมงเช้า หลังจากฉันเช้าเสร็จ อาตมาก็

จ้างรถให้รับพระบวชใหม่ไปรอหน้าโรงพยาบาล ส่วนอาตมาทั้งสองก็ไปกับคุณหญิง ก็ได้ไปปรึกษาหมอที่โรงพยาบาลโขงเจียมเรื่องจะนำหลวงปู่ท่านกลับวัดเพราะเห็นอาการของท่านไม่ดีขึ้นเลย ตั้งใจกันทุกฝ่ายว่าวันนี้เมื่อพาพระบวชใหม่ไปกราบหลวงปู่แล้วจะปรึกษาหมอที่โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ ที่หลวงปู่นอนรักษาตัวอยู่ จะขอร้องให้งดเติมน้ำเกลือ ขอให้แต่อ๊อกซิเจนอย่างเดียว เพราะดูสภาพร่างกายของหลวงปู่ท่านบวมไปทั้งตัวเลย อาตมาคิดว่าถ้าหมอไม่ยอมก็จะหาทางนำหลวงปู่ท่านกลับวัดดีกว่า

อาตมาทั้งสองพร้อมคุณหญิงได้มาถึงโรงพยาบาลที่จังหวัดประมาณสิบโมงกว่า เห็นว่าใกล้จะเพลก็ได้พาพระบวชใหม่ไปฉันอาหารที่หน้าโรงพยาบาล เสร็จก็พาพระบวชใหม่มานั่งรอเวลาเข้าเยี่ยมที่หน้าห้อง ไอ.ซี.ยู. ประมาณ ๑๑.๑๐ น. พอให้หลังแค่นั่งพักผ่อนเท่านั้น นางพยาบาลได้ออกมาบอกว่า หลวงปู่ท่านสิ้นใจเมื่อกี้นี้เอง เวลา ๑๑.๑๓ นาฬิกา

"อนิจจัง วัฏฏะสังขารา"

โลกนี้ก็หมดสิ้นพระอริยเจ้าลงไปอีกองค์หนึ่งแล้วหนอ ความดีของหลวงปู่คำคนิง จุลมณี เป็นความดีที่ไม่เคยมีโทษต่อผู้หนึ่งผู้ใดเลย ซึ่งคำสอนของหลวงปู่ท่านมีคุณประโยชน์ทั้งสิ้น สมควรน้อมนำใส่ใจไปประพฤติปฏิบัติเพื่อความสุขความเจริญ พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า

"มโน ปุพฺพงฺคม ธมฺมา
มโน เสฏฺฐา มโนมยา"

ท่านสาธุชนทั้งหลาย บัดนี้ พุทธองค์ทรงกล่าวไว้ว่า

ใจนั่นแหละเป็นหัวหน้า ใจนั่นแหละเป็นใหญ่ ใจนั่นแหละประเสริฐสุด สิ่งทั้งหลายทั้งปวง บาปก็ดี บุญก็ดี สำเร็จด้วยใจ

อรหันต์มรรคก็ใจ อรหันต์ผลก็ใจ ละอุปกิเลสนิพพาน กิเลสขาดจากสันดานหมดไป โมหะกิเลสหมด ทิฏฐิกิเลสหมดไป ยังเหลือแต่ใจสะอาด ปราศจากกิเลส เหมือนพระจันทร์เดินอยู่ในท้องฟ้านภากาศ ไม่มีอะไรจักทำลายได้

วาโยธาตุ แปลว่า ลมจากทิศทั้ง ๔ จะ ทำลายพระจันทร์ไม่ได้ ลมก็เป็นลมพระจันทร์ไม่แตกดับ พระจันทร์ก็อยู่อย่างนั้น

อาโปธาตุ แปลว่า ลมน้ำฝนตกลงมา เม็ดเล็ก เม็ดน้อย เม็ดใหญ่จะทำลายพระจันทร์ไม่ได้

ดังเช่นเปรียบได้กับใบบอน ตามธรรมดาใบบอนนั้น น้ำชำแรกแทรกเข้าไปในใบบอนมิได้ ถึงฝนจะตกลงมาถูกต้องใบบอนสักเพียงไร น้ำฝนก็มิอาจจะแทรกซึมเข้าไปในใบบอนได้ฉันนั้น เพราะใบบอนไม่ดูดเอาน้ำไปเลย นี้แลนักธรรม นักกรรมฐานทั้งหลาย จึงเรียกได้ว่าจบพรหมจรรย์ เปรียบดังเช่นพระจันทร์ ธรรมทั้งหลายใดๆ มีใจถึงก่อน ธรรมเหล่านั้นล้วนแจ้งอยู่ในใจของหลวงปู่คำคนิง จุลมณี พระอริยเจ้าผู้เฝ้าบำเพ็ญเพียรเพื่อจบพรหมจรรย์ มีความสมถะเป็นที่ตั้ง มีธรรมะขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นแก่นสารนำดวงจิตดวงใจไปสู่

ความบริสุทธิ์อันใสสะอาดผุดผ่อง ไม่เคร้าหมอง ความสุขย่อมติดตามเหมือนเงาเทียมตัวคนไปอย่างนั้น

ขอบุญบารมีแห่งองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระอริยเจ้าทั้งหลาย จงดลบันดาลให้สรรพสัตว์ทั้งปวงมีลมหายใจเข้าออกเถิด แล้วนับว่ามีอัตภาพร่างกายเป็นอริยะก็ดี มิได้เป็นอริยะก็ดี เป็นเทวดา มนุษย์ ครุฑ นาค วินิบาต อสุรกายก็ดี มีจิตก็ดี ไม่มีจิตก็ดี บรรดามีชีวิตอันอยู่ในทิศเบื้องบน กึ่งอกนิฎฐพรมหมในเบื้องต่ำ ในอเวจีมหานคร ในเบื้องขวาทิศทั้งแปด ตลอดไปในอเนกแสนโกฏิจักรวาล อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย จงมีอายุยืนนานเถิด จงสำเร็จซึ่งสมบัติทั้งปวงเถิด จงรักษาตนให้เป็นสุข ให้พ้นทุกข์เถิด

พระคำคนิงโพธิสัตว์เจ้า

บัดนี้ จะกล่าวถึงพระเดชพระคุณท่าน หลวงปู่คำคนิง จุลมณี (สนฺจิตฺโต) ผู้เป็นพระโพธิสัตว์เจ้า มีใจมั่นประกอบไปด้วยอธิษฐานธรรมมีความมั่นคงเด็ดขาดยิ่งนัก พยายามสร้างสมอบรมบารมีให้มากมูลเพิ่มพูนให้ความแก่กล้ายิ่งขึ้นไปในทุกชาติที่เกิด ไม่ว่าจะเกิดในชาติไหนภพไหนเป็นอะไรก็ตาม ก็ย่อมพยายามสร้าง ความมั่นคงตั้งมั่นแห่งดวงจิต เพื่อให้ศักดิ์สิทธิ์สัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งมาดถ้ายังขาดอยู่ไม่เต็มบริบูรณ์ ก็เพียรเพิ่มพูนให้ภิญโญภาพยิ่งขึ้นไป ให้สำเร็จตามความประสงค์ให้จงได้

ถ้าลงได้อธิษฐาน ในสิ่งใดแล้ว ก็มีใจแน่วแน่ตั้งมั่นในสิ่งนั้น มิได้หวั่นไหวโยกคลอนเลยแม้แต่น้อย ถึงใครจะคอยขู่คำรามเข่นฆ่าให้อาสัญสิ้นชีวิตเพื่อหวังให้บรรลุแห่งโพธิญาณความเป็นหนึ่งแห่งปัจเจก สัมมาสัมพุทธเจ้า การอธิษฐานธรรมของพระเดชพระคุณท่าน หลวงปู่คำคนิง ท่านก็ย่อมจะเหมือนพระโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย ผู้มีใจประกอบไปด้วยอธิษฐานธรรมนี้ มีอุปมาว่าก้อนหินภูเขาแห่งหนึ่ง แท่งทึบใหญ่มหึมาอันตั้งมั่นประดิษฐานอยู่เป็นอันดีแม้จะมีพายุใหญ่ขนาดไหน ก็มิอาจที่จะทำให้ภูเขาใหญ่นั้นสะเทือนเคลื่อนคลอน หวั่นไหวได้แต่สักนิดหนึ่งเลย อุปมาข้อนี้ พระเดชพระคุณคุณท่านหลวงปู่คำคนิง ซึ่งบำเพ็ญบารมีเป็นพระโพธิสัตว์เจ้าก็เป็นเช่นนั้น เมื่อมีมนัสมั่นมุ่งหมายซึ่งดวงธรรมที่ประเสริฐเลิศล้ำ ย่อมพยายามเสริมสร้างอธิษฐานธรรมอยู่เป็นนิตย์ ไม่มีจิตหวั่นไหวในที่ทุกสถานในกาลทุกเมื่อ เพื่อให้บารมีสมบูรณ์เต็มยิ่งๆ ขึ้นไป จนกว่าจะได้บรรลุแห่งความเป็นปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระเดชพระคุณท่าน หลวงปู่ท่านประกอบไปด้วยเมตตามีน้ำใจ ใคร่จะให้บรรดาสรรพสัตว์ทั้งหลายได้ประสบความสุขสำราญ หายมลทิน สิ้นทุกข์ หมดภัยหมดเวร แผ่ความเย็นใจไปทั่วทุกทิศ มีน้ำใจเป็นมิตรไมตรี ไม่มีจำกัด ทั้งมนุษย์ เทพเทวาและสรรพสัตว์ ไม่ให้มีความเดือดร้อนในทุกกรณี

อีกทั้งอุเบกขา วางใจเฉยเป็นกลางในธรรมอันล้ำเลิศ

ปราศจากความยินดียินร้ายโดยประการทั้งปวง เป็นปฐพีที่นิ่งเฉยไม่หวั่นอยู่อย่างนั้นจนกว่าจะบรรลุถึงที่หมายอันยิ่งใหญ่ หลวงปู่ท่านได้สร้างสมบารมีต่างๆ เพียบพร้อมไปด้วยทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะบารมี ปัญญาบารมี วิริยะบารมี ขันติบารมี สัจจะบารมี อธิษฐานบารมี เมตตาบารมี อุเบกขาบารมี

ความปรารถนาปณิธานของพระเดชพระคุณท่าน หลวงปู่คำคนิง จุลมณี ที่มีมากทุกภพทุกชาติ ดังจะกล่าวต่อไปนี้ ขอท่านทั้งหลายได้น้อมนำ สร้างกุศลบารมีทั้งปวงให้สำเร็จบริบูรณ์ เพราะเป็นของประเสริฐเลิศล้ำสำคัญสูงสุดในพระพุทธศาสนาที่ว่านี้ก็คือ นิพพานสมบัติ ก็เพราะว่าบรรดาสมบัติอื่นใดในโลกนี้และโลกหน้าในหมื่นจักรวาลมันไม่เที่ยงแท้แน่นอน จะเป็นมนุษย์มากด้วยทรัพย์ ลาภ ยศ สรรเสริญนานัปการ หรือจะเป็นเทพบุตรเทพธิดา อินทร์ พรหม ผู้วิเศษเสวยสุขอันประณีต ประเสริฐเลิศยิ่งกว่ามนุษย์และเทวดาก็ตาม ย่อมจะอยู่ได้เพียงชั่วครั้งชั่วคราวหมดบุญ หมดฌาน ก็ต้องพากันเวียนว่ายตายเกิดอยู่อย่างนั้นก็จะประสบสุขบ้าง ทุกข์บ้าง ตามกฎแห่งกรรมที่กระทำมา

ฉะนั้น บรรดาสาธุชนทั้งหลาย ต่อไปนี้ก็จะได้ทราบเรื่องราวความเป็นมาของแต่ละภพแต่ละชาติ ที่พระเดชพระคุณท่านหลวงปู่ท่านได้ตั้งใจปรารถนามานับเป็นอสงไขย อุตส่าห์พากเพียรสั่งสมอบรมบารมีมาเป็นอเนก เพื่อหวังบรรลุพระธรรมอันเลิศล้ำเหนือสิ่งใดๆ ในจักรวาลของความเป็นเอกแห่งพระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า

พญาช้างมงคลหัตถีพระโพธิสัตว์เจ้า

พยาช้างมงคลหัตถีพระโพธิสัตว์เจ้า หลังจากที่ได้ตั้งปรารถนาพระพุทธภูมิในพระชาติที่เป็นมานพผู้ยากจนเข็ญใจเป็นประเดิมเริ่มแรกแล้วพระโพธิสัตว์เจ้าก็ท่องเที่ยวเสวยสุขอยู่ ณ สวรรค์เทวโลกอยู่นานแสนนานแล้วจึงจุติจากเทวโลกลงมาบังเกิดในขัตติยตระกูลอันปรากฏนามว่า สิริบดีนคร เมื่อมีพระชนมพรรษาทรงเจริญแล้ว สมเด็จพระชนกธิราชก็เสด็จทิวงคตล่วงลับไป พระองค์ก็ได้เสวยมไหศูรย์สมบัติ ทรงพระนามว่าสมเด็จพระเจ้าสัตตุตาปนราธิราช มีพระบรมเดชานุภาพเป็นอันมากทรงปกครองไพร่ฟ้าประชาชนโดยทศพิธราชธรรม ก็สมเด็จพระบรมโพธิสัตว์เจ้านั้น ทรงมีพระหฤทัยรักใคร่ในหัตถีพาหนะ คือช้างเป็นอย่างยิ่ง แม้นพระองค์ได้ทรงสดับแล้วว่า มีมงคลคชสารอยู่ ณ ประเทศที่ใดๆ แล้วก็จะทรงพระอุตสาหะเสด็จไปประทับแรมอยู่ ณ ประเทศนั้นๆ จนกว่าจะจับมงคลคชสารได้แล้ว จึงจะเสด็จกลับนำมาสู่พระนคร แล้วทรงมอบให้นายหัตถาจารย์ ผู้วิเศษชำนาญเวทย์ฝึกสอนต่อไปเป็นดังนี้เสมอมาเป็นนิตย์

ณ แขวงเมืองสิริบดี มีพรานไพรพเนจรผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นคนเจนจัดสันทัดเที่ยวไปในทางเถื่อนทุกประเทศ วันหนึ่งเขาสัญจรไปในอรัญราวป่าเพื่อแสวงหาเนื้อ เมื่อมิได้ประสพพบพานหมู่มฤคแลฟาน โดยที่สุดแม้แต่สัตว์เดียรัจฉานสักตัวเดียวพอที่จะล่าได้ ก็ไม่อาจกลับบ้านได้ด้วยมือเปล่าตามวิสัยพราน จึง

ลดเลี้ยวเที่ยวในป่าลึก จนล่วงหนทางที่เคยเที่ยวไปของมนุษย์ ก็บังเอิญไปพบมงคลคชสารสีเศวตผู้ผ่องพรรณ งามด้วยงวงงา ปรากฏขาวกะว่าขนทรายจามรี ท่องเที่ยวอยู่ที่ถิ่นสถานชานสระโบกขรณีแห่งหนึ่ง แล้วจึงคิดรำพึงว่า

แต่อาตมาเที่ยวป่ามาช้านานนับเดือนและปีก็ได้มาแล้ว ยังไม่เคยพบมงคลหัตถีเช่นนี้เลย ก็คราวนี้ตั้งแต่ออกจากบ้านมาเราไม่ประสบเนื้อถึกมฤคี แม้แต่หมี เม่น เหี้ย กระต่าย ฟานทราย นกกระทา ตัวใดตัวหนึ่งก็มิได้พบพาน จึงได้ล่วงดงกันดารมาถึงสถานที่นี่ บุตรภริยาเราก็จักไม่ได้สิ่งใดเลี้ยงชีวิต อย่ากระนั้นเลย เราจะนำเอาข่าวพญาคชสารสีเศวตนี้เข้าไปเป็นบรรณาการกราบทูลให้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราทรงทราบ น่าที่จะได้ทรัพย์ข้าวของรางวัลสืบชีวิตไป ครั้นคิดสำเร็จตกลงใจดังนี้แล้ว ตะแกก็ตั้งจิตกำหนดแนวพนารัญสีขรินทรบรรพตให้ถนัดแน่ แล้วก็กลับมาในเมือง เขาไปหยุดอยู่แทบพระทวารพระราชวัง แล้วจึงบอกความนั้นให้ท่านข้างในนำไปกราบทูลสมเด็จพระบรมกษัตริย์ให้ทรงทราบเนื้อความ ครั้นสมเด็จพระเจ้าสัตตุตาปบรมโพธิสัตย์ทรงทราบความแล้ว ก็พระราชทานทรัพย์เป็นรางวัลแก่พรานไพรเป็นอันมาก แล้วมีรับสั่งให้ตระเตรียมพหลพลพาหนะเสด็จออกจากพระนคร ให้พรานนั้นเป็นมรรคนายกนำทาง เสด็จมาตามระหว่างเขาไม้ไพรพนมโดยลำดับจนบรรลุถึงประเทศที่นั้น

ครั้นได้ทอดพระเนตรเห็นมงคลคชสาร ก็ทรงโสมนัส ดำรัสสั่งให้แวดล้อมด้วยคชสารพาหนะมงคลคชสารเป็นอันมาก ก็ทรงจับพญาคชสารนั้นได้โดยไม่ยาก แล้วก็นำมายังพระนคร ดำรัสสั่งให้นายหัตถาจารย์ ผู้ฝึกช้างเข้ามา ทรงพระราชทานรางวัล แล้วจึงดำรัสราชโองการว่า

"ดูกร พ่อหัตถาจารย์ ในระหว่างกาล ๗-๘ วันนี้ ท่านจงเร่งฝึกสอนมงคลคชสารที่เราจับมาจากป่าให้มีมารยาทเป็นอันดี เราจะเล่นนักขัตฤกษ์มหรสพด้วยมงคลหัตถีสีเศวตอันประเสริฐตัวนี้"

ฝ่ายนายหัตถาจารย์รับพระราชโองการ แล้วก็มาทำการฝึกสอนคชสารให้สำเหนียก โดยให้โอสถและให้หญ้าเป็นอาหาร เพราะความที่ตนเป็นผู้ชำนาญในการฝึกช้างเป็นเยี่ยม ทั้งรอบรู้ในคชวิชาเป็นอย่างดี ต่อมาไม่ช้า ล่วงมาประมาณ ๓ วัน พญาคชสารประเสริฐตัวนั้น ก็เป็นอันฝึกสอนทรมานเป็นอันดี แล้วนำมาถวายได้ทันกำหนด

ครั้นถึงวันนักขัตฤกษ์สมเด็จบรมกษัตริย์จึงตรัสสั่งให้ประดับมงคลคชสารนั้นด้วยมงคลหัสดาภรณ์อันพิเศษซึ่งล้วนแล้วด้วยแก้วแลทองกุก่องตระการ เสด็จแล้วก็เสด็จทรงมงคลคชสารนั้นออกด้วยจตุรงคนิกรเสนาโยธาหารราชบริวารเป็นอิสริยยศอันใหญ่ยิ่ง เพื่อจะทรงเล่นนักขัตฤกษ์ แล้วก็เลยเสด็จทำประทักษิณพระนคร คือเลียบเมือง เป็นที่พระสำราญพระราชหฤทัย

ในเวลาราตรีที่ล่วงแล้ว มีฝูงช้างโขลงทั้งหลายมา แต่ราวป่าเข้าลุยเล่นในสวนพระราชอุทยาน ไล่หักรานพรรณพฤกษาที่ทรงผล พวงผกาบุปผชาติใหญ่น้อยทั้งสิ้นให้แหลกย่อยยับแล้ว มิหนำซ้ำยังถ่ายมูตรกรีสลงไว้ในที่นั้นเกลื่อนกลาดแล้วก็พากันหลีกไปครั้นเวลารุ่งสางสว่างกาล นายอุทยานบาล เห็นอุทยานย่อยยับอยู่ดังนั้น จึงนำเอาเนื้อความเข้าไปเพื่อจะกราบทูลในขณะที่สมเด็จพระบรมกษัตริย์เสด็จกลับจากประทักษิณนคร อุทยานบาลก็ยอกรประณมบังคมทูลว่า

"พระพุทธเจ้าข้า เมื่อเวลารัตติกาลนี้ มีฝูงช้างโขลงมาแต่ไพร บุกเข้ามาลุยไล่ตัดรานพรรณพฤกษาในราชอุทยานแหลกเหลวสิ้นแล้ว"

สมเด็จพระบรมกษัตริย์ได้ทรงสดับเช่นนั้นก็ตรัสสั่งให้เดินขบวนด่วน เสด็จเลยออกไปเพื่อจะทรงทอดพระเนตรพระราชอุทยาน ครั้นถึงแล้วก็ทรงเที่ยวทอดพระเนตรดูไปจนทั่ว ในขณะนั้นพญามังคลคชาธารพระที่นั่งทรงตัวประเสริฐก็บังเอิญได้สูดดมกลิ่นไอแห่งนางพัง นางช้างตัวเมียทั้งหลายซึ่งยังมีกลิ่นติดอยู่ในที่นั้นๆ ก็เกิดความเมามันขึ้นมาภายในด้วยอำนาจราคะดำกฤษณาให้เกิดความเสียวกระสัน จึงสลัดกายให้นายควาญท้ายตกลงแล้วก็คลุ้มคลั่งแทงสถานกำแพงอุทยานทลายลง แล้วก็ลุยแล่นไปไม่หยุดยั้ง

สมเด็จพระบรมกษัตริย์ก็ทรงพระแสงขอเกี่ยวคอเหนี่ยวไว้

ด้วยพระกำลัง ก็มิสามารถจะให้พญาคชสารนั้นหมดความบ้าคลั่งและและรู้สึกตัวกลัวเจ็บได้ พญามงคลคชสารตัวใหญ่ก็พาพระองค์สละจาตุรงคนิกายน้อยใหญ่ทั้งปวงไปโดยเร็ว ครั้นแล่นเข้ามาถึงอรัญราวไพรแล้ว พระองค์ก็เสวยความลำบากบอบช้ำระกำพระองค์ แต่ก็จำต้องทรงทรมานกับพญาหัตถีทรงหมดพระปัญญาที่จะหยุดยั้งไว้ได้

ครั้นยิ่งแล่นไปนานหนักหนา สมเด็จพระราชาก็ให้เกิดมีอันเป็นทรงมึนงง มิอาจที่จะทรงกำหนดทิศานุทิศได้ จึงทรงวินิจนึกในพระหฤทัยว่า "ถ้าเราจักไม่ปล่อยพญาช้างอันบ้าคลั่งตัวนี้เสียแล้ว หากว่าไปประสบได้ประสานสับประยุทธ์กับช้างอื่นแล้วก็น่าที่จะทำให้ อาตมาแตกกายทำลายชีวิตเสียเป็นแน่แท้ อย่ากระนั้นเลยจำเราจะสละพญาหัตถีนี้เสียก่อนเถิด"

มีพระสติตั้งดังนี้แล้ว จึงทอดพระเนตรสังเกตดูหมู่ไม้ที่ริมทางจร

ครั้นถึงไม้อุทุมพรคือ มะเดื่อใหญ่ต้นหนึ่งมีกิ่งทิ้งทอดห้อยลงพระองค์จึงโน้มพระกายขึ้นเกาะบนกิ่งไม้อุทุมพรนั้นได้ แล้วปล่อยให้พญาหัตถีนั้นวิ่งเตลิดไปตามเรื่อง ส่วนพระองค์ทรงนั่งบนกิ่งไม้ทรงหิวกระหายนักหนา เลยเสวยผลมะเดื่อนั้นไปพลางอยู่เป็นเวลานาน ฝ่ายพวกพลนิกายก็มีใจเป็นห่วงสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของตนยิ่งนัก จึงพากันเร่งรีบตามรอยช้าง ล่วงทางมาได้ไกลนักหนาจนเข้ามาถึงป่าใหญ่ ครั้นยังไม่พบกษัตริย์ก็กระทำ

อุโฆษประสานศัพท์สำเนียงบันลือลั่นสนั่นมา สมเด็จพระราชาได้ทรงสดับก็ทรงอุโฆษร้องรับ พวกพลนิกายได้ยินพระสุรเสียงก็พากันเข้าไปถึง จึงเห็นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวสถิตอยู่บนคบไม้มะเดื่อจึงเชิญเสด็จพระองค์ลงมาจากคบพฤกษาแล้วก็โคมดุริยดนตรีเชิญองค์บรมนราธิบดีเสด็จกลับสู่พระนคร ครั้นประทับแท่นสีหาสน์อันประเสริฐแล้ว จึงดำรัสสั่งให้หานายหัตถาจารย์ เข้ามาเฝ้าแล้วตรัสถามว่า

"แน่ะ นายหัตถาจารย์ผู้เจริญ ตัวท่านนี้มีความผิดด้วยประสงค์จะใคร่ฆ่าเราเสียมิใช่หรือ"

นายหัตถาจารย์ผู้ฝึกช้าง จึงกลับทูลสนองพระราชปุจฉาว่า

"พระพุทธเจ้าข้า เหตุไฉนพระองค์จึงดำรัสเหนือเกล้ากับข้าพระพุทธเจ้าฉะนี้ ก็พญามงคลราชหัตถีนั้น เกล้ากระหม่อมก็ได้ฝึกสอนด้วยดีเป็นอย่างยิ่งแล้วพระเจ้าข้า"

"ก็...เหตุใดพญาช้างจึงอาละวาด วิ่งพาเราเข้าป่าไปให้ได้รับความลำบากแทบล้มประดาตายเป็นการสนุกอยู่เมื่อไร" พระราชาทรงถามด้วยความขุ่นพระทัย

นายหัตถาจารย์ทูลตอบ "พระพุทธเจ้าข้า ซึ่งพญาหัตถีให้มีอันวิปริตไปเช่นนั้น เป็นพระอำนาจความเร่าร้อนแห่งราคะกิเลสแห่งตน แม้ได้สมความต้องการของตนแล้ว ก็คงจะกลับมาดอกพระเจ้าข้า" ทูลอธิบายด้วยความเชี่ยวชาญมั่นใจในวิทยาการของตน

"เออ...ดีแล้ว"

พระราชายังไม่หายขุ่นพระทัย "ถ้ากระนั้นจงยับยั้งอยู่ก่อนกว่ามงคลกุญชรนั้นจะกลับมา ชีวิตของท่านก็จะมิได้มี" ดำรัสเช่นนี้แล้วก็รับสั่งให้คุมตัวนายหัตถาจารย์ผู้วิเศษนั้นไว้ให้มั่นคงเพื่อรอการลงพระอาญาถ้าหากว่าพญามงคลหัตถีไม่กลับมาตามคำ

ส่วนพญามงคลหัตถีตัวประเสริฐนั้น ครั้นวิ่งคลุ้มคลั่งไปด้วยอำนาจราคะดำกฤษณาไปทันนางช้างเถื่อนในไพร สำเร็จมโนรมย์ประสงค์ของตนแล้ว ก็รีบกลับมาในเมืองเข้าไปที่ตนอยู่ครั้นเมื่อเวลาปัจจุบันสมัยใกล้รุ่ง นายหัตถาจารย์ตื่นขึ้นเห็นมงคลคชสารยืนอยู่ในโรงแล้ว รุ่งเช้าจึงเข้าไปเฝ้ากราบทูลแด่สมเด็จพระราชา พระองค์ก็ทรงโสมนัสปรีดาหายโกรธเคือง รีบเสด็จลงมาจากปราสาทโดยด่วนถึงโรงมงคลคชาธาร ทอดพระเนตรเห็นมงคลคชสารสีเศวต จึงเสด็จเข้าไปใกล้ ยกพระกรขึ้นปรามาสลูบคลำท้องและงาพญาช้างแล้วจึงมีพระดำรัสว่า

"เออ...ก็มงคลราชหัตถี ท่านสามารถฝึกสอนให้รู้ดีถึงเพียงนี้แล้วเหตุไฉนเมื่อยามแล่นไปในวันนั้น เรากดเกี่ยวเหนี่ยวไว้โดยแรงด้วยพระแสงขออันคมยิ่ง ยังไม่สามารถที่จะห้ามได้มันเป็นเพราะเหตุใดหนอ พ่อหัตถาจารย์"

"พระพุทธเจ้าข้า เหตุไฉนพระองค์จึงตรัสดังนี้เล่า" ท่านอาจารย์ช้างผู้ขมังเวทย์ได้ทีจึงรีบทูลตอบ

"ขึ้นชื่อว่าราคะดำกฤษณานี้ ย่อมมีคมเฉียบแหลมยิ่งเกินกว่าคมแห่งพระแสงขอนั้นไปร้อยพันทวี อนึ่ง ถ้าจะว่าช้างร้อนเร่า

ขึ้นชื่อว่าร้อนแห่งเพลิงคือราคะดำกฤษณานี้ ย่อมร้อนรุ่มอยู่ในทรวงแห่งสัตว์บุคคล อย่างเหลือร้อน ยิ่งกว่าความร้อนแห่งเพลิงตามปกติเป็นไหนๆ อนึ่ง ถ้าจะว่าไปช้างเป็นพิษเล่า ขึ้นชื่อว่าพิษคือราคะดำกฤษณานี้ย่อมมีพิษซึมซาบฉุนเฉียว เรี่ยวแรงรวดเร็วยิ่งเกินกว่าพิษแห่งจตุรพิธภุชงค์ คือพิษพญานาคทั้งสี่ชาติสี่ตระกูลเป็นไหนๆ เพราะเหตุนั้นไซร้พระพุทธเจ้าข้า ฝ่าละอองธุลีพระบาทจึงไม่อาจเพื่อจะเกี่ยวกดพญามงคลราชหัตถี ซึ่งแล่นไปด้วยแรงแห่งราคะดำกฤษณานั้นให้หยุดยั้งด้วยกำลังพระแสงขอได้เป็นดังนี้แหละพระพุทธเจ้าข้า" นายหัตถาจารย์ ผู้เชี่ยวชาญทูลอธิบายอย่างยืดยาว

"เออ..ก็ไฉนพญาคชสารนี้จึงกลับมาโดยลำพังใจตนเองเล่า" พระเจ้าอยู่หัวทรงถามขึ้นหลังจากที่ทรงนิ่งฟังท่านอาจารย์ช้างอธิบายอยู่นานนายหัตถาจารย์จึงทูลตอบว่า

"พระพุทธเจ้าข้า ข้อซึ่งพญาช้างไปแล้วและกลับนั้น ใช่ว่าจะมาโดยใจตนก็หาไม่ โดยที่แท้กลับมาด้วยกำลังอำนาจมนตรามหาโอสถของข้าพระพุทธเจ้า"

ได้ทรงสดับดังนั้น พระองค์จึงดำรัสว่า "ถ้ากระนั้นท่านจงแสดงกำลังมนต์และโอสถให้เราเห็นสักหน่อยเถิด"

นายหัตถาจารย์ผู้เรืองเวทย์รับพระราชโองการแล้ว หวังจักสำแดงอำนาจมนต์ของตนให้ประจักษ์แก่สายพระเนตร จึงสั่งให้คนบริวารไปนำเอาก้อนเหล็กก้อนใหญ่มา แล้วให้ช่างทองเอาใส่เตาสูบ เผาด้วยเพลิงให้ก้อนเหล็กนั้นสุกแดงดังถ่านแล้วจึงเอา

คีมคีบออกจากเตา เรียกพญาช้างเข้ามาแล้วก็ร่ายมนต์อันประเสริฐ พลางบังคับให้คชสารจับเอาก้อนเหล็กแดงนั้น ด้วยคำกำชับสั่งว่า

"ดูกรพญาตาคิทร์ผู้ประเสร็จ ตัวท่านจงหยิบเอาก้อนเหล็กนั้นในการบัดนี้ แม้นเรายังไม่ได้บอกให้วาง ท่านจงอย่าได้วางเลยเป็นอันขาด"

พญาคชสารตัวทรงพลัง ครั้นได้ฟังคำนายหัตถาจารย์สั่งบังคับ ก็ยื่นงวงมาจ้องจับเอาก้อนเหล็กซึ่งลุกเป็นไฟ แม้ว่าจะร้อนงวงเหลือทน จนงวงไหม้ลุกเป็นเปลวควันขึ้นก็ดี ก็ไม่อาจจะทิ้งก้อนเหล็กนั่นเสียได้ ด้วยกลัวต่อกำลังมนตราของนายหัตถาจารย์นั้นเป็นกำลัง สมเด็จพระบรมกษัตยริย์ทอดพระเนตรเห็นงวงคชสารอันเพลิงไหม้อยู่ดังนั้น ก็ทรงเกรงพญาช้างจะถึงแก่กาลมรณะจึงดำรัสสั่งให้นายหัตถาจารย์ บอกให้พญาช้างสารทิ้งก้อนเหล็กนั้นเสีย แล้วทรงหวนคิดถึงราคะดำกฤษณาของพญาช้างอันยืนอยู่ตรงพระพักตร์ พร้อมกับคำชักอุปมาอธิบายของนายหัตถาจารย์เมื่อครู่นี้ ทรงรำพึงไปก็ยิ่งทรงสังเวชในพระราชหฤทัยแสนทวี จึงทรงเปล่งออกซึ่งสังเวชวาทีว่า

"โอหนอ...น่าสมเพชนักหนา ด้วยฝูงสัตว์มาติดต้องข้องขัดอยู่ด้วยราคะดำกฤษณาของกิเลสอันมีพิษพิลึกน่าสะพึงกลัวร้ายกาจยิ่งนัก ราคะคือความกำหนัดนี้ ย่อมมีอาทีนวโทษเป็นอันมาก ก็เพราะเพลิงราคะมีกำลังหยาบช้ากล้าแข็ง ร้อนรุ่มสุมทรวงสัตว์ทั้งหลายอยู่อย่างนี้ สัตว์ทั้งหลายจึงต้องถูกราคะ

กิเลสย่ำยีบีฑานำทุกข์มาทุ่มถมให้จมอยู่ในอู่แอ่งอ่าวโลกโอฆสงสาร ไม่มีวันสิ้นสุดลงได้ เพราะราคะกิเลสนี่แลไซร้ สัตว์ทั้งหลายจึงต้องไปตกหมกไหม้อยู่ในมหานรกทั้งแปดขุม และสัตว์ทั้งหลายบางหมู่ต้องไปเกิดอยู่ในอุสสทนรกบริวาร มีประมาณร้อยยี่สิบแปดขุม อนึ่ง เพราะอาศัยราคะกิเลสนี้ไซร้ สัตว์ทั้งหลายจึงต้องไปทนทุกข์เวทนาอยู่ในเปตติวิสัยภูมิ และสัตว์ทั้งหลายบางหมู่ต้องไปเกิดอยู่ในกำหนดเดียรฉาน สัตว์ทั้งหลายอันบ่ายหน้าไปสู่อบายภูมิก็เพราะอาศัยราคะดำกฤษณาเป็นประการสำคัญ ฉะนั้น จึงน่าสมเพชนัก”

ครั้นทรงแสดงสังเวชวาทีเช่นนี้แล้ว สมเด็จพระบรมกษัตริย์หน่อพุทธางกูร จึงตรัสแสดงอาทีนวโทษแห่งราคะดำกฤษณาต่อไปว่า

“บรรดาสัตว์ทั้งหลายในโลกสันนิวาสนี้ เพราะอาศัยราคะดำกฤษณาย่อมเบียดเบียนบีฑาซึ่งกันและกัน เป็นต้นว่าบิดาย่อมเบียดเบียนบุตรบางทีฆ่าเสียก็มี บุตรย่อมเบียดเบียนบิดาบางทีฆ่าเสียก็มี บิดาย่อมเบียดเบียนธิดาตน เพราะร้อนรนด้วยราคะดำกฤษณาดังนี้ก็มี

อนึ่ง ฝูงสัตว์ในโลกสันนิวาสนี้ เพราะร้อนด้วยราคะย่อมเบียดเบียนซึ่งกันและกันเป็นต้นว่า

บุตรย่อมเบียดเบียนชนนี บางทีฆ่าเสียก็มี

ชนนีย่อมเบียดเบียนบุตร บางทีฆ่าเสียก็มี

บางทีพี่ชายมุ่งหมายปองร้าย ราวีตีรันฟันฆ่าน้องชายของตนให้ตายดังนี้ก็มี

บางทีพี่หญิงย่อมบีฑาฆ่าตีน้องสาวที่จิบกษิรมารดาเดียวกันมาดังนี้ก็มี

บางทีหลานสาวบีฑาลุงตัวให้ตายดังนี้ก็มี บางทีลุงลุ่มหลงลงทัณฑกรรมบีฑาหลานตนเองก็มี

บางทีภัสดาย่อมบีฑาโบยรันฟันแทงภริยาตนให้ถึงตายดังนี้ก็มี บางทีภริยาบีฑาฆ่าตีสามีตนให้ถึงตายดังนี้ก็มี สัตว์ทั้งหลายเป็นดังนี้ เพราะอาศัยความร้อนแห่งเพลิงราคะดำกฤษณามาบีฑาให้ระทมตรมทุกข์ ถึงซึ่งความพินาศนานาประการ แม้แต่บุตรธิดา มารดา บิดา และภรรยา สามีที่แสนรักนักหนาแล้วยังเบียดเบียนบีฑาฆ่าตีกันถึงเพียงนี้ จะป่วยการกล่าวไปไยถึงคนอื่นที่ไม่ใช่ญาติเล่า ย่อมจะต้องเบียดเบียนบีฑากันเพราะอำนาจราคะกิเลสเป็นมูลฐานมากกว่ามากสุดประมาณ

อีกประการหนึ่ง ฝูงสัตว์ในโลกสันนิวาสนี้ เพราะอาศัยอำนาจราคะดำกฤษณา บางคราย่อมเสื่อมจากยศและเกียรติคุณ บางทีย่อมประกอบกรรมทำสิ่งที่เป็นโทษ บางทีย่อมทำความสุขให้เสื่อมสิ้นทุกเมื่อ และให้ใจเลื่อนเบือนเบื่อจากกุศลห้ามทางข้างฝ่ายสุคติภพ บางทีให้อำนาจแก่ความโลภและความโกรธ และให้เจริญโทษทุกภพทุกชาติที่เกิด ให้ถือกำหนดในอบายภูมิทั้งสี่เพียงเท่านี้ก็หาไม่ ฝูงสัตว์ทั้งหลายในโลกสันนิวาสนี้ เพราะอาศัย

อำนาจราคะดำกฤษณา บางคราย่อมทำตนให้พินาศจากศีลสมาทาน บางกาลย่อมทำคนให้เสื่อมจากฌานสมาธิจิตเป็นนิจกาล นี่แหละความอากูลด้วยราคะกิเลส ย่อมเป็นเหตุให้เกิดอาทีนวโทษให้ เสวยทุกข์มากกว่ามาก และเป็นเหตุให้สัตว์ทั้งหลายต้องเศร้าหมอง มีประการต่างๆ อย่างพรรณนามาฉะนี้”

สมเด็จพระนราธิบดีสัตตุตาปะราชา ตรัสแสดงความอาทีนวโทษแห่งราคะดำกฤษณาอย่างมากมายดังนี้แล้ว จึงพระราชทานรางวัลแก่นายหัตถาจารย์เป็นอันมาก แล้วจึงทรงคำนึงในพระราชหฤทัยว่า สัตว์ทั้งหลายในโลกสันนิวาสนี้ จักพ้นจากอำนาจราคะดำกฤษณาอันเป็นทุกข์ภัยในวัฏฏะนี้ได้ด้วยประการใด แล้วจึงเห็นแท้แน่ในพระราชหฤทัยว่า ธรรมทั้งหลายอื่นนอกจากพุทธกรณธรรมแล้วก็ไม่เห็นว่าสิ่งอื่นจะมี ที่จะเปลื้องตนไปให้พ้นจากวัฏฏะ เพราะฉะนั้น พระองค์จึงหยั่งพระราชหฤทัยลงเที่ยงถือเอาพระพุทธภูมิปณิธานว่า

“เราได้ตรัสรู้ซึ่งพระโพธิญาณแล้ว ก็จักทำสัตว์ทั้งหลายให้รู้ด้วย เราพ้นแล้วจากทุกข์ในวัฏฏสงสารเมื่อใด ก็จักทำสัตว์ทั้งหลาย ให้พ้นจากทุกข์ ในวัฏฏสงสารเมื่อนั้นด้วย”

ครั้นทรงกระทำปณิธานปรารถนา เฉพาะพระพุทธภูมิในพระราชหฤทัยด้วยประการฉะนี้แล้วก็ทรงสละสิริราชสมบัติประหนึ่งว่าบุคคลสลัดเสียซึ่งก้อนข้าวอันคั่งค้างอยู่ปลายลิ้นสิ้นเยื่อใยในฆราวาสวิสัย พระองค์แต่ผู้เดียวเที่ยวไปสู่หิมวันต์ประเทศ บำเพ็ญพรตปฏิบัติชอบอยู่ตราบเท่าพระชนมายุขัย

แล้วก็ได้ขึ้นไปบังเกิดในสวรรค์เทวโลกเสวยสุขอยู่สิ้นกาลนาน

จากเรื่องในอดีตที่กล่าวมานี้ มีข้อความประการหนึ่ง ซึ่งควรนำมากล่าวแทรกไว้ในที่นี้ด้วย เพื่อเป็นเครื่องช่วยให้เห็นการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏสงสารอันยาวนานอย่างแจ่มชัดก็คือว่า

องค์สมเด็จพระนราธิบดีสัตตุตาปะราชากลับชาติมาก็คือองค์สมเด็จพระสมณโคดมบรมครูเจ้าของชาวเราพุทธบริษัททั้งหลาย

พญามงคลหัตถีกลับชาติมาในชาติสุดท้ายภายหลังก็คือพระมหากัสสปเถระเจ้าสังฆวุฒาจารย์ ซึ่งเป็นพระมหาเถระอรหันต์องค์สำคัญที่สุดองค์หนึ่งในศาสนาของเรานี้

นายหัตถาจารย์ผู้ชำนาญเวทย์กลับมาในชาติสุดท้ายภายหลัง จักได้ตรัสรู้เป็นสมเด็จพระมิ่งมงกุฎศรีอริยเมตไตรย์สัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งจักมาตรัสรู้ในอนาคตกาลหลังจากศาสนาของสมเด็จพระสมณโคดมบรมครูเจ้าที่เราท่านทั้งหลายเคารพนับถือกันอยู่ทุกวันนี้เสื่อมคลายสลายสูญไปจากโลกนี้แล้ว และเมื่อสมเด็จพระศรีอริยเมตไตรยได้ตรัสรู้ประกาศพระศาสนาแล้วคราวหนึ่งพระองค์จักเสด็จไปที่ภูเขากุกกุฏสัมปตบรรพต อันเป็นที่บรรจุศพของพระมหากัสสปเถระเจ้า แล้วพระองค์จักเอาพระหัตถ์เบื้องขวาช้อนเอาซากศพของพระสังฆวุฒาจารย์อรหันต์กัสสปะนั้น ขึ้นชูไว้บนฝ่าพระหัตถ์อันประกอบด้วยจักรลักษณะแล้วจึงมีพระพุทธฎีกาตรัสแก่พระอริยสงฆ์ทั้งหลาย

"ดูกร เธอผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสารทั้งหลาย เธอจงพากันมองดูซึ่งซากศพนี้ นี่คือศพของผู้เป็นพี่ชายของตถาคต ซึ่งเป็นสาวกผู้ใหญ่ในศาสนาของสมเด็จพระมิ่งมงกุฎสมณโคดมบรมครูเจ้า (สมเด็จพระศรีอริยเมตไตรยเคยบวชเป็นพระภิกษุในสมัยพุทธกาลมีนามว่าอชิตภิกษุหนุ่มมีพรรษาน้อยฉะนั้น พระองค์จึงทรงเรียกพระมหากัสสปะเถระเจ้า ด้วยคำกล่าวออกนามว่า "พี่ชายของตถาคต" ในกาลครั้งนั้น) มีนามว่าพระอริยกัสสปะเถระ ทรงคุณพิเศษคือธุดงควัตรจนตราบเท่าดับขันธ์ปรินิพพาน"

มีพระพุทธฎีกาตรัสแนะนำดังนี้แล้ว สมเด็จพระศรีอริยเมตไตรยก็ทรงสรรเสริญคุณแห่งพระมหากัสสปะเถระเจ้าอีกมากมายลึกซึ้งนักหนาต่อหน้าพระอริยสงฆ์ทั้งหลายเป็นอันมาก ในขณะนั้นเปลวอัคคีก็จะบันดาลมีเกิดขึ้นเองในซากอสุภของพระเถระเจ้า แล้วก็จะค่อยลามเลียลุกไหม้ศพให้สิ้นซากปราศจากเถ้าถ่าน อยู่บนฝ่าพระหัตถ์ของสมเด็จพระสรรเพชญ์ศรีอริยเมตไตรยเจ้า ในกาลครั้งนั้นเป็นอัศจรรย์

ร่วมชาติกับพระมหากัสสป

ได้รับฟังคำบอกเล่าจากพระเดชพระคุณหลวงปู่คำคนิง จุลมณี (สนฺจิตโต) เมื่อสมัยหลวงปู่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านได้เล่าเรื่องราวในอดีตชาติก่อนสมัยพุทธกาลที่หลวงปู่ท่านได้มาเกิดแต่ละภพ แต่ละชาติ ให้อาตมาและญาติโยมฟังเสมอ

เรื่องพระธาตุพนม และท่านก็ได้เคยร่วมเกิดในสมัยพุทธกาลด้วย ได้เคยบวชร่วมพระพุทธเจ้าด้วย บางภพบางชาติของท่านก็เคยเกิดเป็นกษัตริย์ครองเมืองแว่นแคว้นมา โดยเฉพาะแถบอีสานและประเทศลาว เพราะยุคสมัยนั้นมีแต่ขอมเป็นส่วนมาก และต่อไปนี้ ท่านผู้อ่านก็จะทราบเรื่องราวของหลวงปู่ท่าน ท่านได้เคยเกิดมาในแต่ละภพแต่ละชาติที่อาตมาผู้เขียนประวัติ ได้บันทึกจากการฟังด้วยตนเองบางอย่าง และญาติโยมที่เคยรับใช้หลวงปู่เล่าให้ฟังบางอย่าง พอจะรวบรวมเป็นเกร็ดเล็กๆ น้อยๆ ในบทเสริมประวัติของหลวงปู่ท่าน

ประทานอุปสมบทแก่พระมหากัสสป

สมัยหนึ่ง พระบรมศาสดาเสด็จจาริกโปรดประชาชนชาวมคธประทับอยู่ภายใต้ร่มไทร เรียกว่า "พหุปุตตนิโครธ" ในระหว่างกรุงราชคฤห์และเมืองนาลันทาต่อกัน สมัยนั้นมีมานพผู้หนึ่งชื่อ ปิปผลิกัสสปโคตร มีความเบื่อหน่ายในการปกครองเรือน เห็นว่าผู้ปกครองเรือนต้องคอยนั่งรับบาปเพราะการงานที่คนอื่นทำไม่ดี จึงชวนกันสละสมบัติถือเพศเป็นบรรพชิต บวชอุทิศพระอรหันต์ในโลก เดินทางมาถึงที่นั้น เห็นพระศาสดาประทับอยู่ใต้ร่มไทร มีความเลื่อมใส เข้าไปเฝ้ารับเอาพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นศาสดาของตน พระองค์ทรงรับเป็นภิกษุในพระธรรมวินัยนี้ ด้วยประทานพระโอวาท ๓ ข้อ

๑. กัสสป ท่านพึงศึกษาว่า เราจักเข้าไปตั้งความละอายและความเกรงไว้ในภิกษุทั้งที่เป็นผู้เฒ่า ทั้งที่เป็นกลางเป็นอย่างแรงกล้า

๒. เราจักฟังธรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยกุศลเราจักเงี่ยหูฟังธรรมนั้นพิจารณาเนื้อความ

๓. เราจักไม่ละสติที่ไปในกายคือ พิจารณาร่างกายเป็น อารมณ์

ครั้นทรงสั่งสอนอย่างนี้แล้วหลีกไป อาการที่ทรงรับพระมหากัสสปเข้าในพระธรรมวินัยนี้ เป็นเอหิภิกขุอุปสัมปทานั่นเอง พระมหากัสสปได้พระโอวาทแล้วบำเพ็ญไม่นานเท่าไร ในวันที่ ๗ อุปสมบท ก็ได้สำเร็จพระอรหันต์ ท่านได้รับยกย่องจากพระศาสดาโดยอาการเฉพาะพระองค์ คือ ทรงรับผ้าสังฆาฏิของท่านไปทรงประทานผ้าสังฆาฏิของพระองค์ให้แก่พระมหากัสสปะ พระองค์ทรงตรัสว่า มีธรรมเครื่องอยู่เสมอด้วยองค์ และทรงสรรเสริญว่า เป็นผู้ปฏิบัติมักน้อย สันโดษ ตรัสสอนให้ภิกษุทั้งหลายถือเอาเป็นตัวอย่าง

พระมหากัสสปโดยปกติถือธุดงค์ ๓ อย่างคือ

๑. ถือทรงผ้าบังสุกุลจีวรเป็นวัตร

๒. ถือเที่ยวบิณฑบาตรเป็นวัตร

๓. ถืออยู่ป่าเป็นวัตร

ท่านอยู่มาถึงปูนหลังแห่งพุทธปรินิพพาน งานของท่าน

ที่นับว่าสำคัญมีประโยชน์อันใหญ่หลวงแก่พระพุทธศาสนา ก็คือได้เป็นประธานชักชวนพระสงฆ์ทำการสังคายนา กระทำที่ถ้ำสัตตบรรณคูหา ข้างเขาเวภารบรรพตใกล้กรุงราชคฤห์ ประเทศอินเดีย มีพระมหากัสสปเป็นประธาน พระอานนท์ พระอุบาลี และพระอรหันต์รวมประชุมกัน ๕๐๐ รูป กระทำการสังคายนาอยู่ ๗ เดือน จึงสำเร็จโดยพระเจ้าอชาตศัตรูทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ การสังคายนานี้ได้กระทำหลังจากพระพุทธเจ้าปรินิพพานล่วงแล้วได้ 3 เดือน

หลวงปู่คำคนิง จุลมณี

คาถามหาอุด

ตั้งนะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ
(๓ ครั้ง)

ภาวนาต่อ "อด อัด อุด บริสุทธิ์ในธรรม"

วิธีปฏิบัติ

ให้ภาวนา อด อัด อุด บริสุทธิ์ในธรรม ให้สัมผัสกับลมหายใจเข้า ลมหายใจออกของท่าน อย่าฝืนกับลมหายใจ ให้ภาวนาอยู่ในใจ ไม่ต้องออกเสียง ให้รวบรวมสติทั้งหมด อยู่ที่ลมหายใจ กับองค์ภาวนาให้ปฏิบัติอยู่ทุกกาละทุกเวลา ไม่ว่าจะนั่ง นอน เดิน กิน ถ่าย หรือทำธุรกิจการงานอะไรก็ตาม จนเกิดความเคยชิน แล้วเป็นปกติ ไม่รู้สึกรำคาญ หรือลืม หรือหยุดภาวนาปฏิบัติเหมือนกับท่านหายใจ ถ้าใครทำได้ถึงขั้นนี้ หลวงปู่ท่านกล่าวรับรองว่า ไม่ว่าจะไปที่ไหนที่อันตราย ด้วยศาสตราวุธใดๆ ก็จะไม่เป็นอันตราย จะแคล้วคลาดปลอดภัยตลอดกาลทุกเมื่อ หลวงปู่ท่านกล้ารับรองเลย โดยท่านจะพูดว่า ถ้าเขายิงปืนน้อยเข้ามาก็จะกลายเป็นข้าวตอดดอกไม้ หรือถ้าเขายิงปืนใหญ่เข้ามา ก็จะกลายเป็นข้าวต้มข้าวขนมไป

คาถาสะเดาะเคราะห์ทำน้ำมนต์

ตั้ง นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ

(ว่า๓ หน)

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
พุทธัง ชีวิตตัง ยาวะนิพพานัง
สะระณัง คัจฉามิ กรรมฐาน
ธัมมัง ชีวิตตัง ยาวะนิพพานัง
สะระณัง คัจฉามิ กรรมฐาน
สังฆัง ชีวิตตัง ยาวะนิพพานัง
สะระณัง คัจฉามิ กรรมฐาน
ทุติยัมปิ พุทธัง ชีวิตตัง ยาวะนิพพานัง
สะระณัง คัจฉามิ กรรมฐาน
ทุติยัมปิ ธัมมัง ชีวิตตัง ยาวะนิพพานัง
สะระณัง คัจฉามิ กรรมฐาน

ทุติยัมปิ สังฆัง ชีวิตตัง ยาวะนิพพานัง
สะระณัง คัจฉามิ กรรมฐาน
ตะติยัมปิ พุทธัง ชีวิตตัง ยาวะนิพพานัง
สะระณัง คัจฉามิ กรรมฐาน
ตะติยัมปิ ธัมมัง ชีวิตตัง ยาวะนิพพานัง
สะระณัง คัจฉามิ กรรมฐาน
ตะติยัมปิ สังฆัง ชีวิตตัง ยาวะนิพพานัง
สะระณัง คัจฉามิ กรรมฐาน
สาธุ สาธุ สาธุ

ผู้ข้าขอคุณแก้วทั้งสาม คือคุณพระพุทธ คือคุณพระธรรมคือคุณพระสงฆ์ คือคุณพระเจ้าแก้วพระยอดรวมจิตรวมใจ รวมหู รวมตัวรวมตน ตลอดดอรหันต์ตา ขอจงเสด็จลงมา จนถึงอวัยวะทุกส่วนทุกรูขุมขนของผู้ข้านี้ ผู้ข้าขอนอบน้อมเอาใจใส่ในธรรมะหลีกกาละมลทินสิ้นออกไปจากตัวของผู้ข้า ผู้ข้าขอหายกรรม ขอหายบาปจากตน จากตัวของผู้ข้านี้ ผู้ข้าจะขอปฏิบัติชอบ กินชอบอยู่ชอบ นอนชอบ ไปชอบ มาชอบ วาจาชอบ เป็นส่วนประกอบแก่ตนแก่ตัวผู้ข้านี้ชาติซิมาภายขอให้ผู้ข้าหายกรรมหายบาป ขอให้ดีเลิศ เป็นของประเสริฐในธรรมะ ผู้ข้าขอคุณแก้วทั้งสาม คือคุณพระพุทธ คือคุณพระธรรม คือคุณพระสงฆ์ จงเสด็จลงมาเอากรรม เอาเวรของผู้ข้านี้

ออกจากตน ออกจากตัว ของผู้ข้านี้เทอญ ตั้งแต่นี้ต่อไป ผู้ข้าจะขอทำดีตลอดไป ทั้งชั่วนี้และชั่วหน้า ทั้งชาตินี้และชาติหน้า ทั้งภพนี้และภพหน้า ผู้ข้าขอน้อมนำเอาคุณแก้ว ทั้งสามมาเป็นที่พึ่งของผู้ข้านี้ เข้ามารวมจิต เข้ามารวมใจ เข้ามารวมตน เข้ามารวมตัวของผู้ข้านี้เทอญ

อะโห พุทโธ คือคุณพระพุทธ อะโหธัมโม คือคุณพระธรรม อะโหสังโฆ คือคุณพระสงฆ์ สาธุ สาธุ สาธุ ซ่า ซ่า ซ่า

พุทโธหาย ธัมโมหาย สังโฆหาย หายเคราะห์ หายเข็ญ หายเวร หายบาป หายขอ หายขอขาด ตกจากนี้ไป

พุทโธจืด ธัมโมจืด สังโฆจืด จืดเคราะห์ จืดเข็ญ จืดเวร จืดบาป จืดขอหาย ขอขาดตกจากนี้ไป ชะยันโต โพธิยา มูเลสักกะยานัง นันทิวัฑฒะโน เอวัง ตะวัง วิชะโยโหหิ ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะปัลลังเก ลีเส ปะฐะวิโปกขะเร อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง สุขะโณ สุมุหุตโต จะสุยิฏฐัง พรัมมะจาริสุ ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธีเต ปะทักขิณา ปะทักขิณานิ กัตตะวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณ.

พระครูพิพัฒนากร (ทองสา ฐานทินโน)
เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน
วัดถ้ำคูหาสวรรค์ อุบลราชธานี

ชีวประวัติ

พระครูพิพัฒนากร (ทองสา ฐานทินโน)
เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน วัดถ้ำคูหาสวรรค์ อ.โขงเจียม จ.อุบลราชธานี

ถิ่นกำเนิด

ได้ถือเป็นกำหนดที่ บ้านนาคำใหญ่ ต.นาคำใหญ่ อ.เขื่องใน จ.อุบลราชธานี ในตระกูลชาวนา โดยมีคุณพ่อวาน-คุณแม่ตา นามสกุล “คำแผง” เป็นผู้ให้กำเนิด มีพี่น้องร่วมมารดา-บิดา 9 คน โดยท่าน (พระครูพิพัฒนากร) เป็นคนที่เก้า คือเป็นน้องคนสุดท้องของพี่ๆ ทุกคน ตระกูลของท่านเป็นตระกูลที่เป็น “สัมมาทิฏฐิ” สืบกันมาแต่บรรพบุรุษ กล่าวคือ มีความเคารพเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาและถือปฏิบัติเคร่งครัดตลอดมา หลังจากถือกำเนิดแล้วก็ได้รับการเลี้ยงดูเอาใจใส่จากบิดา-มารดา และพี่ๆ เป็นอย่างดี การดำรงชีวิตในชนบทสมัยนั้นถึงจะมีความลำบากมากในการเลี้ยงชีพทำมาหากิน แต่สภาพจิตใจเต็มเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม มีอะไรก็แบ่งปันกันตามสถานะ พอถึงหน้าเทศกาลงานประเพณีต่างๆ วัดจะเป็นจุดศูนย์กลางของชุมชนคือทุกคนจะลงไปรวมกันที่วัด ประกอบกิจกรรมต่างๆ อย่างพร้อมเพรียงกัน และเป็นที่รวมกันของเด็กๆ อีกด้วย เหตุนี้เด็กๆ สมัยนั้นจึงได้รับการปลูกฝังทางด้านจิตใจทางศาสนาเป็นอย่างดี อยู่บ้านก็อาศัย

พ่อ-แม่ เป็นผู้อบรม เข้าวัดก็มีพระสงฆ์เป็นผู้อบรมเมื่อโตขึ้นจึงเป็นคนดีของหมู่บ้านของสังคม เหตุนี้สภาพของสังคมชนบทสมัยก่อนจึงเป็นสังคมที่หน้าอยู่เป็นอย่างยิ่ง ซึ่งผิดกับสังคมสมัยนี้อย่างเทียบกันไม่ได้

การศึกษา

เมื่อโตขึ้นมาก็ได้เข้าโรงเรียนประจำหมู่บ้านเพื่อหัดเรียนเขียนอ่าน สมัยนั้นการเข้าโรงเรียนต้องมีอายุ 5-7 ปีจึงเข้าชั้นประถม 1 เพราะไม่มีชั้นอนุบาล หรือชั้นเด็กเล็กเหมือนในปัจจุบันสมัยก่อนการเรียนกว่าจะจบชั้นบังคับ คือ ชั้นประถมปีที่ 4 ได้ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เพราะต้องสอบให้ผ่านแต่ละชั้นถ้าไม่ผ่านก็ถือว่าต้องเรียนซ้ำชั้นไปเรื่อยๆ จนกว่าจะผ่านได้ บางคนกว่าจะจบ ป.4 ออกมาได้เป็นหนุ่มเป็นสาวเลยก็มี ฉะนั้น คนที่จบ ป.4 สมัยนั้นจึงอ่านออกขียนได้เป็นอย่างดีไม่เหมือนสมัยนี้จบ ม.6 แล้วบวก-ลบ-คูณ-หาร ไม่เป็นก็มี

เผชิญชีวิตในเมืองกรุง

หลังจากเรียนจบชั้นประถมปีที่ 4 ที่บ้านเกิดแล้วก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ ไปสมัครเข้าเรียน ตัด-เย็บเสื้อผ้าอยู่ 1 ปี พอเรียนจบก็ได้ประกอบอาชีพเป็นช่างตัด-เย็บเสื้อผ้าโดยเป็นลูกจ้างอยู่ประมาณ 3 ปีเศษ ในช่วงที่ทำงานนี้ทำให้มีโอกาสได้รู้จักเพื่อน

มากขึ้น และเป็นที่รู้จักของลูกค้าอย่างกว้างขวางเป็นลำดับ ต่อมามีเพื่อนผู้หวังดีแนะนำให้ไปสมัครไปศึกษาและดูงานที่ "ประเทศฮ่องกง" โดยเป็นวิชา "ดีไซด์" ด้านการออกแบบเสื้อผ้า จึงไปสมัครและได้รับคัดเลือกไปศึกษาอยู่ 8 เดือน ที่ฮ่องกงทำให้มีความรู้และประสบการมากขึ้น พอศึกษาเสร็จแล้วก็กลับมาเมืองไทยได้ออกร้านเป็นของตัวเองโดยร่วมมือกับเพื่อน คือ คุณสุธี ธาตุเหล็ก โดยรับดีไซด์ออกแบบ ตัด-เย็บเสื้อผ้าไปด้วย กิจการเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างดี ดำเนินกิจการอยู่ประมาณ 24 ปี

จุดเริ่มต้นเข้าสู่ศาสนา

โดยปกติคุณสุธี เขาชอบหาหนังสือธรรม และประวัติครูบาอาจารย์ต่างๆ มาอ่านอยู่เสมอ และมีวันหนึ่ง คุณสุธีได้เอ่ยขึ้นว่า "หลวงปู่ฤๅษีลิงดำ" แห่งวัดท่าซุง จ.อุทัยธานี ท่านได้มาเปิดอบรมวิชา "มโนอิทธิ" ที่บ้านเจ้ากรมเสริม ซ.สายลม สะพานควาย โดยเน้นอบรมฆราวาสผู้สนใจ จึงตัดสินใจไปกับคุณสุธีเพราะอยู่ไม่ไกลจากที่ทำงานมากนัก เมื่อเข้าไปถึงบริเวณแล้วทำให้ถึงกับตะลึงและเกิดศรัทธา เพราะเกิดมาไม่เคยเห็นคนมาเพื่อปฏิบัติธรรมมากมายขนาดนี้ ได้เข้าไปกราบหลวงพ่อท่านก็ได้ให้เมตตาเป็นอย่างดี ท่านบอกให้มาฝึกกับท่านบ่อยๆ ท่านจะมาเป็นประธานฝึกให้เองในวันอาทิตย์แรกของเดือน คือ ศุกร์, เสาร์, อาทิตย์, ท่านมีลูกศิษย์ฆราวาสที่ชำนาญอยู่หลายคน

คอยเป็นพี่เลี้ยงแนะนำให้อยู่ตลอดเวลา วิธีการฝึก คือ ท่านให้นั่งขัดสมาธิ และให้บริกรรม นะ มะ พะ ถะ ก็ได้ตั้งใจปฏิบัติตามคำแนะนำท่านด้วยดี

เมื่อปฏิบัติตามคำสอนท่านจิตใจก็ค่อยๆ สงบลงเป็นลำดับ ซึ่งเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่เกิดมาที่มีโอกาสสัมผัสการปฏิบัติธรรมจึงเป็นเหตุให้ศรัทธาเพิ่มมากขึ้น และอยากจะปฏิบัติให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ได้ถือปฏิบัติตามคำสอนท่านอย่างเคร่งครัดติดต่อกันเป็นเวลา 3 ปี ปรากฏว่าสภาพจิตใจเปลี่ยนไปอย่างมากกล่าวคือ "เกิดความเบื่อหน่าย" ในอาชีพการงานที่ทำอยู่ เกิดความคิดว่า "เรานี้ก็ได้ดิ้นรนขวานวายในทางโลกมาก ตั้งแต่ออกจากบ้านมาก็เป็นเวลา 20 กว่าปีเข้าไปแล้ว การดำเนินชีวิตก็ลุ่มๆ ดอนๆ ไม่เคยได้รับความสุขอย่างแท้จริงเสียที มีแต่ความสุขแบบโลกๆ ไม่แน่นอน" คิดไปในอนาคตก็เกิดการท้อถอยถ้าอยู่สู้ต่อไปก็คงไม่พ้นเรื่องเดิมๆ จึงตกลงใจว่าชีวิตที่เหลือจะอุทิศถวายพระศาสนาคงจะเป็นการดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อคิดดังนี้แล้วก็ไม่ค่อยมีจิตใจจะทำงาน คอยติดต่อฟังข่าวครูบาอาจารย์อยู่เสมอมา

อยู่ต่อมาก็ได้ยินข่าวพระอาจารย์นิกร ที่วัดสันปง จ.เชียงใหม่ ก็ได้เดินทางขึ้นไปหวังจะถวายตัวเป็นลูกศิษย์ แต่พอไปถึงแล้วพบว่ามีญาติโยมมากมายไม่มีโอกาสเข้าไปกราบท่านได้ จึงไม่ได้โอกาสถามถึงการปฏิบัติสมความตั้งใจ อย่างไรก็ตามเราถึงเชียงใหม่แล้วควรจะไปหาอาจารย์องค์อื่น ก็เลยแวะไปกราบ

หลวงปู่แหวน สุจินโนวัดดอยแม่ปั๋ง ในขณะนั้นหลวงปู่ท่านอาพาธ ก็ได้เข้าไปกราบท่านใกล้ๆ แต่ไม่ได้เรียนถามท่าน เพราะจะเป็นการรบกวนท่าน ในขณะที่กราบท่านนั้นได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า "ขอให้ได้ครูบาอาจารย์ที่แนะนำสั่งสอนการปฏิบัติได้" เสร็จแล้วก็ได้เดินทางเข้ากรุงเทพอีกครั้งหนึ่ง เพราะยังมีภาระร้านตัดเสื้อผ้าและลูกน้องอีก 20 กว่าคนต้องรับผิดชอบอยู่ แต่ตอนนั้นจิตใจคิดอยากจะบวชมากโดยไม่ลดละความตั้งใจว่าจะต้องแสวงหาครูบาอาจารย์ให้เป็นที่พอใจ และจะบวชแบบถวายชีวิตให้ได้ บางวันนั่งรถเมล์ไปทำงานเห็นพระสงฆ์ท่านเดินบิณฑบาตร ดูแล้วเกิดความสุขความพอใจอย่างมากไม่ถูก คิดแต่ว่าถ้าเราได้บวชคงจะมีความสุข

สัมผัสหลวงปู่คำคนิง จุลมณี
"พระอริยะเจ้าแห่งลุ่มน้ำโขงตอนใต้"

อยู่มาวันหนึ่ง คุณสุธี ธาตุเหล็ก ก็ได้หนังสือเล่มหนึ่งอ่านจบแล้วมาเล่าให้ฟังว่า "นี่เรื่องราวของหลวงปู่คำคนิง จุลมณี" ท่านเก่งมากตามประวัติท่านๆ อยู่อำเภอโขงเจียม จ.อุบลฯ เป็นจังหวัดเดียวกันกับคุณด้วยจะไปกราบท่านไหม พอคุณสุธีเล่าให้ฟังและชักชวนเท่านั้นก็ตอบตกลงทันที และมุ่งหน้าจากกรุงเทพฯ สู่ถ้ำคูหาสวรรค์ อันเป็นที่พำนักหลวงปู่คำคนิง จุลมณี

โดยลงรถที่ จ.อุบลฯ ต่อรถไป อ.พิบูล ต่อรถไป อ.โขงเจียม ซึ่งสมัยนั้นยังทุรกันดารถนนหนทางสัญจรลำบาก ทั้งหน้าแล้งและหน้าฝน ไปถึงถ้ำคูหาสวรรค์เวลาบ่ายก็พบแต่โยมอุปฐากท่าน ก็เข้าไปสอบถามว่าหลวงปู่ท่านอยู่หรือเปล่า พอถามเสร็จโยมอุปฐากท่านยังไม่ได้ตอบ "หลวงปู่ท่านก็เดินมาพอดีคำแรกที่ท่านพูดโดยที่ยังไม่ได้ถาม และสร้างความงุนงงให้เป็นอย่างยิ่ง คือท่านพูดว่า "พากันมาแล้วหรือ" พอท่านเดินมานั่งลงที่อาสนะท่านก็ถามว่า "พากันมาจากไหน" เรียนตอบท่านว่ากระผมเดินทางมาจากกรุงเทพฯ ครับ ผมตั้งใจอยากจะมาบวชกับหลวงปู่ ท่านก็พูดว่า "การบวชนั้นแหละดี แต่จะบวชแบบไหน เพราะมีหลายอย่าง เช่น

- บวชลัก แปลว่า ลักบวชหรือบวชไม่ให้ใครรู้
- บวชลอง แปลว่า ลวงบวชดูเผื่อว่าจะดีหรือไม่ดี
- บวชคลองหนีหนี้ แปลว่า เป็นหนี้เป็นสินพ้นตัวแล้วหนีบวช
- บวชหนีโลกสงสาร แปลว่า เห็นว่าโลกนี้วุ่นวายแล้วบวช
- บวชกาลมาฮอด (มาถึง) แปลว่า บุญบารมีเก่าส่งมาถึงแล้วได้บวช
- บวชยอดนิพพาน แปลว่า ตั้งใจปรารถนาบวชเพื่อความหลุดพ้น

แล้วหลวงปู่ท่านก็กลับถามว่า "จะบวชแบบไหน" ท่าน

อธิบายว่าบวชสามอย่างแรกไม่ดีสามอย่างหลังดีและโลกีเฉพาะข้อสุดท้าย ไม่มีใครทำให้ได้มีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ตั้งใจอย่างเดียว คือ "ออกบวชเพื่อนิพพานอย่างเดียว" พวกเจ้าจะบวชแบบไหน? หลวงปู่ท่านถามอยู่หลายครั้งก็เลยงงไม่รู้จะตอบท่านอย่างไรดี ตอบได้แต่ว่าจะบวชอยู่กับหลวงปู่ ท่านจึงกล่าวว่า การคิดจะบวชนั้นแหละดีแล้ว แต่บวชไม่ได้ของง่ายเพราะเมื่อบวชแล้วต้องตั้งใจปฏิบัติตามธรรมวินัย เพื่อความหลุดพ้น ตอนนี้อาจารย์ยังรับบวชให้พวกเจ้าไม่ได้ ขอให้พวกเจ้าบวชใจไปก่อน แล้วท่านก็สั่งโยมอุปฐากให้ไปจัดที่พักและเรียนข้อวัตรปฏิบัติกับท่านทุกวันๆ พออยู่มาได้ 28 วันท่านก็ให้เด็กวัดมาเรียกไปพบ ท่านหลวงปู่พูดว่า "พวกเจ้าทั้งสองได้มาอยู่บวชใจครบแล้ว แต่อาจารย์บวชให้เจ้าไม่ได้อาจารย์จะมอบผ้าไตรให้คนละหนึ่งชุด และให้กลับไปบวชที่บ้านเกิดของใครของมันแล้วค่อยกลับมาอยู่กับอาจารย์ เมื่อรับผ้าจากท่านแล้วก็ลาท่านเดินทางกลับบ้านเพื่อไปหาญาติพี่น้องจัดการบวชให้สมความตั้งใจ

เข้าสู่ร่มกาสาวพัด

เมื่อกลับไปถึงบ้านญาติพี่น้องต่างคนต่างแปลกใจไหนว่าไปทำมาหากินอยู่กรุงเทพฯ แล้วจู่ๆ ได้ผ้าไตรกลับมาก็เลยเล่าความเป็นมาตั้งแต่ต้นให้พี่สาวฟัง และญาติทุกคน เมื่อรู้เรื่องแล้วต่างคนต่างแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยและไม่พอใจ เพราะต่างคนลงความ

เห็นว่ากิจการร้านตัดเสื้อผ้าของตัวเองก็มีและทำไมจะหนีไปบวช ไม่อายชาวบ้านเขาหรืออย่างไรกัน ต่างคนต่าง ต่อว่าไปต่างๆ นาๆ แต่ไม่มีความรู้สึกโกรธเลย ได้แต่คิดว่า พวกพี่ๆ เขาไม่เข้าใจเรา มีแต่พี่สาวคนโตที่พูดเป็นกลางๆ ว่า ไปบวชอยู่ไกลบ้านพี่เป็นห่วง เพราะเป็นน้องคนสุดท้องก็เลยตัดสินใจอธิบายให้เข้าใจว่า "นี่พี่ๆ ก็พูดแต่คำเดียวว่าเป็นห่วงน้อง ถ้าอย่างนั้นก็ให้พี่คิดว่าน้องคนนี้ได้ตายจากพี่ๆ ไปแล้วจึงจะทำให้พี่หายคิดถึง" พอพี่สาวได้ยินอย่างนั้นก็ร้องไห้ออกมาอย่างสุดกลั้นทันทีพร้อมกับลงจากบ้าน ร้องไห้ไปหาพี่ ป้า น้า อาและญาติผู้ใหญ่ทั้งหลาย ไม่นานญาติทั้งหลายก็ขึ้นมาเต็มบ้านทันที เมื่อทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว จึงถามว่าทำไมจึงคิดอยากบวช จึงได้อธิบายให้เข้าใจจนสุดท้ายจึงบอกว่าหลวงปู่ท่านบอกให้ญาติเป็นผู้บวชให้จะได้รับอานิสงส์ในการบวชด้วย แต่ถ้าญาติพี่น้องไม่เห็นดีก็ไม่เป็นไร ก็จะไปหาเจ้าภาพเอาเองและให้เขาจูงเข้าโบสถ์ เมื่ออธิบายจบแล้วก็มีลุงคนหนึ่งพูดขึ้นว่า "ฟังดูแล้วหลานคนนี้ถ้าจะอยากบวชจริงๆ" ก็เลยพูดตกลงกันได้ และไปนัดแนะวันเวลากับอุปัชฌาย์ ตกลงว่าบวชเช้ามืดของ วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๒๕ ณ อุโบสถ์บ้านนาคำใหญ่ โดยมี

- พระครูขันติยาธิคุณ เป็นอุปัชฌาย์
- พระอธิการหนู อินทธโร เป็นพระกรรมวาจาจารย์
- พระอธิการเหลือ เดชปัญโญ เป็นพระอนุสาวนาจารย์

ได้ฉายาว่า "ฐานทินโณ"

พอบวชเสร็จก็ได้เดินทางกลับมาหาหลวงปู่ พร้อมด้วยญาติพี่น้องตามมาทุกคน พอมาถึงหลวงปู่ท่านบอกให้ไปเตรียมขันหมากเบง 1 คู่ กรวยขัน 5 ขัน 8 เพื่อทำพิธีถวายตัวเป็นศิษย์ เมื่อพร้อมแล้วท่านก็เรียกเข้าไปทั้งสอง คือมีคุณสุธี (พระสุธี ญาณวโร) เข้าไปนั่งคุกเข่าถือขันดอกไม้ต่อหน้าท่านๆ ก็นำกล่าวสาบานตนตั้งสัจจะอธิษฐานเป็นภาษาลาวช่วงกล่าวตามหลังท่าน มีปัญหามากกล่าวคือ คุณสุธีพูดภาษาลาวไม่เป็น พูดตามผิดๆ ถูกๆ ท่านก็ดุเอาว่าไม่ใช่ของทำเล่น ให้ตั้งใจแล้วก็พาเริ่มกล่าวใหม่ ไปจนจบใช้เวลาหลายชั่วโมงจึงเสร็จพิธี สรุปใจความได้ว่า เป็นการสาบานตนและตั้งสัจจะถวายชีวิตให้แก่ศาสนาจะไม่สึกขาลาเพศตลอดชีวิต ถ้าสึกขอให้มีอันเป็นไปภายใน 5 วัน 7 วัน แต่ถ้าอยู่ได้ปฏิบัติได้ตามสัจจะ ขอให้รู้แจ้งในธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าดังนี้

หลังจากถวายตัวเป็นศิษย์ท่านแล้ว ท่านก็ให้โอวาทคำแนะนำในการปฏิบัติเป็นอย่างดี และได้ตั้งใจปฏิบัติตน คู่กับการอุปฐากท่านด้วย หลวงปู่ ท่านก็เมตตาถ่ายทอดสัพพความรู้ต่างๆ ที่ท่านมีให้ฟังอย่างสม่ำเสมอและเล่าเรื่องสมัยท่านเดินธุดงค์บำเพ็ญเพียรตามป่า ตามถ้ำให้ฟัง ถึงประสบการณ์ของท่านในการใช้ชีวิตนักบวช ตั้งแต่เป็นตาปะขาว จนบวชเป็นพระ ทำให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธาในองค์หลวงปู่ท่านเหลือประมาณ

เพราะหลวงปู่ท่านเป็นนักปฏิบัติที่มีจิตใจเด็ดเดี่ยวกล้าหาญในการปฏิบัติ จนบรรลุถึงธรรมตามความต้องการของท่าน เมื่อได้ฟังท่านเล่าแล้ว เกิดความมั่นใจในศาสนาอย่างไม่มีข้อสงสัย และพยายามปฏิบัติตลอดมา เวลาผ่านไป 3 ปี มีอยู่ตอนหนึ่ง ซึ่งหลวงปู่ ท่านจะพูดเป็นเชิงสั่งว่า "ให้เจ้าอยู่เป็นเจ้าอาวาสแทนอาจารย์นะ" ท่านพูดย้ำอยู่อย่างนี้ทุกครั้ง จึงกราบเรียนท่านว่าตอนนี้ผมพรรษายังน้อยกลัวจะเอาวัดไปไม่รอด ท่านก็เลยว่า "ถึงอาจารย์จากไปก็ช่วยเจ้าได้" ก็เลยรับปากท่านว่าจะอยู่ดูแลวัดสุดความสามารถ หลวงปู่ก็เลยให้โอวาท ซึ่งเป็นคำสอนที่อาตมาจดจำและถือปฏิบัติตลอดมาจนถึงปัจจุบัน

โอวาทหลวงปู่

การได้บวชในพุทธศาสนา ถือว่าสุดยอดของการเกิดเป็นคนแล้ว ถือได้ว่าเป็นผู้มีบุญที่สุดแล้ว แต่ว่าบวชมาแล้วต้องตั้งใจปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบในกรอบคำสอนของพระพุทธเจ้า "ธรรม" ต้องอาศัยการปฏิบัติถึงจะได้เรียนเอาไม่ได้มีอยู่ในหนังสือตำรานั้นไม่ใช่ธรรมนั้นเป็นคำสอนเป็นวิธีปฏิบัติทั้งนั้น รู้แล้ว ไม่ปฏิบัติถือว่ารู้เฉยๆ ต้องลงมือปฏิบัติถึงจะเห็นจริงเห็นแจ้งได้ พระสงฆ์เป็นผู้ออกจากทางโลกมาสู่ทางธรรม จึงเป็นบุคคลที่ต้องลงมือปฏิบัติให้เต็มที่เพราะญาติก็ต้องอาศัยพระสงฆ์จึงจะรู้ธรรมได้ ถ้าพระสงฆ์ปฏิบัติไม่ได้ญาติโยมยิ่งไม่มีทางจะรู้เลย เพราะโยม

ก็ต้องอาศัยพระถ้าอาศัยพระไม่ได้ก็ไม่รู้จะไปอาศัยใครถึงจะได้รู้ได้ยินได้ฟังธรรมและปฏิบัติให้ถูกต้องได้ ฉะนั้นพระสงฆ์จึงเป็นผู้มีหน้าที่ๆ ต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษในการปฏิบัติให้ถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้า กล่าวคือ ต้องปฏิบัติกาย วาจา ใจ ให้ดี คือสิ่งที่ไม่ควรทำ อย่าทำ สิ่งที่ไม่ควรพูดอย่าพูด สิ่งที่ไม่ควรคิดอย่าคิด ให้ทำในสิ่งที่ดี ให้พูดในสิ่งที่ดี ให้คิดในสิ่งที่ดี นี้คือปฏิบัติดี ส่วนปฏิบัติชอบ กล่าวคือ ตั้งใจชอบ ระลึกชอบ ปฏิบัติชอบ อยู่ชอบ กินชอบ ไปชอบ มาชอบ และการปฏิบัติอย่างอื่น ต้องให้อยู่ในความชอบอยู่ในกรอบของธรรมวินัย เมื่อปฏิบัติตนไว้ดีแล้วชอบแล้ว ก็ให้ตั้งใจ อบรมสั่งสอน พระเณร ญาติโยม ต่อไปนี้คือหน้าที่ของพระเป็นการเผยแผ่สืบทอดศาสนาต่อไป คนเราเกิดมาชีวิตหนึ่งอยู่ไม่นานก็ตายอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไรเลยก็ตายให้ทำดีให้สุดยอดก่อนตาย อย่าได้เสียทีเกิดเป็นคน และได้บวชในศาสนา คนทุกคนเกิดมามีหน้าที่รักษาตนเองให้ดีมีหน้าที่ปฏิบัติตัวเองให้ดีที่สุดจนตาย คนไม่รักษาตัวเองชื่อว่า ไม่รักตนและปล่อยตนไปตามกระแสโลกกระแสกิเลสก่อกำเนิดเกิดทุกข์อยู่ทุกหย่อมหญ้า เพราะไม่สนใจตนเองไม่สนใจศีลธรรม ชอบเอาแต่บาป แต่กรรมใส่ตนเอง เจ้าไม่ต้องสงสัยในโลกไม่มีอะไรเกินธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า นอกนั้นพึ่งไม่ได้ ไม่มีแก่นสารสาระอะไร ขอให้มอบกาย มอบใจ ให้แก่ศาสนา แก่ธรรมคำสอนเพราะจะเป็นที่พึ่งที่อาศัยให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุขได้ตลอดกาลนาน

อาตมาได้อยู่อาศัยหลวงปู่ฝึกหัดปฏิบัติและอุปฐากท่านด้วยความร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา เวลาผ่านไป 3 ปีเศษ มีความรู้สึกว่าเวลาผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน มีความสุขใจและมั่นใจเมื่ออยู่ใกล้หลวงปู่ มีความรู้สึกพอใจ สุดใจ ไม่อยากได้อะไรทั้งสิ้น จะเป็นคาถาอาคม หรือของศักดิ์สิทธิ์จากหลวงปู่ ซึ่งตอนนั้นมีคนจำนวนมากมาขอกับท่าน ซึ่งท่านก็เมตตาทำและแจกจ่ายให้ตามต้องการทุกคนไป ส่วนอาตมาไม่อยากได้อะไรเลยเพราะได้อยู่กับท่านมีความรู้สึกได้ทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว

อยู่มาวันหนึ่งสิ่งที่อาตมาไม่นึกไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น กล่าวคือในเช้าวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๒๘ เวลา ๐๖.๓๐ น. โดยประมาณหลวงปู่ท่านเข้าห้องน้ำนานผิดปรกติ จึงกราบเรียนถามท่าน หลวงปู่ท่านก็บอกว่าท้องผูกถ่ายไม่ออก ให้หายาระบายหรือยาสวนให้หน่อย อาตมาก็นึกเอะใจ เพราะปกติท่านจะไม่ฉันยาเลย ไม่ว่าจะเวลาป่วยก็ตาม จะเห็นแต่ท่านจะใช้ธรรมรักษา คือเข้าสมาธิไม่นานโรคต่างๆ ก็หาย คราวนี้ทำไมท่านถามถึงยา ก็ได้จัดหายาตามความประสงค์ของท่าน เป็นยาระบายเมื่อท่านฉันแล้ว กลับเป็นว่าท่านถ่ายไม่หยุด จึงทำให้ท่านอ่อนเพลียมากประกอบกับท่านอายุมากแล้วด้วย จึงบอกให้เด็กวัดอยู่ดูแลท่านอาตมาลงไปโทรศัพท์ บอกญาติโยมทางกรุงเทพฯ และท่านนายอำเภอ พอกลับขึ้นมาปรากฏว่าท่านถ่ายมาก จึงยกแคร่เข้าไปให้ท่านนอนในห้องน้ำและจัดเวรดูแลท่าน พออาตมาเข้าไป เหมือนกับท่าน

จะรู้ว่าท่านเหลือเวลาอีกไม่มาก ท่านพยายามจะพูดเพื่อสั่งเสีย แต่ขากรรไกรแข็งฟังไม่ได้ศัพท์ จึงกราบเรียนท่านว่าให้หลวงปู่พักผ่อนก่อนค่อยพูดเพราะผมฟังไม่รู้เรื่อง ดูสติของท่านดีมาก ท่านเอามือจับคอของอาตมาโน้มลงไปจนหูชิดกับปากของท่านๆ ก็พูด แต่ก็ฟังไม่รู้เรื่องเหมือนเดิมแล้วท่านก็สิ้นสติไป เพราะความอ่อนเพลีย ประมาณ 20 กว่านาที ท่านก็มีสติขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง อาตมาก็เลยนิมนต์ท่านออกจากห้องน้ำ แล้วนิมนต์ท่านนอนพักข้างนอกถ้ำ ดูเหมือนท่านพูดได้เป็นปรกติดีเหมือนไม่เป็นอะไรแล้ว ท่านก็สั่งว่า "ให้นาคบวชให้อาจารย์ ๓ นาค ในวันที่ ๑๗ ก่อนสว่าง อาการของท่านทรงอยู่ ๑ วัน พอวันที่ ๒ อาการของท่านกลับทรุดหนักลงอีก ก็เลยให้หมอประจำโรงพยาบาลโขงเจียมมาเข้าน้ำเกลือให้ท่าน เป็นเวลา ๑ วัน ๑ คืน พอวันที่ ๓ คุณหมอก็ให้การแนะนำว่า อาการของหลวงปู่ไม่ดีขึ้น เพราะยังไม่รู้ว่าท่านเป็นโรคอะไร ควรจะนำท่านไปเอ็กซเรย์ดู ก็เห็นดีกับคุณหมอ แต่มาหนักใจอยู่ที่หลวงปู่ท่านจะไม่ยอม ถามคุณหมอมีวิธีไหนที่จะนำท่านไปได้บ้าง คุณหมอบอกว่ามีอยู่คือ วางยาสลบท่านแล้วค่อยนำไป อาตมาก็เลยตกลงให้คุณหมอเตรียมยาได้เลย ตอนนี้ไม่รู้อาตมาคิดผิดหรือถูกเพราะตอนนั้นมีความสับสนมาก ในใจมีแต่คิดว่ามีวิธีไหนที่หลวงปู่จะหายเร็วที่สุดก็จะทำทันทีไม่ได้คิดอะไรมากกว่านั้นเลย เมื่อคุณหมอวางยาสลบแล้วก็นำท่านลงไปเอ็กซเรย์ ๒ ครั้ง จึงรู้ผล ปรากฏว่าท่านเป็นโรคปอดบวมอย่างแรง"

และหมอแนะนำให้ไปรักษาโรงพยาบาลประจำจังหวัด เมื่อรู้ผลแล้วก็นำท่านขึ้นมาที่วัดเหมือนเดิม ตอนนั้นหลวงปู่ท่านยังไม่ฟื้นเลยประชุมปรึกษาญาติโยมว่าจะทำอย่างไร ก็มีความเห็นกันไปคนละทาง บางคนเห็นให้นำไปรักษา บางคนเห็นว่าหลวงปู่ท่านได้ตั้งสัจจะ จะขอตายที่ถ้ำคูหาสวรรค์นี้ บางคนเห็นว่า เจ็บไข้ได้ป่วยต้องพึ่งหมอพึ่งยา ซึ่งตรงกับความคิดของอาตมาด้วยเพราะอยากให้หลวงปู่หายเร็วที่สุด จึงตัดสินใจนำท่านไปที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด พอหลวงปู่อยู่ในความดูแลของหมอแล้ว อาตมาก็กลับมาวัดเพื่อเตรียมนาคบวชให้ท่าน ๓ องค์ ตามท่านสั่งแต่มีคนศรัทธาบวช ๙ คน เลยจัดการบวช ๙ องค์ ในเช้ามืดวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๒๘ เมื่อเสร็จแล้วจึงพาพระใหม่ทั้ง ๙ รูปไปเยี่ยมท่าน ด้วยคิดหรือว่าท่านเห็นแล้วจะดีใจและมีกำลังใจขึ้นความคาดหวังว่าจะได้เห็นรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยเมตตาของหลวงปู่ยิ่งใกล้จะถึงโรงพยาบาลเท่าไหร่ความคิดและความหวังก็ยิ่งมีมากขึ้น เพราะความมั่นใจและมีความเข้าใจว่าท่านให้บวชพระให้ ๓ องค์ แต่นี้ได้ทั้ง ๙ องค์ ท่านคงจะได้อานิสงส์ และหายโรค หายภัย แต่ความคิดและความหวังทั้งหมดกลับเป็นตรงข้ามกัน เพราะเมื่ออาตมาเข้าไปใกล้ถึงห้องท่านอยู่ก็มีพยาบาลเดินออกมาบอกว่า "เร็วๆ หน่อยท่านหลวงปู่จะสิ้นใจแล้ว" อาตมาก็รีบเข้าไปหาท่านโดยด่วน เมื่อเข้าไปถึงก็จับมือท่าน แล้วพูดว่า "หลวงปู่ครับผมได้มาหาหลวงปู่แล้ว" พอท่านได้ยินเสียงท่านก็ลืมตาขึ้น

สติของท่านก็ยังดีอยู่ ท่านก็คว้ามืออีกข้างหนึ่งคว้าคอเหมือนจะโอบกอด แต่มือท่านหล่นลง ท่านก็สิ้นใจละสังขารโดยอาตมาที่กล่าวมาในเวลา ๑๑.๑๓ น. ของวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๒๘ สิริอายุได้ ๙๑ ปีเศษ

สัพเพสังขาราอนิจจา

บัดนี้คำสอนขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงสอนไว้สองพันกว่าปีมิได้มาเกิดขึ้นจำเพาะหน้าของอาตมา กล่าวถึงสังขารทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยงไม่ว่าจะเป็นสังขารประเภทใด จะมีจิตวิญญาณหรือไม่ก็ตาม จะเป็นของปถุชนหรืออริยชนก็ตาม สุดท้ายก็จะตกอยู่ในสภาพเดียวกัน คือแตกดับไปในที่สุดซึ่งบัดนี้ได้เกิดขึ้นจำเพาะของอาตมาซึ่งทำให้อาตมาตะลึงในเหตุการณ์ จิตใจหมุนไปทางไหนก็หมุนไม่ออก สติปัญญาไม่รู้ไปอยู่ไหน มันมืดตันไปหมด จิตที่เคยอบอุ่นเป็นสุขกลับเหือดหายไปหมด ประดุจต้นโพธิ์ใหญ่ อันเป็นที่อาศัยของสัตว์เล็ก สัตว์น้อยได้โค่นลง หมดซึ่งร่มเงาที่ให้อาศัย จิตใจเคว้งคว้างไร้ที่เกาะเกี่ยวห่อเหี่ยวเหลือประมาณ อาตมารวบรวมสติอยู่นานพอสมควรจึงสงบลงบ้าง ปัญญาความคิดจึงมีโอกาสออกมาทำงานจึงคิดหาวิธีอัญเชิญสรีระศพของหลวงปู่กลับยังวัดถ้ำคูหาสวรรค์ เพื่อบำเพ็ญกุศลตามประเพณีต่อไป แต่พอเดินทางถึงวัดก็ได้เห็นเหตุการณ์อันน่าสลดสังเวชซ้ำอีก กล่าวพระเณร ญาติ โยม ต่างพากัน

ร้องไห้ปริเทวพาการ พร่ำเพรอพิไล รำพันต่างๆ นาๆ ต้องปลอบใจกันอยู่นาน จึงมีสติปัญญาคิดจัดแจงสิ่งต่างเข้าที่เข้าทางได้

เมื่อเสร็จการบำเพ็ญกุศลตามประเพณี วัดถ้ำคูหาสวรรค์ตกอยู่ในสภาพที่เงียบสงัด พระสงฆ์ต่างอารามก็กลับไปที่อยู่ของตน ญาติโยมก็กลับไปบ้านของตน ยังเหลือแต่พระเณรไม่กี่รูป ซึ่งตอนนั้นคุณสุธี ที่บวชมาอยู่พร้อมกันก็สึกขาลาเพศไป เหลืออยู่แต่อาตมาและพระเณรไม่กี่รูป พอระลึกถึงหลวงปู่ที่เก็บไว้ในโลงแก้วก็พออุ่นใจ และมีกำลังต่อสู้บูรณะพัฒนาวัดให้สมกับที่หลวงปู่ท่านฝากฝังไว้ อาตมาได้ทุ่มเทชีวิตกำลังกาย กำลังสติปัญญาเท่าที่มีอยู่พัฒนาเรื่อยมาจนปัจจุบัน พอเป็นที่พักบำเพ็ญสมณะธรรม ของพระสงฆ์-สามเณร และฆราวาสญาติโยม และยังต้องพัฒนาไปอีกหลายอย่างมีการตั้งใจอย่างสูงอยากให้สถานที่แห่งนี้เป็นแหล่งปฏิบัติธรรมและเผยแผ่ปฏิปทาของหลวงปู่ให้เจริญสืบไปตลอดชั่วกาลนาน

ไม่ว่าพระสงฆ์-สามเณร-ฆราวาส ญาติโยมก็ดี หากท่านใดสนใจประวัติหรือปฏิปทาคำสอนของหลวงปู่ ก็ขอเชิญพบปะสอบถาม พูดคุยได้ทุกโอกาส อาตมายังจดจำได้เป็นอย่างดีในคำสอนของหลวงปู่ท่านและแนวทางปฏิบัติของท่านซึ่งหลวงปู่ท่านยืนยัน ถึงความถูกต้องและถึงมรรคผลนิพพานได้แน่นอน

ที่อาตมาเล่ามาเป็นบางส่วนของชีวิตอาตมาที่ได้เข้ามาในศาสนาและได้พบหลวงปู่ความเป็นจริงยังมีอยู่อีกมาก ที่เขียน

มานี้คิดว่าคงมีประโยชน์แก่ผู้ศรัทธาตามสมควร หากผิดตกประการใดก็ยินดีรับคำชี้แนะจากท่านผู้รู้ทั้งหลายทุกๆ ท่านด้วยความยินดี

พระครูพิพัฒนากร
(ทองสา ฐานทินโน)
เจ้าอาวาส
วัดถ้ำคูหาสวรรค์ องค์ปัจจุบัน
3 ต.ค. 43

พิมพ์ที่ : **หจก.อุบลกิจออฟเซทการพิมพ์** ๗๔-๗๔/๑ ถ.นครบาล ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

โทร. ๐๔๕- ๒๖๔๓๖๔, ๐๔๕-๒๖๕๒๗๕

